Portocala mecanica

Portocala mecanica

Personalitatea complexă a lui ANTHONY BURGESS (1917-l993) continuă să incite şi să deconcerteze. Romancier, dramaturg, compozitor, libretist, eseist, semantician, traducător şi critic, totul ţine la el de paradox. Literatura i-a adus succesul, dar Burgess ar fi vrut să fie privit mai curînd ca muzician („Muzica e o artă mai pură pentru că nu se leagă direct de peripeţiile oamenilor"). Pentru a rezista psihic în timp ce scria grozăviile din Portocala mecanică a trebuit să se îmbete zdravăn, altminteri se considera înainte de toate un autor comic. El însuşi a fost victima unei farse: în 1959 i se diagnostichează un cancer la creier, medicii îi mai dau doar un an de trăit şi, vrînd să lase în urmă ceva avere, scrie repede patru romane care au succes. Diagnosticul se dovedeşte greşit, iar Burgess rămîne scriitor. În ciuda nonconformismului violent al Portocalei mecanice, în anii '70 îl găsim în America, unde joacă rolul unui distins profesor de literatură.

SCRIERI: The Complete Enderby, Tremor of Intent, Honey for the Bears, Urgent Copy, Nothing Like the Sun, Man of Nazareth, Earthly Powers, The End of the World News, The Kingdom of the Wicked, The Piano Players, A Dead Man in Deptford ş.a.

ANTHONY BURGESS

Portocala mecanică

A CLOCKWORK ORANGE, 1972

PARTEA ÎNTÎI

1

„Ei, şi care va fi să fie mişcarea?"

Eram eu, adică Alex, şi ai mei trei găşkari Pete, Georgie şi Moho, care era chiar mohorît, şi stăteam noi în Lactobarul Korova, zdrobindu-ne răzdoacele cum să ne umplem acea seară de iarnă, puiankă de lele sălbatică, rece şi neagră, dar în acelaşi timp uscată. Lactobarul Korova era un mesto în care se servea lapte plus încă ceva şi poate că voi, Fra, aţi uitat cum erau mestourile alea, lucrurile schimbîndu-se de speriat în zilele astea, toată lumea grăbindu-se să uite şi nici măcar ziarele nemaicitindu-se prea mult. Deci, ce vindeau ei acolo era lapte şi încă ceva. N-aveau licenţă pentru băuturi, dar încă nu era nici o lege împotriva noilor chekstii tari pe care obişnuiau să le pună în bătrînul moloko, încît să poţi să-l sorbăi cu vellocet sau synthemesc sau drencrom sau una sau două alte chekstii care ţi-ar fi asigurat cincisprezece minute liniştite de horrorshow, timp în care puteai să-i admiri pe Marele Bog şi Sfînta lui Ceată de Îngeri şi Sfinţi în pantoful tău stîng, iar din mozgul tău să iasă scîntei. Sau puteai trage la măsea lapte cu tăişuri, cum ne plăcea nouă să spunem, şi asta te ascuţea şi te pregătea pentru o partidă murdară de unu-contra-douăzeci, şi chiar asta trăgeam noi în seara cu care am început povestea.

Aveam buzunarele pline de denghi, deci nu era chiar nevoie, pentru un plus de ceva poli la teşcherea, să tolkaftim vreun babalîc de celavek în vreo alee, băltind în sînge, în

timp ce noi ne număram prada şi o împărţeam la patru, şi nici să ultraviolentăm vreo puiankă albă în cap, bătrînă şi tremurîndă, încremenită în vreo prăvălie, în timp ce noi o ştergeam cu banii din casă. Dar, cum se zice, banii nu sînt totul.

Toţi patru eram la ţol ultramodern, ceea ce în zilele alea însemna o pereche de pantaloni negri foarte strîmţi, cu o apărătoare pentru bătrîna piftioasă, cum îi ziceam noi, chiar între craci, făcută să te protejeze, dar şi cu un soi de model care se putea vedea destul de clar într-o anumită lumină, aşa că eu aveam unul în formă de păianjen, Pete avea o ruka (mînă, care va să zică), Georgie avea o floare foarte fantezistă, şi dragul de Moho avea unul foarte excitant, o liţofaţă (faţă, care va să zică) de clovn, Moho neştiind prea multe şi avînd, pe lîngă toată tristeţea unui Toma Necredinciosul, de departe cea mai multă mohoreală. Apoi purtam jachete pe talie, fără revere, dar cu umerii umflaţi (pleciumeroi le ziceam), la mişto faţă de ăia cu umeri de-adevăratelea. Apoi, Fra, aveam cravatele alea alb murdar care semănau cu piureul de cartofi pe care ai lăsat urme cu furculiţa. Purtam părul nu prea lung şi aveam cizme horrorshow cu vîrfui ascuţit, durere, pentru tras şuturi.

— Ei, şi care va fi să fie mişcarea?

Trei dievuşte erau la bar împreună, dar din păcate noi eram patru malciki şi de obicei eram toţi pentru unul şi unul pentru toţi. Ascuţitele erau îmbrăcate tot la patru ace, cu peruci una roşie, una verde şi una portocalie pe golovane, fiecare costînd nu mai puţin decît cîştigul lor pe trei sau patru săptămîni, cred, plus un machiaj asortat (curcubee în jurul ocilor şi botul bine vopsit). Mai aveau rochii negre, lungi, foarte strîmte, pline cu broşe mici ca de argint cu diverse nume de malciki — Joe şi Mike şi tot aşa. Pesemne că erau numele malcikilor pe care i-au avut înainte să împlinească paisprezece ani. Se tot zgîiau la noi şi mai că îmi venea să zic (cu juma' de gură) ca noi trei să ne cărăm pentru un pic de jumul şi să-l lăsăm singur pe dragul de Moho, ceea ce ar fi însemnat doar să-i kupetim o juma de alb da' de data asta cu ceva synthemesc în el, numai că nu se făcea. Moho era foarte, foarte urît şi chiar aşa cum îl arăta

numele, dar era un luptător horrorshow spurcat şi expert la tras şuturi.

— Ei, şi care va fi să fie mişcarea?

Celavekul de lîngă mine, dintr-unul din fotoliile mari, pluşate, înşirate de-a lungul a trei pereţi, era deja dus bine, cu ocii înceţoşaţi, mormăind tot felul de slove ca „Aristotel a tras din greu să facă ciclame inteligente". Aterizase departe, pe orbită, şi ştiam cum e, pentru că şi eu, ca toată lumea, o încercasem, dar acum gîndeam că e un fel de chekstie laşă, Fra. Zaci acolo după ce ţi-ai băut bătrînul moloko şi ai impresia de rahat că tot ce e în jurul tău ţine de trecut. Vidvezi totul ok, foarte clar — mesele, staţia, luminile, ascuţitele şi malcikii —, dar e ca şi cum o chekstie pe care-o ştiai acolo a dispărut. Şi stai acolo hipnotizat de cizma sau pantoful sau unghia sau ce-o fi fost, şi în acelaşi timp te trezeşti luat de guler şi scuturat ca şi cum ai fi un pui de mîţă. Te scutură şi te scutură pînă nu mai rămîne nimic. Îţi pierzi numele şi corpul şi şinele şi nici că îţi pasă şi aştepţi pînă cînd cizma sau unghia se îngălbenesc tot mai tare şi mai tare. Apoi luminile încep să explodeze ca bombele atomice şi cizma sau unghia sau ce-o fi fost, un pic de murdărie pe turul pantalonilor, se transformă într-un mesto mare, mare, mare, mai mare decît lumea întreagă, şi tu tocmai eşti pe cale sa îi fii prezentat bătrînului Bog sau Dumnezeu, cînd deodată totul se sfîrşeşte. Te întorci din nou aici, de data asta smiorcăindu-te şi bălmăjind din bot un buhuhu. Ei bine, e foarte frumos, dar foarte jalnic. Nu ai fost pus pe acest pămînt ca să iei legătura cu Dumnezeu. Genul ăsta de lucruri poate stoarce toată puterea şi bunătatea unui celavek.

— Ei, şi care va fi să fie mişcarea?

Staţia mergea şi îţi intrase în cap ideea că golosul solistului mergea dintr-o parte în alta a barului, zburînd în tavan şi apoi prăbuşindu-se din nou, izbindu-se din perete în perete. Era Berti Laski, chinuind un oldie chiar adevărat, „You Blister My Paint". Una din cele trei puiance de la bar, cea cu perucă verde, împingea şi trăgea din şale în ritmul a ceea ce ei ziceau că e muzică. Simţeam cum tăişurile din bătrînul moloko începeau să mă străpungă, şi acum eram gata

pentru unu-contra-douăzeci. Aşa că strig: „Afară, afară, afară" ca un cîine, şi-i trag una celavekului de lîngă mine, lîngă mine aiurea, că era clăbucit şi dus departe, una de horrorshow drept în a lui uha, gaura urechii va să zică, da' nici că a simţit-o şi-i dădea înainte cu „Sistemul telefonic şi ce se întîmplă cînd farfarculele devin rubadubdube". Da' avea s-o simtă el, nu glumă, la întoarcerea pe pămînt.

— Unde afară? zise Georgie.

— Taci şi umblă, zic, şi-om vedea ce-o să iasă, Fra.

Aşa că ne-am prelins în măreaţa noce de iarnă, am coborît pe bulevardul Marghanita, am cotit pe Boothby Avenue, şi acolo am găsit exact ce căutam, o malenkaia arătare numai bună să-ţi începi seara cu ea. Un celavek, genul profesor ameţit şi speriat, cu ochelari pe nas şi botul căscat în aerul rece al nocei. Avea cărţi sub braţ şi o umbrelă de rahat, venind dinspre Biblioteca Publică, pe care doar ceva liudii o mai vizitau pe atunci. Nu prea aveai ocazia să întîlneşti genul burghez după căderea nopţii în vremea aia, aşa că fără poliţie şi doar cu drăguţii de noi, răutăţi de malciki prin preajmă, celavekul ăsta cu mutră de prof mergea singur singurel pe toată strada. Aşa că ne încoim spre el, foarte politicos, şi-i zic:

— Scuze, Fra.

Păru un malenki pic pugat, vidvăzîndu-ne chiar patru lîngă el, atît de zîmbăreţo-politicoso-liniştiţi, dar zice:

— Da? Ce doriţi? cu un golos ascuţito-profesoral, asta ca să ne arate că nu era pugat defel. Zic:

— Văd că ai cărţi sub braţ, Fra. E chiar o plăcere rară azi să dai peste cineva care încă mai citeşte, Fra.

— O, zice tresărind. Chiar aşa? Şi continua să ne privească pe rînd pe fiecare, ca şi cum acum s-ar fi aflat în mijlocul unui cvartet politicoso-zîmbăreţ.

— Da, zic, nici nu ştii cît mi-ar plăcea, Fra, dacă ai fi drăguţ să-mi permiţi să văd ce cărţi ai tu acolo. Nimic nu-mi place mai mult în lumea asta ca o carte bună şi curată, Fra.

— Curată, zice. Cum curată? Numai că Pete îi şi exkavă cele trei cărţi şi ni le împărţi skor-rapid şi cu o moacă cruntă.

Cum erau doar trei, fiecare aveam cîte una pe care să o vidvedem, în afară de Moho. A mea se numea Cristalografie

elementară, aşa că am deschis-o şi zic:

— Excelent, chiar super, şi tot întorc paginile. Apoi cu un golos foarte şocat, zic:

— Dar ce avem aici? Ce-i cu slova asta murdară? Mă faci să roşesc. Ce dezamăgire, Fra, zău aşa.

— Dar, încearcă el, dar, dar.

— Păi, zice Georgie, asta-i ceea ce numesc eu jeg. Uite, o slovă începe cu f şi alta începe cu ca. Cartea lui se numea Vraja fulgului de nea.

— O, zice veşnic mohorîtul Moho, peste umărul lui Pete, exagerînd ca de obicei, uite, zice aici cum i-a pus-o, şi cu poze, şi cu alea alea. Văd, zice, că nu eşti decît o javră bătrînă cu mintea murdară.

— Se poate, Fra? la vîrsta ta..., zic şi încep să fac bucăţele cartea din mîna mea, ceilalţi la fel cu ale lor, Moho şi Pete împărţind Sistemul romboidal ca pe o frînghieîn jocul cu frînghia.

Genul prof, cu ochii holbaţi, skînci ceva slove:

— Bine, dar nu sînt ale mele, sînt ale municipalităţii, asta este curată mîrşăvie şi vandalism, sau cam aşa ceva.

Şi chiar încercă să ni le smulgă, patetic lucru, vă spun. Zic:

— Meriţi să-ţi dăm o lecţie. Chiar meriţi, Fra.

Cartea despre cristale din mîna mea era a naibii de bine legată şi era greu de răzdrenţit în bucăţele, marfă de-a-devăratelea, din zilele alea cînd lucrurile erau făcute ca să ţină, dar m-am străduit şi-am reuşit să o transform în fulgi ca de nea, cam mari, pe care i-am presărat pe celavekul ăla amărît şi skîncitor, şi ceilalţi au făcut la fel cu ale lor, bătrînul Moho ţopăind în jurul nostru ca un clovn ce era.

— Uite-l, zice Pete, Peştele fulgişorilor numai pentru tine, cititor obscen de porcărele şi murdării.

— Bătrîn celavek pervers, zic, şi apoi am început să-l bumbăcim.

Pete îl ţinea de ruka, Georgie îi căsca botul pentru ca Moho să poată să-i scoată falso-zubii, de sus şi de jos. I-a aruncat pe asfalt, iar eu le-am aplicat bătrîna cizmo-striveală, chit că erau ai naibii de rezistenţi bastarzii, din ceva plastic super horrorshow-nou. Bătrînul celavek începu

să scoată ceva icneli întretăiate — „vai, of, au" — încît Georgie îi lăsă gubele deoparte şi-i altoi una cu pumnul plin de inele în botul fără dinţi, ceea ce îl făcu pe bătrînul celavek să înceapă să se vaite din greu, şi apoi ţîşni sînge, o frumuseţe, Fra. Aşa că tot ce-am mai făcut a fost să-i scoatem tzoalele, dezbrăcîndu-l la maiou şi izmene (era tare starîi; Moho mai că şi-a ieşit din golovan de atîta smehăială), şi apoi Pete i-a tras una cu dragoste în domnul cur, şi l-am lăsat să plece. Plecă un pic clătinat, căci nu fusese chiar o tolkafteală serioasă, scoţînd în continuare „Oh, oh, oh-uri", noi chicotind în spatele lui, apoi i-am scotocit prin buzunare, în timp ce Moho dansa în jurul nostru cu umbrela lui de rahat, dar n-am găsit prea multe. Erau ceva scrisori veki, unele de prin 1960, cu „Draga mea dragă, cea mai dragă" şi tot ghiveciul ăla şi un inel de chei şi un stilou care curgea. Bătrînul Moho renunţă la dansul lui cu umbrela şi bineînţeles că începu să citească una din scrisori cu voce tare, ca să arate străzii goale că ştie să citească.

— Iubita mea, începu el să recite cu un golos foarte ascuţit, mă voi gîndi la tine cît eşti departe şi sper că-ţi vei aminti să te îmbraci bine cînd ieşi afară seara. Apoi scoase un smehăit icnit — „Ho, ho, ho" —, făcîndu-se că se şterge la iahma curului cu ea.

— Destul, zic. Hai să-i dăm drumul, Fra. În buzunarele acestui vîrstnik celavek nu erau decît malenkie tăieţei (adică bani) — nu mai mult de trei bucăţi —, aşa că le-am aplicat scîrbavnicelor lui moneduţe tratamentul diviziunii, grăunţele adăugîndu-se la mălaiul frumos ce-l aveam deja. Apoi i-am sfîşiat umbrela şi i-am răzdrenţit tzoalele, împrăştiindu-le în patru vînturi, Fra, şi aşa am terminat cu celavekul gen profesor vîrstnik. Ştiu că n-am făcut prea mult, dar era doar începutul serii şi nu-mi prezint scuz-acuz-jacuzele mele la domniile voastre. Tăişurile din laptele-plus continuau să ne străpungă frumos şi de horrorshow. Acum urma să jucăm rolul bunului samaritean, adică să descărcăm o parte din tăieţeii noştri, lucru mult mai incitant decît o magazino-krastealî, dar şi o cale de a cumpăra un alibi în avans, aşa că ne-am dus la Duke of New York pe Amis Avenue, şi cu siguranţă acolo, la căldurică, erau trei sau patru bătrîne

babuşte, pituindu-şi berea neagră în contul AS (Ajutor Social). Acum noi eram malciki foarte de treabă, zîmbindu-le angelic la una şi la toate, încît luminiţele bătrîne şi zbîrcite au început să se şocheze, bătrînele lor ruki, cu vene îngroşate, tremurînd în jurul paharelor şi vărsînd berea pe masă.

— Lăsaţi-ne, băieţi, zice una din ele, cu faţa toată brăzdată de parcă avea o mie de ani, sîntem doar nişte femei bătrîne şi amărîte. Dar noi numai ne-am arătat zubii, ne-am aşezat şi am sunat după chelner. Cînd a apărut, nervos bine, ştergîndu-şi ale lui ruki pe şorţul unzuros, i-am comandat pentru noi patru veterane — o veterană însemna rom cu cherry-brandy amestecat, ceva foarte la modă atunci, unora plăcîndu-le să adauge un strop de lămîie, asta fiind varianta canadiană. Apoi îi zic chelnerului:

— Dă-le la babuştele astea bătrîne şi amărîte de acolo ceva mai hrănitor. Scoţieni dubli şi ceva să ia acasă. Şi mi-am golit buzunarul de denghi pe masă, şi ceilalţi au făcut la fel, Fra. Aşa că fiecare luminiţă vîrstnikă speriată a primit cîte o dublă de apă de foc, şi nici că mai ştiau ce să zică sau să facă. „Mulţam, băieţi", scoate una din ele, dar se vedea că erau sigure că va urma ceva murdar. Oricum, fiecare a primit o sticlă de Yank General, coniac adică, să-l ia acasă, şi-am dat bani ca să li se livreze la fiecare cîte-o duzină de bere neagră a doua zi dimineaţă, pentru care trebuiau să-şi lase la tejghea adresele lor de zune bătrîne şi împuţite. După aia, cu tăieţeii care ne mai rămăseseră am făcut aprovizionarea, Fra, toate plăcintele cu carne, pretzeleurile, snackurile cu brînză, crispsurile şi batoanele de ciocolată din mestoul ăla, şi toate numai pentru bătrînele rechine. După care le spunem:

— Ne întoarcem într-o minută, şi bătrînele puiance încă mai zic: „Mulţam, copii" şi „Dumnezeu să vă binecuvînteze, băieţi", şi ieşim fără un cent de tăieţel la ghiozdan.

— Te face să te simţi trădător, zău aşa, zice Pete. Puteai să vidvezi că dragul de Moho cel mohorît nu prea ponimase tot, dar nu zicea nimic de frică să nu fie crezut glupîi şi hoinar zentimental şi fără casă. Aşa că am dat din nou colţul pe Attlee Avenue, unde prăvălia aia de dulciuri şi canceroase

mai era încă deschisă. Îi scutisem trei luni şi tot cartierul fusese pe de-a-ntregul liniştit. Aşa că miliţoii înarmaţi sau patrocii cu razia nu prea mai dădeau pe-aici, în zilele alea fiind mutaţi mai în partea de nord a rîului. Ne-am pus măşkoacele — erau marfă, super horrorshow, minunat alcătuite; feţe de personalităţi istorice (îţi ziceau cum le cheamă cînd le cumpărai), aşa că eu îl aveam pe Disraeli, Pete îl avea pe Elvis Presley, Georgie îl avea pe Henry al VIII-lea, iar dragul de Moho avea un celavek poet pe nume Pibi Shelley; era o deghizare de-adevăratelea, păr şi toate alea, şi erau dintr-o chekstie din plastic, aşa că atunci cînd terminai cu ele le puteai rula şi ascunde în cizmă — apoi trei dintre noi am intrat înăuntru, Pete făcînd pe gardovoiul afară, nu că am fi avut de ce să ne temem din partea aia. Cum am intrat în magazin ne-am dus drept la Slouse, proprietarul, un celavek, burduf de vin tremurător, care-a vidvăzut pe loc ce-avea să se întîmple şi s-a năpustit direct în spate, unde pesemne era telefonul şi poate puşkociul lui bine uns, cu şase gloanţe scîrboase. Moho s-a năpustit în spatele tejghelei, skor-rapid ca o pasăre, trimiţînd pachete de tabac prin aer şi împiedicîndu-se de un carton, o ascuţită cu zubii rînjind spre clienţi şi cu grudele în vînt, agăţată acolo ca reclamă la ceva canceroase de tip nou. Ce puteai vidvedea apoi era un fel de minge mare rostogolindu-se în prăvălie în spatele draperiei, fiind de fapt bătrînul Moho şi Slouse încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Puteai apoi sluşi gîfîieli şi mormăieli şi lovituri în spatele draperiei şi chekstii căzînd, şi înjurături, şi apoi sticle făcute zob zob zob. Mama Slouse, nevasta, îngheţase în spatele tejghelei. O şansă să fi avut şi ar fi răknit ca din gură de şarpe, aşa că am dat roată tejghelei, foarte skor-rapid, şi am pus laba pe ea, şi era o dihanie mare şi de horrorshow, puţind toată a parfum, şi cu nişte fleşcăite de grude bălăngănitoare. I-am pus ruka mea peste bot ca s-o împiedic să împrăştie moartea şi distrugerea în cele patru vînturi, dar această doamnă căţea mi-a muşcat-o cu sete, aşa că eu am fost acela care a răknit, şi apoi a dat şi ea drumul frumos la un urlet după miliţoi. Aşa că a fost nevoie să o tolkaftesc corespunzător cu una din greutăţile de la cîntar, şi după

aceea o lovitură drăguţă cu o rangă pe care o ţineau pentru deschis lăzi, şi asta l-a dat la iveală pe cel roşu, ca pe un bun prieten. Aşa că am trîn-tit-o pe podea şi i-am sfîşiat tzoalele doar de distracţie şi i-am aplicat o cizmă dulce cît s-o opresc să se mai vaite. Şi vidvăzînd-o cum zăcea acolo cu grudele la vedere, m-am întrebat un moment să o sau să n-o, dar asta avea să fie pentru mai tîrziu în seara aia. Am făcut apoi curat în casă, şi ce horrorshow lovitură dădusem în astă noce, şi aveam fiecare cîteva pachete din cele mai bune canceroase, şi apoi duşi am fost, Fra.

— Chiar că era un bastard mare şi greu, zicea întruna Moho. Nu-mi plăcea mutra lui Moho, părea murdar şi neîngrijit, ca un celavek ieşit dintr-o bătaie, din care chiar ieşise, bineînţeles, dar niciodată nu trebuie să arăţi cum că ai fi ieşit. Cravata arăta de parcă cineva i-ar fi călcat-o în picioare, măskoaka îi fusese smulsă şi avea mizerie de pe jos pe liţofaţă, aşa că l-am tras într-o alee şi l-am malenki pic curăţat, înmuindu-ne taştukii în scuipat ca să-l ştergem de mizerie. Ca de obicei pentru bătrînul Moho. Ne-am întors skor-rapid la Duke of New York, şi după ceasul meu, nu lipsiserăm mai mult de zece minute. Băbuştele vîrstnice mai aveau încă din berea şi scoţienii ce le cumpăraserăm, aşa că le-am zis:

— Bună, fetelor, ce mai faceţi? Au început cu vekiul „Bine, copii, Dumnezeu să vă binecuvînteze, băieţi", aşa că am sunat din colopoţel, iar de data asta un alt chelner şi-a făcut apariţia, şi am comandat beri cu rom în ele, eram însetaţi, Fra, şi orice bătrînele puiance ar mai fi dorit. Apoi le-am zis bătrînelor babuşte:

— Aşa-i că nu am ieşit afară de-aici? Nu-i aşa că am fost tot timpul aici? Au priceput mesajul skor-rapid şi zic:

— Sigur, copii. Nu v-am scăpat din ochi. Dumnezeu să vă binecuvînteze, băieţi, luînd încă o duşcă.

Nu că ar fi contat prea mult în realitate. A mai trecut cam o jumătate de oră pînă cînd miliţoii au dat un semn de viaţă, şi cei care au intrat nu erau decît nişte patroci foarte tineri, foarte roz sub şlemurile lor mari de poliţoci. Zice unul:

— Hei, voi, ştiţi ceva despre ce s-a întîmplat la magazinul lui Slouse în seara asta?

— Noi? zic inocent. De ce, ce s-a întîmplat?

— Jaf şi huliganism. Două spitalizări. Pe unde-aţi umblat voi în seara asta?

— Nu mă lua cu tonul ăsta obraznic, zic. Nu prea îmi pasă de insinuările astea obraznice. O fire bănuitoare se-ascunde sub ele, Fra.

— Copiii au fost aici toată seara, skîncesc bătrînele ascuţite. Dumnezeu să-i binecuvînteze, nu există băieţi mai buni şi mai generoşi ca ei. Chiar că au fost aici tot timpul. Nici că s-au mişcat.

— Nu făceam decît să întrebăm, zice celălalt tînăr miliţoi. Trebuie să ne facem slujba cum şi-o face fiecare. Dar ne-au aruncat o privire obraznică de prevenire înainte să iasă. Le-am însoţit ieşirea cu un pic de plescăit din buze brrrrrrrr. Însă pe mine, în ceea ce mă privea, mă încerca un pic de dezamăgire la cum mergeau lucrurile pe atunci. Chiar că nu aveai cu ce să te lupţi. Totul uşor ca pupă-mă-n cur. Dar noaptea încă era foarte, foarte la început.

2

Cînd am ieşit de la Duke of New York am vid-văzut în dreptul vitrinei principale a barului, puternic luminată, un bătrîn piancik bolborosind, beţiv adică, dînd drumul la cîntecele deocheate ale taţilor lui, şi din cînd în cînd rîgîind gîr gîr, de parcă ar fi avut o orchestră împuţită în măruntaiele lui putrede. Dacă era o chekstie la care nu puteam rezista, apoi asta era. N-am răbdat niciodată să văd un mujik plin de jeg cum se clatină şi borăşte, beat mort,

oricîţi ani ar fi avut, dar mai ales cînd era vîstnik de-adevăratelea ca ăsta. Rezema zidul şi tzoalele lui erau dezgustătoare, mototolite şi în dezordine, acoperite de rahat şi noroi şi jeg şi toate cele. Aşa că ne-am dat la el şi l-am doborît cu vreo două trozneli horrorshow, dar el tot mai cînta. Cîntecul zicea:

Şi mă voi întoarce la iubita mea, la iubita mea,
Cînd tu, iubito, vei pleca.

Dar cînd Moho i-a mai tras vreo doi pumni în botul lui de beţivan jegos, n-a mai cîntat şi a început să skîncească:

— Hai, omorîţi-mă, laşi nenorociţi, şi-aşa nu mai vreau să trăiesc, nu într-o lume atît de împuţită ca asta.

I-am zis lui Moho să-l lase mai uşor, căci pe-atund mă interesa uneori să sluşesc ce-ar fi avut vreunul din bătrînii decrepiţi de spus despre viaţă şi lume. Zic:

— O! Şi de ce e împuţită?

El strigă:

— E o lume împuţită fiindcă îi lasă pe tineri să dea în bătrîni aşa cum aţi făcut voi, şi nu mai există nici lege, nici ordine.

Răknea din răsputeri, agitîndu-şi rukile şi chiar dădea un horrorshow cu slovele lui, enervîndu-l doar chiorăitul ăla ciudat pe care-l scoteau kişkile lui de parcă ceva i se învîrtea înăuntru sau de parcă un mujik necioplit i-ar fi întrerupt super-recitalul, aşa că bătrînul celavekîl amenînţa cu pumnii, strigînd:

— Lumea asta nu mai este pentru bătrîni, aşa că înseamnă că nu mi-e frică deloc de voi, puţoilor, căci sînt prea beat ca să mai simt durerea dacă mă loviţi, iar dacă mă omorîţi nu pot decît să mă bucur.

Am smehăit, am rînjit, dar n-am zis nimic, aşa că el mai zice:

— Ce fel de lume este asta? Oameni pe lună, oameni

învîrtindu-se în jurul pămîntului ca fluturii în jurul lămpii, dar nu se mai dă doi bani pe legea pămîntului, şi nici pe ordine. Aşa că n-aveţi decît să fiţi cît de răi vreţi, huligani laşi şi împuţiţi. Apoi ne-a trimis o bezea prrrrr cum le trimiseserăm şi noi mai devreme miliţoilor, şi continuă să cînte:

O, ţară dragă, luptat-am pentru tine
Şi pacea ţi-am adus, şi victoria.

Aşa că l-am încolţit cu dragoste, cu rînjete pe liţofeţele noastre, dar el tot cînta. Apoi l-am trîntit cu burta de pămînt şi zăcea întins şi greu, cînd o porţie bună de bere borîtă ieşi cu presiune din el. Era dezgustător, aşa că i-am tras o cizmă, fiecare cîte una, şi apoi sînge ţîşni, şi nu cîntec sau vomă din botul lui bătrîn şi jegos. Şi apoi ne-am văzut de drum.

Cînd am ajuns pe lingă Centrala Municipală, am dat de Billyboy şi cei cinci găşkari ai lui. Căci în zilele alea, Fra, gaşka nu era făcută din mai mult de patru sau cinci, le ziceam auto-găşti, căci patru numai bine încăpeau într-o maşină, iar şase erau maxim pentru o gaşkă. Uneori, se uneau mai multe bande în micro-malenkie armate pentru marele război de noapte, da' era mai bine să bîntui în cele mai mici. Billyboy mă băga-n boală numai dacă îi vidvedeam liţofaţa lui grasă şi încruntată, şi întotdeauna duhnea a prăjelniţă, chiar şi cînd era îmbrăcat cu tzoalele lui cele mai bune, ca acum. Ne-au vidvăzut exact cînd îi vidvăzusem, aşa că a urmat o supraveghere tăcută din partea amîndurora. Urma să fie pe bune, urma să fie curat, urmau să fie şişuri, uzii, brişte, nu numai pumni şi cizme. Billyboy şi găşkarii lui s-au oprit din treaba pe care tocmai o făceau, adică tocmai erau pe cale să i-o tragă unei tinere dievuşte înlăcrimate, de nu mai mult de zece ani, ea skîncind întruna, dar cu ţoalele încă pe ea, Billyboy ţinînd-o de-o ruka şi Leo, aghiotantul lui numărul unu, de cealaltă. Pesemne că tocmai isprăviseră partea cu slovele murdare, înainte de a trece la un malenki

pic de ultraviolenţă. Cînd ne-au vidvăzut venind, i-au dat drumul micuţei puiance hohotinde, căci avea balta broaşte, iar ea o luă la goană cu picioarele ei slabe şi albe în întuneric, încă văicărindu-se „oh, oh, oh". Zic cu un zîmbet larg de găşkar:

— Măi să fie, nu e ăsta iezişorul împuţit de Billyboy în prostoană? Ce mai faci, Măria Ta, glajă umflată de ulei ieftin şi împuţit? Hai să-ţi trag una la coaie, dacă ai coaie, eunuc fleşcăit ce eşti!

După care i-am dat drumul.

Eram noi patru contra lor şase, aşa cum vă spusesem, dar dragul de Moho, cu toată mohoreala lui, făcea cît trei în ceea ce priveşte dementa şi lupta murdară. Moho avea în jurul pieptului, răsucită de două ori, o uzia, lanţ adică, horrorshow de lungă, pe care o desfăcu şi începu s-o legene cu gingăşie în oci sau oci. Pete şi Georgie aveau şişuri bune şi ascuţite, dar în ceea ce mă privea aveam o super brişkă tăietoare de gîtleje, pe care, la vremea aia, puteam să o mînuiesc cu artă şi strălucire. Aşa că ne dratluptam nu în întuneric, căci luna, cu omuleţii ei cu tot, tocmai ieşise, iar stelele sclipeau ca nişte cuţite dornice să ni se alăture în luptă. Cu brişka mea reuşisem să-i despic pînă jos tzoalele unuia din găşkarii lui Billyboy, cu multă fineţe, fără să-i ating pielea de sub haine. Cînd s-a trezit găşkarul ăsta al lui Billyboy în toiul luptei despicat ca o păstaie, cu burta goală şi cu bătrînele lui coaie la vedere, s-a foarte, foarte razdraofticat, agitîndu-se, urlînd şi, lăsîhd jos garda, i-a făcut loc lui Moho, cu lanţul lui şuierînd sssssssss, aşa că bătrînul Moho i-a lănţit una drept între oci, şi găşkarul ăsta al lui Billyboy s-a îndepărtat clătinîndu-se şi urlînd din răsputeri. Ne descurcam grozav, şi în curînd l-am avut pe numărul unu sub călcîi, orbit cu lanţul bătrînului Moho, tîrîn-du-se şi urlînd ca un animal, dar cu o cizmă bine înfiptă în ceafă, aşa că era mort, mort, mort.

Din noi patru, Moho, ca de obicei, a ieşit cel mai prost în ceea ce priveşte aspectul, adică liţofaţa lui era toată însîngerată şi tzoalele un dezastru, dar noi, ceilalţi, eram încă fresh şi întregi. Dar eu îl vroiam pe împuţitul ăla gras de Billyboy, aşa că dansam cu brişka mea de parcă eram un

bărbier pe puntea unui vas pe o mare foarte agitată, încercînd să ajung la el cu cîteva crestături pe liţofaţa lui murdară şi unsuroasă. Billy-boy avea un noj cu lamă lungă, dar era un malenki pic prea încet şi greoi în mişcări, ca să belească pe cineva prea tare. Şi, Fra, chiar că îmi plăcea să valsez — stînga doi trei, dreapta doi trei — şi hîrşt obrazul stîng, şi hîrşt obrazul drept, două dîre de sînge ţîşnind în acelaşi timp în lumina de iarnă, cîte una de fiecare parte a mistriei lui grase, jegoase şi unsuroase. Chiar dacă sîngele-i curgea şiroaie, puteai să vidvezi că lui Billy-boy nici că-i păsa, agitîndu-se greoi ca un urs gras şi jegos şi împungîndu-mă cu şişul lui.

Apoi am sluşit sirenele şi am ştiut că miliţoii veneau cu puşkoacele scoase pe geamul maşinilor, gata să tragă. Dievuşka aia mică şi plîngăreaţă sigur le spusese, o cabină de chemat patrocii aflîndu-se nu prea departe în spatele Centralei Municipale.

— Pun eu curînd mîna pe tine, nu te teme, zic, ţap împuţit. Să vezi ce frumos o să-ţi tai eu coaiele.

Apoi am şters-o, greu şi gîfîind, cu excepţia lui Leo numărul unu, rămas întins la pămînt, ei la nord de rîu, iar noi în cealaltă parte. Chiar după prima intersecţie era o alee întunecată şi goală, deschisă la ambele capete, şi ne-am odihnit acolo, gîfîind din greu, apoi mai încet şi apoi respirînd normal. Era ca şi cum te odihneai între picioarele a doi munţi terifianţi şi super enormi, adică cele două blocuri, şi în ferestrele tuturor apartamentelor vidvedeai ceva ca o lumină albastră dansînd. Trebuie să fi fost teleurile. Astă seară dădeau ceea ce ei numeau un spectacol mondial, însemnînd că acelaşi program putea fi vidvăzut de tot mapamondul, adică mai ales de liudii de vîrstă medie şi din clasa de mijloc. Şi Fra, pun pariu că sigur era vreun celavek mare, faimos, stupid pe post de comic sau un cîntăreţ negru, şi totul era vărsat de tele-sateliţii speciali în spaţiu. Am aşteptat trăgîndu-ne sufletul pînă am sluşit sirenele miliţoilor îndreptîndu-se către est şi atunci am ştiut că eram în siguranţă. Numai dragul de Moho încă se holba cu botul căscat la stele şi planete şi la lună ca un copil care nu mai văzuse aşa ceva, şi zice:

— Mă întreb ce-o fi pe ele. Oare cum o fi acolo sus pe o chestie din asta?

Îi trag un cot şi zic:

— O, tu, glupîi bastard! Nu mai chibzui asupra lor. Ce să fie, viaţă ca aicea jos, cu unii care primesc cuţite şi cu alţii care le dau. Şi acum nocia este încă molodo-junǎ, aşa că să ne vedem de drum, Fra.

Ceilalţi au smehăit, numai dragul de Moho m-a privit cu seriozitate, şi apoi din nou la stele şi la lună. Aşa că am luat-o în jos pe alee, cu televidiile pîlpîind albastru de jur-împrejur. Aveam acum nevoie de o maşină, aşa că am luat-o la stînga, ieşind din alee şi pe loc am vidvăzut că eram în Piaţa Priestley, căci am dat cu ochii de statuia de bronz a unui poet bătrîn cu buza de sus ca o maimuţă şi cu o pipă înfiptă în botul lui fleşcăit. Cum mergeam spre nord am ajuns la împuţiciunea aia veche de Filmodrom, aproape dărăpănat, căci nimeni nu se mai ducea pe-acolo în afara unor malciki ca mine şi găşkarii mei, şi noi numai pentru ceva hai sau ceva răzdrenţit sau ceva viol în întuneric. De pe afişele din faţa Filmodromului, cu ceva urme de muşte pe ele, am vidvăzut că era obişnuitul super western, cu arhanghelii de partea US şerifului ce-şi golea încărcătoarele de şase focuri în hoţii de vite, legiuni ale Răului, genul de chekstie hoţii-şi-vardiştii, difuzată de Stat în zilele alea. Maşinile parcate lîngă sinema nu erau cine ştie ce, chekstii mai mult sau mai puţin rablagite în cea mai mare parte, dar am văzut un Durango 95 mai nou care mai că ar fi mers. Georgie avea pe inelul lui de chei o pluri-cheie, cum i se zicea, aşa că ne-am îmbarcat pe loc — Moho şi Pete în spate, trăgînd cu distincţie din canceroasele lor — şi eu i-am dat cheie şi motorul vibra ceva de horrorshow, fiori de plăcere vibrîndu-ţi şi ţie prin pîntece. Am apăsat pedala acceleraţiei cu a mea noga, am dat cu spatele cu gingăşie, şi nimenea nu ne-a văzut cînd am luat-o din loc.

Am bîntuit un pic pe la periferie, băgînd groaza în oldecii şi zunele ce îndrăzneau să traverseze, plus ceva zig-zaguri printre mîţe şi alte cele. Am luat-o apoi spre vest. Nu era prea mult trafic, aşa că mi-am înfipt noga pînă în podea, iar Durango 95 înghiţea kilometri ca pe spaghete. În curînd

apărură pomi de iarnă şi întuneric, Fra, un întuneric ca la ţară, şi la un moment dat în lumina farurilor, am dat peste o dihanie cu un bot cu colţi mîrîind, care schelălăi cînd am luat-o în plin, şi bătrînul Moho, pe scaunul din spate, se strică de rîs, hă, hă, hă, la faza asta. Apoi am văzut un june malcik cu uscata lui făcînd fichi-fichi sub un pom, aşa că ne-am oprit şi am făcut ceva mişto de ei, apoi le-am tras la amîndoi vreo două skatoalce, nu prea tari, dar i-am făcut să plîngă şi ne-am cărat. Ce căutam noi acum era bătrîna vizită surpriză. Asta era chiar o chekstie super şi dădea sare şi piper ultraviolenţei. Am ajuns în sfîrşit la un fel de sat, şi chiar la marginea lui era un fel de viluţă de una singură cu un pic de grădină în jur. Luna se ridicase bine pe cer, aşa că puteam vidvedea căbănuţa tot mai bine pe măsură ce ne apropiam, aşa că am pus frînă, ceilalţi trei chicotind ca bezmeticii, şi numele de pe poarta chekstiei ăsteia de vilă era ACASĂ, auzi ce nume glupîi. Am ieşit din maşină şi le-am dat dispoziţie găşkarilor mei să termine cu chicotitul, căci avem treburi serioase, aşa că am deschis poarta cea malenkaia şi m-am îndreptat spre uşa din faţă. Am ciocănit cu gingăşie, dar n-a venit nimeni, aşa că am ciocănit un pic mai tare şi de data asta am sluşit pe cineva venind, apoi un zăvor tras, apoi uşa s-a deschis de-o şchioapă, apoi de-o şchioapă şi ceva, apoi am vidvăzut o pereche de oci uitîndu-se la mine, dar uşa a rămas închisă cu lanţul. „Da? Cine sînteţi?" Era un golos de ascuţită, după sunet o dievuşkă fragedă, aşa că i-am răspuns într-o manieră extrem de rafinată, cu golosul unui gentleman adevărat:

— Scuzaţi-mă, doamnă, îmi pare sincer rău că vă deranjez, dar prietenul meu şi cu mine făceam o plimbare cînd i s-a făcut dintr-o dată rău şi din ce în ce mai rău, şi zace în drum ca leşinat şi geme. Puteţi fi atît de bună să-mi permiteţi să folosesc telefonul pentru a chema o ambulanţă?

— Nu avem telefon, îmi zice dievuşkă. Îmi pare rău, dar nu avem. Va trebui să mergeţi la altcineva. Din căbănuţa cea malenkaia sluşeam un ţac ţac ţacţacţac de la bătutul la maşină al cuiva, şi apoi bătutul s-a oprit şi un golos de celavek întrebă:

— Cine e, dragă?

— Bine, zic, dar puteţi măcar avea bunăvoinţa să-i daţi o cană cu apă? Cred că e un fel de criză. Ca şi cum ar fi trecut printr-un fel de leşin.

Dievuşka avu un moment de ezitare, apoi zice:

— Aşteaptă.

După care se îndepărtă şi cei trei găşkari ai mei s-au dat jos în linişte din maşină, s-au furişat tiptil, ceva de horrorshow, punîndu-şi măşkoacele, şi mi-am pus-o şi eu pe a mea, aşa că n-am avut decît să-mi vîr bătrîna ruka şi să desfac lanţul, căci o înmuiasem pe această dievuşkă cu golosul meu de domn, astfel că nu încuiase uşa aşa cum ar fi trebuit să facă, noi nefiind decît nişte străini în noapte. Aşa că toţi patru am năvălit răcnind înăuntru, bătrînul Moho făcîndu-şi numărul ca de obicei cu săritul în sus şi în jos, cîntînd porcărele, şi chiar că era o vilă malenkaia şi drăguţă, aşa să ştiţi. Am intrat smehăind în camera în care era lumina aprinsă, şi acolo era dievuşka asta ghemuită, o bucăţică bună şi tînără de ascuţită, cu nişte grude horrorshow, şi cu ea era celavekul ăsta, mujul ei, de asemenea tînăr, cu ociki cu ramă de baga pe nas, şi pe masă era o maşină de scris şi hîrtii împrăştiate peste tot, dar era şi un teanc mic de hîrtii cu ceea ce sigur scrisese deja, aşa că aveam din nou de-a face cu genul cărturar, la fel cu cel pe care-l bumbăcisem cu cîteva ore înainte, numai că ăsta era un scriitor, şi nu un cititor. Oricum asta nu mai conta acum, căci ne zice:

— Ce e asta? Cine sînteţi voi? Cum îndrăzniţi să intraţi la mine în casă fără voia mea?

Şi în tot timpul ăsta atît golosul, cît şi rukile îi tremurau. Aşa că-i zic:

— Să nu ai niciodată teamă, căci teama de-ţi va umple o, inima, fîrtate, te roagă a fi în stare degrabă s-o alungi. Apoi Georgie şi Pete s-au cărăbănit în căutarea bucătăriei, în timp ce dragul de Moho, cu botul lui cît o şură, stătea lîngă mine aşteptînd dispoziţii.

— Tu să-mi zici ce e asta, îi spun, luînd de pe masă teancul de hîrtii bătute la maşină, la care mujul cu rame de baga îmi zice nervos:

— Exact asta vreau să ştiu. Ce e asta? Ce vreţi? Ieşiţi afară pînă nu vă arunc eu.

Aşa că dragul de Moho, cu masca lui Pibi Shelley, scoase un smehăit sonor şi începu să mîrîie ca un animal.

— E o carte, zic, e cartea la care tocmai scrii.

Şi golosul îmi deveni foarte aspru:

— Întotdeauna am avut cea mai mare admiraţie pentru ăi de pot scrie cărţi.

M-am uitat la hîrtia de deasupra, şi acolo era numele — PORTOCALA MECANICĂ — şi îi zic:

— Ăsta chiar că e un titlu glupîi. Cine-a mai auzit vreodată de o portocală mecanică?

Aşa că am început să citesc un malenkipic cam tare, cu un golos numai bun pentru predici de clasă:

— „Încercarea de a impune omului, o creatură evolutivă şi capabilă de tandreţe, capabilă să culeagă stropii de pe buzele bărboase ale Domnului la Judecata de Apoi, încercarea de a impune, zic, legi şi condiţii potrivite unei creaţii mecanice, iată împotriva a ce ridic eu condeiul meu ca o spadă" — la care Moho scoase un plescăit din buze; a trebuit să smehăiesc şi eu.

Apoi am început să fac bucăţele hîrtiile şi să le împrăştii pe podea, şi mujul ăsta scriitor deveni bezmetic şi se îndreptă spre mine cu zubii încleştaţi şi galben de furie, cu unghiile gata să mă înşface ca nişte gheare. Aşa că era rîndul bătrînului Moho să-şi intre în rol, drept care se porni rînjind şi curînd din botul tremurînd al celavekului ţîşniră ah-uri şi oh-uri, jap jap, întîi o stîngă, apoi o dreaptă, iar vekiul nostru găşkar iubit, Cel Roşu — vino roso la cişmea şi tot aşa peste tot, parcă livrat de la aceeaşi mare firmă — începu să curgă, pătînd covorul cel frumos şi curat şi bucăţelele din cartea lui, pe care eu continuam să o mărunţesc, hîrşt hîrşt. În tot timpul ăsta această dievuşkă, nevastă iubitoare şi credincioasă, îngheţase lîngă şemineu şi începu dintr-o dată să scoată malenki skîncete, numai bune să însoţească muzica pumnilor lui Moho. Apoi Georgie şi Pete se întoarseră din bucătărie mestecînd ceva, şi deşi aveau încă măşkoacele, o puteau face fără probleme, Georgie cu o pulpă rece de ceva într-o mînă şi cu o jumate de hleb unsă cu un dărab de maslo, şi Pete cu o sticlă de bere cu un guler de spumă şi cu ruka plină de ceva ce arăta ca o tartă cu

prune. Dădură drumul la hă hă, hă-uri vidvăzîndu-l pe bătrînul Moho dansînd cu pumnii în jurul celavekului scriitor, care puse plaka lui cum că munca de-o viaţă i-a fost distrusă, vai, vai, vai-uri curgîndu-i din botul turtit şi însîngerat, dar hă, hă, hă-urile lui Georgie şi Pete erau hăhăieli cu gura plină şi puteai vedea bucăţi din ce aveau în gură. Nu-mi plăcea chestia asta, căci era jegoasă şi băloasă, aşa că zic:

— Puneţi jos haleala. Nu v-am dat voie. Puneţi mîna pe celavek şi ţineţi-l bine să poa' să vadă şi să nu se care.

Aşa că au lăsat potolul plin de grăsime printre hîr-tiile care zburau peste tot şi au pornit în galop spre celavekul scriitor, ai cărui ociki cu rame de baga erau deja sparţi, dar încă pe nas, şi în jurul căruia bătrînul Moho încă dansa de se cutremurau bibelourile de pe policioară (aşa că le-am măturat dintr-o mişcare ca să nu se mai cutremure, frăţiorilor), în timp ce-l bumbă-cea pe autorul Portocalei mecanice, de-i făcuse liţofaţa toată un roşu, încît părea un soi special de fruct foarte zemos.

— Perfect, Moho, zic. Acum, pentru cealaltă chekstie, să ne ajute Bog pe toţi. Aşa că el făcu pe durul cu dievuşkuţa care încă răknea, răknea şi răknind se retrăgea în patru labe, ăsta da horrorshow, şi îi prinse mîinile la spate, în timp ce eu îi rupeam una, alta şi celelalte, ceilalţi continuînd cu hă, hă, hă-urile, pînă cînd nişte grude bune şi adevărate, chiar de super horrorshow, şi-au dat la iveală liţofeţele lor roz, o, Fra, iar eu m-am descheiat la prohab, gata pentru penetrare, în timp ce o penetram puteam sluşi strigăte de agonie, iar acest însîngerat celavek de scriitor pe care Georgie şi Pete îl ţineau aproape că îşi ieşise din minţi, umplîndu-ne cu slovele cele mai scîrboase pe care le ştiam deja şi cu altele pe care tocmai le inventase. După mine era rîndul bătrînului Moho, lucru pe care acesta îl făcu într-o manieră sălbatico-fornăito-ţipătoare, cu măskoaca lui de Pibi Shelley indiferentă la chestia asta, în timp ce o ţineam eu acuma. După care ne-am schimbat, Moho şi cu mine apucîndu-l pe zbuciumatul scriitor care deja nu mai lupta, ci doar bolborosea slove aiurea de parcă era pe tărîmul din barul cu lapte şi încă ceva, şi Pete şi Georgie şi-au primit şi ei porţia. După care s-

a făcut un fel de linişte, şi noi eram plini de un fel de ură, aşa că am zdrobit ce se mai putea zdrobi, maşină de scris, lampă, scaune, iar Moho, lucru care îi era în fire, s-a uşurat şi tocmai se pregătea şi să se cace pe covor, hîrtie fiind din belşug, dar l-am oprit.

— Afară, afară, afară, afară, am chiuit. Celavekul scriitor şi zuna lui nici nu mai contau, însîngeraţi, sfîşiaţi şibîiguind. Dar aveau să rămînă în viaţă.

Aşa că ne-am urcat în maşina care ne aştepta şi l-am lăsat pe Georgie să ia volanul, eu simţindu-mă un malenki pic cam zguduit, şi ne-am întors în oraş, trecînd în drumul nostru peste tot felul de chestii schelălăitoare.

3

Cap compas iehat-am spre oraş, Fra, dar chiar la margine, nu departe de Canalul Industrial, cum îl numeau ei, am vidvăzut cum acul de la benzină îşi dă duhul, aşa cum acele de la ha ha ha-urile noastre o făcuseră deja, şi maşina începu să tuşească hîr hîr hîr. Nu era chiar motiv de îngrijorare totuşi, căci albastrul intermitent al unei benzinării — pornit oprit pornit oprit — se vedea chiar în apropiere. Chestia era dacă să lăsăm maşina să o sobiriască patrocii sau, noi încă aflîndu-ne într-o dispoziţie de crimă şi ură, să-i facem un tolkvînt de pe malul vekii gîrle, pentru un plescăit monumental înainte ca noaptea să-şi dea duhul. Am ales ultima variantă, aşa că ne-am dat jos şi, fără frîne, toţi patru i-am dat un tolkvînt pînă pe marginea împuţitei ăleia de ape, ce era un fel de sirop de excremente umane, apoi încă un

tolkvînt horrorshow, şi drept în apă se duse. A trebuit să ne tragem înapoi de frica stropilor împuţiţi pe ţoalele noastre, dar bîldîbîc bîldîbîc s-a dus la fund cu graţie.

— Drum bun, bătrînă găşkară, strigă Georgie, iar Moho s-a simţit obligat să încheie cu un nechezat de clovn — „Hu hu hu hu". Apoi am luat-o spre gară ca să ajungem în Centru, cum se numea mijlocul oraşului. Ne-am luat bilete corecţi şi politicoşi, şi am aşteptat în linişte, ca nişte domni pe peron, în timp ce bătrînul Moho umplea automatul de haleală, avînd teşchereaua plină de mărunţiş, gata dacă era nevoie să împartă batoanele de ciocolată la cei săraci şi flămînzi, chit că nu era nici unul pe-acolo, şi apoi bătrînul expreso-rapido s-a ivit şuierînd, iar noi ne-am urcat în trenul ce arăta a fi mai mult gol. Ca să ne umplem cele trei minute de călătorie am făcut un pic de ceea ce ei numeau tapiţerie, nişte găuri horrorshow prin care ieşeau măruntaiele scaunelor, iar bătrînul Moho dînd cu uzia pînă cînd geamul se sparse şi se împrăştie în aerul de iarnă, dar toţi ne simţeam un pic şi zdruncinaţi şi obosiţi şi tulburaţi, căci cheltuisem, Fra, oareşce energie în seara asta, şi doar Moho, ca un animal clovnesc ce era, se simţea voios, dar arăta prea plin de mizerie şi prea puţea a transpiraţie, asta fiind o chestie care mă scotea din minţi la el.

Am ajuns în Centru şi ne-am întors agale la Lactobarul Korova, toţi mergînd un pic într-o duuungă, întorcînd spatele la lună şi la stele şi la becurile de pe stîlpi, căci nu eram decît nişte malciki în creştere, cu şcoală în timpul zilei şi cînd am intrat la Korova l-am găsit mult mai plin decît îl lăsasem cu cîteva ore mai devreme. Celavekul care bătea cîmpii pe tărîmul lui alb plus synthemesc sau ce-o fost, era încă acolo, murmurând:

— Spiritele morţilor din şirele de paie hălăduie încă de la începutul vremurilor lui Platon.

Pesemne că era la a treia sau a patra porţie în seara aia, căci avea aspectul ăla palid şi neomenesc de parcă ar fi devenit un obiect şi de parcă liţofaţa lui ar fi fost o bucată de cretă scobită. Acum zău, dacă tot vroia să stea atît de mult pe tărîmul ăla, trebuia să se ducă într-unul din separeurile din spate, şi nu să stea în salonul din faţă, căci aici unii

dintre malciki s-ar fi dat un malenki pic la el, deşi nu chiar, deoarece erau gealaţi mai forţoşi, ascunşi la Korova care-ar fi putut pune capăt oricărui scandal. Oricum, Moho se înghesui drept în celavekul ăsta, şi cu nechezatul lui de mare clovn ce-şi arăta podoabele atîrnînde, strivi sub sapogul lui mare şi murdar piciorul gagiului. Dar celavekul, Fra, avea sonorul out, fiind desprins de propriul său corp.

Erau ceva nadţati, cei mai mulţi lăptind şi prizînd şi mişunînd pe-acolo (nadţati le spuneam la adolescenţi), dar mai erau şi cîţiva mai vîrstnici, celaveki şi zune (dar nu burghezi, nu, niciodată) gavarind şi hlizindu-se la bar. Puteai să-ţi dai seama după cum erau de bărbieriţi şi după tzoalele de pe umerii lor (pulovăre mari şi flocoase) că veneau de la ceva repetiţie la studiourile TV de după colţ. Dievuştele care erau cu ei aveau liţofeţele pline de viaţă şi boturi lăbărţate, foarte roşii, arătînd o grămadă de dinţi, smehăind înainte şi nedînd doi bani pe lumea asta rea. Apoi discul de la tonomat se porni (era Jonny Jivago, un kotoşman rusnac cîntînd Only Every Other Day), şi în pauză, scurta tăcere înainte ca altă melodie să înceapă, una dintre dievuştele astea — foarte blondă, şi cu un zîmbet larg pe botul ei roşu şi spre patruzeci de ani, aş zice — dintr-o dată dădu drumul la un tril, doar o măsură şi jumătate, ca şi cum ar fi exemplificat ceva despre care tocmai gavareau, şi pentru o secundă, Fra, parcă o pasăre mare ar fi intrat în zbor în Lactobar, şi am simţit fiecare fir mic de păr cum mi se zbîrleşte pe tot hoitul, şi fiori strecurîndu-se ca nişte şopîrle malenkie şi încete prin mine în sus şi-apoi din nou înjos. Căci cunoşteam bucata. Era dintr-o operă de Friederich Gitterfenster, numită Das Bettzeug, şi era aia în care ea îşi dă duhul cu gîtul tăiat, şi slovele erau „Poate e mai bine aşa". Oricum, m-am cutremurat.

Dar bătrînul Moho, de îndată ce-a sluşit bucăţica asta de cîntec ca pe o pleaşcă de carne roşie aruncată în blidul lui, a şi dat drumul la una din vulgarităţile lui, care în cazul ăsta era un fluierat, urmat de un lătrat, urmat de două degete împungînd aerul de două ori, urmate de un nechezat zgomotos de clovn. Am simţit cum iau foc şi cum îmi vine sîngele în cap, vidvăzînd şi sluşind mitocănia lui Moho, aşa

că-i zic:

— Nenorocitule! Palavragiu nenorocit şi fără maniere.

Apoi m-am întins pe lîngă Georgie, care stătea între mine şi groaznicul Moho şi i-am ars una lui Moho skor-rapid peste bot. Moho înlemni, cu botul căscat, ştergîndu-şi kroviul de pe gube cu ruka lui, uitîndu-se uluit cînd la kroviul roşu ce şiroia, cînd la mine.

— Pentru ce-ai făcut asta? zice cu mutra lui de prost.

Nu mulţi vidvăzuseră ce-am făcut, şi la ăia care vidvăzuseră li se fîlfîia. Staţia pornise din nou şi mergea o chekstie bolnavă la chitară electrică. Îi răspund:

— Pentru că eşti un nenorocit fără maniere şi sărac cu duhul la capitolul conduita în societate, fratele meu.

Moho arboră o mutră de cîine turbat, zicînd:

— Să ştii atunci că nu-mi place ce-ai făcut. Şi nu mai sînt fratele tău şi nici nu mai vreau să fiu.

Scoase apoi o ditamai taştukă plină de muci din buzunar, cu care îşi curăţă sîngele, încă uimit, tot uitîndu-se la ea încruntat, de parcă sîngele ăla nu-l merita el, ci alţi celaveci. Era ca şi cum ar fi cîntat cu sînge pentru a-şi masca mitocănia cu care tratase cîntecul dievuşkăi. Dar dievuşka aia se hlizea înainte ha, ha, ha cu găşkarii ei de la bar, dînd din botul ei roşu, cu zubii la vedere, şi nici nu băgase de seamă mitocănia împuţită a lui Moho. De fapt, eu eram ăla pe care îl deranjase Moho. Zic:

— Dacă nu-ţi place asta şi dacă nu aia ţi-ai fi dorit, atunci ştii ce ai de făcut, Fra.

Georgie interveni tăios, făcîndu-mă să mă uit la el:

— Gata. Hai să nu începem.

— Spune-i asta lui Moho, zic. Moho nu poate să-şi trăiască toată jîznia ca un copil mic.

Şi-i aruncai o privire tăioasă lui Georgie. Moho zise, acum că roşul krovi începuse să i se oprească:

— De unde şi pînă unde crede el că poate să-mi dea dispoziţii şi să mă tolkaftească atunci cînd are el chef? O laie, asta-i ce-i spun eu lui, şi îi fut un lanţ peste oci cît ai zice peşte.

— Ai grijă, zic, cît pot de încet, cu staţia care zgîlţîia pereţii, şi cu celavekul dus cu sorcova de lîngă Moho ţipînd

din ce în ce mai tare „Pogoară-ţi strălucirea mai aproape, tu, ultoptimatule". Zic:

— Chiar grijă tu să ai, o, Moho, de vrerea-ţi e în viaţă să mai fii.

— O laie, zice Moho, fornăind, o laie mare şi balşoaie. N-aveai dreptul să faci ce-ai făcut. Mă înfrunt cu tine la orice oră cu lanţul sau şişul sau brişka, nu mă tolkafteşti tu pe mine fără motiv, să-ţi intre bine în cap că asta nu ţi-o înghit.

— Ba eu ţi-o trag cu şişul, de cîte ori o ceri, i-am mîrîit-o înapoi.

Pete zice:

— Hai, amîndoi lăsaţi-o moartă. Nu sîntem noi găşkari? Nu e corect găşkarii astfel să se poarte. Uite la malcikii ăia cum le curg balele să facă smeh-mişto de noi. Nu e cazul să le dăm ocazia.

— Bine, da' Moho trebuie să înveţe să-şi cunoască locul. Am dreptate?

— Stai, zice Georgie. Despre ce căcat de loc vorbeşti? În viaţa mea n-am auzit că liudi ar trebui să înveţe să-şi cunoască locul.

Pete spune:

— Adevărul e, Alex, că n-ar fi trebuit să-l tolkafteşti pe Moho pe nedrept. Ţi-o zic o dată şi gata. Ţi-o spun cu tot respectul, da' să ştii că daca ai fi dat în mine, mi-ai fi dat socoteală. Nu zic mai mult.

Şi îşi vîrî liţofaţa în paharul cu lapte.

Puteam să simt răzdracii din mine, dar am încercat să nu mă arăt, şi zic cît se poate de calm:

— Un şef trebuie să existe. Disciplină trebuie să fie. Am dreptate?

O vorbă unul n-a mai skazat, darămite o încuviinţare. Răzdracii grămezi pe dinăuntru, dar pe afarănu-mai calm.

— Ăla am fost eu, zic, şi nu de ieri, de-alaltăieri. Om fi noi toţi găşcari, dar unul trebuie să conducă. Am dreptate? Am dreptate?

Parcă prudenţi, au încuviinţat cu toţii. Moho tocmai îşi usuşa ultimele urme de krovi. Şi tot Moho fu cel care spuse:

— Ai dreptate, ai dreptate. Dubiduuub. Poate că sîntem cu toţii un pic cam obosiţi. Mai bine să nu mai vorbim.

Am fost surprins şi chiar un malenki pic pugat să-l aud pe Moho gavarind atît de înţelept. Tot Moho zice:

— Drumul spre pat e ăl mai bun acum, aşa că cel mai bine e să ne ducem acasă. Am dreptate?

Eram surprins. Ceilalţi doi încuviinţară da, da, da. Zic:

— Ai prins şpilul la skatoalca peste bot, Moho? Muzica a fost de vină, mă înţelegi? O iau de bezmetik ori de cîte ori un celavek, oricare ar fi el, se bagă peste o puiankă ce cîntă. Asta a fost tot.

— Mai bine hai spre casă, să prindem un pic de spatceamnic, zice Moho. O noapte cam lungă pentru nişte malciki în creştere. Este?

— Este, încuviinţară şi ceilalţi doi. Zic:

— Cel mai bine e să ne cărăm acum acasă. Moho chiar că a făcut o sugestiune horrorshow. Deci, Fra, dacă nu ne vedem în timpul zilei, mîine la aceeaşi oră şi-n acelaşi loc?

— Sigur că da, zice Georgie. E ca şi făcut.

— Poate eu, zice Moho, o să întîrzii un malenki pic. Dar în acelaşi loc şi aproape la aceeaşi oră mîine cu siguranţă.

Îşi tampona încă guba, deşi nu îi mai curgea krovi.

— Şi, zice, să sperăm că nu se va mai găsi nici o puiankă să cînte pe aici. Apoi scoase vekiul lui nechezat, un hohoho mare de clovn. Părea a fi prea mohorît ca să se mai atace.

Şi duşi am fost, fiecare pe drumul lui, eu rîgîind arrrrgh de la coca rece pe care o băusem. Aveam la îndemînă brişka tăietoare de gîtleje în cazul în care vreunul din găşkarii lui Billyboy ar fi mişunat pe lîngă bloc, aşteptîndu-mă, dar şi pentru că din cînd în cînd una din bandele sau gruppele sau şaikele de atunci era pe picior de război. Locuiam cu tatati şi cu mami în apartamentele Blocului Municipal 18A, între Kingsley Avenue şi Wilsonway. Am ajuns fără probleme la marea uşă principală, chiar dacă am trecut pe lîngă un tînăr malcik cu maţele împrăştiate, ţipînd şi skîncind, tăiat la meserie, şi am văzut ici-colo, la lumina becurilor, dîre de sînge ca nişte semnături, Fra, ale încăierărilor nopţii. Şi-am mai văzut, chiar lîngă 18A, o pereche de nijni de dievuşkă, fără îndoială făcută zdrenţe în arşiţa momentului, Fra. Şi m-am dus înăuntru. În holul de la intrare vekiul, cumintele tablou municipal pe pereţi — celaveci şi puiance, plini de

sănătate, concentraţi asupra demnităţii muncii, la masa de lucru şi la maşini, cu nici urmă de tzoale pe hoitul lor bine făcut. Dar bineînţeles că unii din malcikii care locuiau în 18A, după cum era de aşteptat, au înfrumuseţat şi au decorat menţionata mare pictură cu un creion îndemînatic sau un pix, adăugînd păr şi scule întărite şi baloane cu slove murdare în boturile acestor celaveci şi zune complet nagoi (adică goi). M-am îndreptat spre lift, dar nu a mai fost nevoie să apăs knopkul electric ca să văd dacă merge sau nu, pentru că fusese tolkit ceva de horrorshow în seara asta, uşile de metal îndoite, acţiune de mare forţă, într-adevăr, aşa că n-am avut decît să urc zece etaje pe jos. Am înjurat şi-am gîfîit urcînd, fiind obosit mai mult în hoit decît în cap. Aveam disperată nevoie de muzică în seara aia, pesemne întărîtat de acea dievuşkă pe care o auzisem mai devreme cîntînd. Doream parcă un mare festin înainte ca paşaportul să-mi fie vizat, Fra, la frontiera somnului şi fanionul vărgat ridicat pentru a mă lăsa să trec dincolo.

Am deschis uşa de la 10-8 cu propria mea kliucică, şi înăuntru, în apartamentul nostru malenki, totul era liniştit, Ta şi Ma demult în lumea somnului, şi mami îmi lăsase pe masă malenkaia mea cină — două hălcuţe de ceva carne buretoasă din conservă, cu o feliutză sau cam aşa ceva de hlebă cu unt şi un pahar de moloko rece. Ha, ha, ha, bătrînul moloko fără cuţite sau synthemesc sau drencrom în el. Cît de malefic, Fra, putea să mi se pară atunci inocentul lapte. Totuşi, l-am băut şi-am hăpăit, căci eram mai flămînd decît crezusem la început, şi am mai luat şi o plăcintă cu fructe din cămară, vîrînd bucăţi din ea în botul meu hămesit. M-am spălat apoi pe dinţi şi am plescăit din buze, curăţîndu-mi botul cu iazîka sau limba, iar apoi m-am dus în cămăruţa sau denul meu, ca să-mi lepăd tzoalele, ceea ce am şi făcut. Aici aveam patul meu, staţia mea, mîndria jîznii mele, şi discurile mele în dulap şi afişe şi steaguri pe pereţi, amintiri din viaţa mea din şcoala de corecţie, de cînd eram de unsprezece ani, Fra, toate strălucitoare şiblazonate cu un nume sau un număr: SOUTH 4; METRO CORSKOL BLUE DIVISION; THE BOYS OF ALPHA.

Micile difuzoare ale staţiei mele erau aranjate de jur-

împrejurul camerei, pe tavan, pereţi, podea, aşa că, întins în pat şi sluşind muzica, mă simţeam prins în ochiurile orchestrei. Primul lucru pe care mi-l doream în seara aia era acel concert nou pentru vioară al americanului Geoffrey Plautus, interpretat de Odysseus Choerilos cu Filarmonica Macon (Georgia), aşa că l-am luat de unde era pus cu grijă, i-am dat drumul şi am aşteptat.

Şi după aia, Fra, a început. O, extaz, extaz şi raiul pe pământ. Stăteam întins nagoi, cu ochii în tavan, golovanul sprijinit pe rukile mele de pe pernă, ocii închişi, botul deschis în extaz, sluşind şuvoiul de sunete fermecătoare. O, era splendid şi splendoarea întruchipată. Tromboanele trosneau galben arămiu sub patul meu, şi în spatele golovanului meu, de trei ori mai argintiu aprins, trompetele, şi apoi lîngă uşă timpanele rostogolindu-se prin măruntaiele mele, şi-apoi din nou afară, zdrobindu-se ca un tunet dulceag. O, era minunea minunilor. Şi apoi, pasăre ţesută din cel mai rar dumnezeiesc metal sau vin argintiu curgînd pe o navă spaţială, unde gravitatea nu mai are sens, vioara solo, deasupra celorlalte coarde, şi coardele acelea ca o cuşcă de mătase în jurul patului meu. Apoi flautul şi plicticosul oboi, ca nişte viermi făcuţi parcă din platină, în topitura subţire, subţire de aur şi argint. Eram, Fra, în paradis. Ta şi Ma, în dormitorul lor de alături, învăţaseră să nu mai bată în perete, plîngîndu-se de ceea ce ei numeau zgomot. Îi instruisem. Acuma luau somnifere. Poate, ştiind cît de mult îmi plăcea muzica mea de noapte, le şi luaseră. Cum stăteam şi sluşeam, cu ocii strîns închişi ca să ţin închis extazul care era mai bun decît orice Bog sau Dumnezeu synthemescit, vedeam tablouri încîntătoare. Celaveci şipuiance, tineri şi vîstnici, întinşi la pământ, implorînd iertare, şi eu smehăiam cu tot botul, înfigîndu-mi cizma în liţofeţele lor. Şi apoi dievuşte cu hainele sfîşiate, proptite în pereţi, în timp ce eu intram ca o şlaga în ele, şi într-adevăr, atunci cînd muzica, de fapt un singur acord, se ridică pe acoperişul celui mai înalt turn al ei, atunci, întins acolo pe patul meu cu ocii închişi strîns şi cu ruki sub golovan, m-am rupt, împroşcînd şi strigînd aaaaaah cu tot extazul posibil. Şi astfel muzica încîntătoare îşi atinse finalul apoteotic.

După asta, l-am ascultat pe dragul de Mozart, simfonia Jupiter, şi alte imagini cu alte liţofeţe veniră la rînd să fie zdrobite şi strivite, şi imediat după asta m-am gîndit că voi mai asculta doar un singur disc înainte să trec frontiera, şi vroiam ceva foarte puternic şi foarte solid, aşa că l-am ales pe J. S. Bach, Concertul Brandenburgic, pentru registrul mediu şi jos al coardelor. Şi, sluşind cu o încîntare alta decît înainte, am văzut din nou acel nume pe hîrtia pe care o răzdrenţisem în seara aia, părea atît de demult, în căsuţa aia numită ACASĂ. Numele era ceva despre o portocală mecanică. Ascultîndu-l pe J.S. Bach, am început să ponimai ce vroia să zică, şi m-am gîndit, sluşind mai departe splendoarea brună a vekiului maestru german, că mi-aş fi dorit să-i fi tolkaftit pe amîndoi mai tare şi să-i fi sfîşiat în bucăţele pe propria lor podea.

4

A doua zi dimineaţă m-am trezit, Fra, la o, ora o, o, opt şi încă mă simţeam dur mahmur futut în cur, cu oci încleiaţi horrorshow cu clei de somn şi m-am gîndit să nu mă duc la şcoală. M-am gîndit cum să stau un malenki pic mai mult în pat, să zicem o oră sau două, şi pe urmă să mă îmbrac frumos şi la fix, poate chiar după un pleosc în baie, să-mi opăresc apoi un castron de ceaiok tare şi de-adevăratelea cu un pic de pîine prăjită, în timp ce sluşesc la radio sau citesc gazetta, adin singurel. Şi apoi după prînz poate că, dacă voi mai avea chef, mă voi itcărăbăni pe la bătrîna sculă-şkoală ca să văd ce s-a mai pus la cale în acel măreţ loc de

învăţătură glupo-năroadă şi fără rost. Şi, Fra, l-am auzit pe tataică-miu boscorodind şi tropăind şi apoi itcărăbănindu-se la vopsitoria unde robotea, în timp ce cu un golos extrem de respectuos de cînd mă făcusem mare şi tare, mama îmi spuse:

— E trecut de opt, fiule. Sper că n-o să întîrzii din nou. I-am răspuns:

— Mă cam doare golovanul. Mai dorm un pic şi o să fiu ca nou.

Am sluşit un fel de oftat şi-mi răspunse:

— Atunci o să-ţi pun dejunul în cuptor, băiete. Trebuie să mă duc şi eu acum. Ceea ce era adevărat, căci oricine care nu era copil, cu copil sau bolnav trebuia să meargă la robotit. Maică-mea lucra la unul din Centrostate, cum le numeau, aşezînd conserve de supă, fasole şi alte alea în rafturi. Aşa că am sluşit-o cum pune o farfurie în cuptor, cum îşi încalţă pantofii şi în timp ce îşi lua haina de după uşă oftează din nou: „Păi, eu m-am dus, băiete." Dar eu mă pregăteam deja să mă duc din nou în lumea somnului, ceea ce am şi făcut şi chiar am avut parte de ceva horrorshow, o sniţia bizară şi foarte reală, l-am visat nu ştiu pentru care motiv pe al meu găşkar Georgie. În sniţia asta era mult mai în vîrstă, foarte tăios şi foarte dur, gavarind despre disciplină şi supunere şi cum toţi malcikii la comanda sa trebuiau să sară şi s-o îndeplinească, salutînd cu mîna la chipiu de parcă erau în armată, şi m-am văzut pe mine aliniat ca şi ceilalţi şi spunînd da, domnule, nu, domnule şi atunci am vidvăzut cu claritate că Georgie avea stele pe pleciumeroi şi era leit cu un general. Apoi l-a chemat pe bătrînul Moho care avea un bici, şi Moho era mult mai vîrstnik şi mai încărunţit, cu cîţiva zubii lipsă, după cum s-a văzut cînd a smehăit vidvăzîndu-mă, iar apoi al meu găşkar Georgie a zis, arătînd spre mine: „Omul ăla este plin de jeg pe tzoale din cap pînă-n picioare", ceea ce era adevărat. Aşa că am skîncit: „Nu daţi, vă rog nu daţi, Fra", şi am început să fug. Şi alergam în zig-zag cu Moho după mine, scuturîndu-şi golovanul de-atîta smehăit, plesnind din sfîntul bici, şi de fiecare dată cînd mă tolkaftea cu biciul ăsta auzeam un ţiuţiuţiuit de sonerie electrică, şi ţiuitul ăsta era şi el un fel de durere.

Aşa că m-am trezit skor-rapid, cu inima bum bum bum şi bineînţeles că era o sonerie adevărată ţîrrţîrr, soneria de la noi de la uşă. M-am făcut că nu e nimeni acasă, dar ţîrrrîitul una-ntruna pînă am auzit un golos strigînd prin uşă:

— Deschide şi fă-te încoa', ştiu că eşti în pat.

Am recunoscut golosul pe loc. Era golosul lui P. R. Deltoid (un nărod gliupîi, individu'), cel pe care ei îl numeau Consilierul meu Post-Corecţie, un celavek ocupat pînă peste cap cu cărţile lui. I-am strigat vin, vin, vin cu un golos de parcă m-ar fi durut ceva, m-am dat jos din pat şi, Fra, mi-am pus pe mine un halat din ceva mătase cu modele de metropole pe el. Apoi mi-am vîrît ale mele noghi în nişte tuflecei de lînă finuţi, mi-am ţesălat superba podoabă şi eram gata pentru P. R. Deltoid. I-am deschis şi a intrat tîrîindu-şi picioarele, ciufulit, cu o şapkă veche şi ponosită pe golovan, cu pelerina murdară.

— O, Alex, băiete, îmi spune. Adineauri m-am întîlnit cu mama ta. Zicea ceva de o durere undeva. Aşa că fără şcoală azi, nu-i aşa?

— De fapt mă doare capul îngrozitor, Fra, domnule, îi zic cu golosul meu de domn subţire. Sper să-mi revin pînă după-masă.

— Sau cu siguranţă pînă diseară, nu? zice P. R. Deltoid. Seara e marea distracţie, nu-i aşa, Alex, băiete? Şezi, zice, şezi, şezi, de parcă el era gazda, iar eu musafirul. Şi se aşează în vekiul balansoar al tatei şi începu să se legene, de parcă de-asta ar fi venit. Îi zic:

— O ceaşkă de ceaiok clasic, domnule? De ceai, vreau să zic.

— N-am timp, îmi răspunde. Şi se legăna privindu-mă pe sub sprîncenele încruntate, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Chiar n-am timp, zice el prosteşte.

Aşa că am pus deoparte ibricul şi zic:

— Cărui fapt îi datorez această deosebită plăcere? Este ceva în neregulă, domnule?

— În neregulă? zice skor-rapid, şiret, uitîndu-se la mine într-un fel bănuitor, dar continuînd să se legene.

Apoi observă o reclamă în gazetta care era pe masă — o puiankă tînără, zîmbind apetisant cu grudele la vedere şi

care făcea reclamă, Fra, la minunăţiile plajelor iugoslave. Apoi, după ce a consumat-o dintr-o înghiţitură, îmi zice:

— De ce crezi că s-ar fi întîmplat ceva rău? Ai făcut oare ceva ce nu ar fi trebuit să faci?

— Doar un fel de a zice, domnule, îi răspund.

— Ei bine, spune P. R. Deltoid, şi eu îţi zic doar ca un fel de a zice, ai grijă, Alex, puiule, fiindcă data viitoare, aşa cum bine ştii, n-o să mai ai parte de şcoala de corecţie. Data viitoare va fi locul cu gratii şi praful se va alege de munca mea. Dacă n-ai nici o consideraţie pentru scîrba de tine, atunci măcar ai un pic pentru mine, căci am tras din greu din cauza ta. O bilă mare, neagră, crede-mă pe cuvînt, pentru fiecare dintre voi pe care nu l-am îndreptat, o recunoaştere a eşecului pentru fiecare dintre voi care sfîrşeşte în gaura cu gratii.

— N-am făcut nimic din ceea ce n-ar fi trebuit să fac, domnule, zic. Miliţoii nu mă au cu nimic la mînă, Fra, domnule, vreau să zic.

— Nu mă vrăji tu cu miliţoii, zice P. R. Deltoid scîrbit, dar încă legănîndu-se. Doar pentru că poliţia nu a pus încă mîna pe tine nu înseamnă, după cum bine ştii, că nu ai făcut nimic rău. A fost ceva bătaie azi-noapte, nu? Un pic de tămbălău cu şişuri, lanţuri de bicicletă şi alte alea. Unul dintre prietenii unui anumit grăsan a fost luat cu salvarea noaptea tîrziu de lîngă Uzina electrică şi dus la spital, tăiat chiar urît, să ştii. S-a rostit numele tău. Mie mi-a ajuns la urechi pe căile obişnuite. S-au rostit şi numele anumitor prieteni de-ai tăi. Se pare că a fost o serie de delicte de toate felurile azi-noapte. Bineînţeles că nimeni nu poate să dovedească nimic despre nimeni, ca de obicei. Dar ţin să te previn, Alex, puiule, şi asta pentru că îţi sînt un bun prieten, ca întotdeauna, singurul om din comunitatea asta bolnavă şi tristă care vrea să te salveze de tine însuţi.

— Apreciez toate astea, domnule, zic, credeţi-mă.

— Sigur că apreciezi, nuuu? păru că mîrîie. Numai ai grijă, atît îţi zic. Noi ştim mai mult decît crezi tu, Alex, puiule.

Apoi îmi zice cu un golos plin de amărăciune, dar continuînd să se legene:

— Ce se întîmplă cu voi toţi? Problema asta o studiem şi

am tot studiat-o în ultima sută blestemată de ani, aşa cum zic, dar n-am ajuns încă la nici o concluzie. Aveţi un cămin cald, nişte părinţi buni şi iubitori, şi aveţi şi ceva minte. E oare un demon care şi-a făcut cuib înăuntrul vostru?

— Nimeni nu mă are cu nimic la mînă, domnule, zic. E ceva timp de cînd n-au mai pus miliţoii grebla pe mine.

— Tocmai asta este ceea ce mă îngrijorează, oftă P. R. Deltoid. Un pic cam de prea mult timp ca să nu îmi pută. După socoteala mea eşti pe aproape. Ăsta e motivul pentru care îţi spun, Alex, puiule, ţine-ţi trompa ta tînără şi frumoasă departe de mizerie, ca să zic aşa. Am fost destul de clar?

— Limpede precum apa unui lac, domnule, zic. Limpede ca un cer senin în plină vară. Vă puteţi baza pe mine, domnule.

Şi i-am servit un zîmbet cu zubii la vedere.

Dar după ce s-a uhodit, mi-am făcut o oală de ceaiok beton şi am rînjit în mine gîndindu-mă la chekstia asta pentru care P. R. Deltoid şi gaşka lui îşi făceau griji. Admit că sînt rău, şi dacă tolkaftesc, crastesc şi crestez cu brişka plus clasicul viol, şi dacă sînt poprit, ei bine, cu atît mai rău pentru mine, Fra, căci o ţară nu poate funcţiona dacă fiecare celavek se comportă cum am făcut-o eu aseară. Aşa că dacă mă vor popri, vor fi trei luni aici, alte şase dincolo, iar apoi, aşa cum P.R. Deltoid a fost atît de amabil să mă prevină, data viitoare, în ciuda fragedelor mele primăveri, Fra, va veni la rînd lugubra grădină zoologică în persoană, aşa că vă zic: „Aveţi dreptate, dar e păcat, domnilor, căci eu nu pot suporta să fiu închis. Aşa că în viitorul care acum pare că-şi întinde spre mine braţele albe ca zăpada şi pure precum florile de crin, dacă şişul nu mă va prinde din urmă şi dacă sîngele meu nu-şi va face numărul printre fiare contorsionate şi parbrize împrăştiate pe autostradă, ţelul meu va fi ca sub nici o formă să nu mai fiu poprit vreodată." Ceea ce e doar o vorbărie. Dar, Fra, ce mă face să rîd ca un malcik ce sînt este învîrtitul ăsta în jurul cozii în căutarea a ceea ce e cauza răului. Nu caută şi cauza binelui, aşa că de ce ar face invers? Dacă liudii sînt buni, asta e pentru că le place, şi nu o să fiu eu ăla care o să mă pun contra, aşa că nu văd motivul să o

fac atunci cînd este invers. Iar eu eram starostele celor de pe invers. Mai mult, răutatea aparţine individului, lui, ţie sau mie, nouă înşine adin singurei, şi individul ăsta a fost făcut de bătrînul Bog sau Dumnezeu în marea sa mîndrie şi slavă. Dar non-individul nu poate avea răul, asta însemnînd că cei din guvern, judecătorii şi şcolile nu-şi pot permite răul pentru că nu-şi pot permite individualul. Şi oare istoria noastră modernă, Fra, nu e ea povestea unor indivizi bravi şi malenkie, luptîndu-se cu aceste mari maşinării? Să ştiţi că vorbesc serios, Fra. Dar ceea ce fac, fac pentru că îmi place.

Aşadar, în dimineaţa zîmbitoare de iarnă, îmi beam ceaiokul meu beton cu moloko şi lingură după lingură după lingură de zahăr, mie plăcîndu-mi foarte sladki, şi-am scos din cuptor gustarea pe care bătrîna şi sărmana mea mamă mi-o gătise. Era doar un ou prăjit, şi nimic altceva, dar mi-am prăjit pîine şi-am mîncat oul cu pîine prăjită şi gem, savurîndu-l pe măsură ce citeam gazetta. Gazetta era cea obişnuită, despre ultraviolenţă şi bănci jefuite şi greve şi fotbalişti paralizînd de frică pe toată lumea cu ameninţarea că nu vor juca sîmbăta viitoare dacă nu vor avea indemnizaţii mai mari, nişte obrăznicături de malciki, asta erau. De asemenea tot mai multe excursii în spaţiu şi ecrane TV stereo tot mai mari şi oferte de cutii cu fulgi de săpun gratis în schimbul etichetelor de pe conservele de supă, super ofertă valabilă doar o săptămînă, care mă făcea să smehăiesc. Şi mai era un articol mare şi balşoi despre Tineretul Modern (adică despre mine, aşa că mi-am scos pălăria, rînjind în mine ca un bezmetik), scris de vreun celavek chel şi foarte deştept. L-am citit cu atenţie, Fra, drinkăindu-mi ceaiokul în continuare, cupă după cană după ceaşcă, crănţănind feliutzele de pîine neagră prăjită, înmuiate în gemmm şi-n ohooou. Ăst celavek savant povestea chekstiile obişnuite, despre lipsa de educaţie paternală, cum îi zicea el, despre criza de profesori super duri care să scoată nişte nenorociţi de cerşetori din amărăştenii ăia inocenţi, făcîndu-i să ohohoh implore îndurare. Toate astea erau glupîie şi mă făceau să rîd, dar era mişto să mergi înainte ştiind, Fra, că cineva te ţine la curent cu noutăţile. În fiecare zi apărea ceva despre

Tineretul Modern, dar chekstia cea mai tare pe care au avut-o vreodată în bătrîna gazetta, a fost un articol scris de un preot vîrstnik cu o zgardă pe post de guler, care zicea că după părerea lui de specialist şi gavarea ca un om al lui Bog, DRACUL ERA MARELE VINOVAT şi îşi făcea loc prin carnea tînără şi nevinovată, iar responsabilă de lucrul ăsta era lumea adulţilor cu războaiele şi bombele şi toate prostiile lor. Aşa că avea toată dreptatea. Aşa că ştia ce vorbeşte, ca reprezentant al lui Dumnezeu. Aşa că noi, tinerii şi inocenţii malciki, nu aveam nici o vină. Da, da, da.

Aşa că, după ce am dat drumul la vreo două gîr gîr rîgîieli din al meu stomac plin şi nevinovat, am deschis radioul şi am început să scot din dulap tzoalele de după-amiază. Era un program de muzică, un cvartet de coarde malenki şi drăguţ, Fra, de Claudius Birdman, un tip pe care îl ştiam bine. Şi a trebuit să smehăiesc în mine cînd mi-am amintit de ce vidvăzusem odată într-unui din articolele astea despre Tineretul Modern, despre cum Tineretul Modern ar deveni mai bun dacă s-ar încuraja O Reală Apreciere a Artelor. Marea Muzică, se zicea, şi Marea Poezie ar fi potolit Tineretul Modern şi l-ar fi făcut mai civilizat. Civilizat pe ouăle mele sifilizate. Muzica mă face întotdeauna mai tăios, Fra, şi mă face să mă simt ca însuşi bătrînul Bog, gata să fulger şi să trăznesc cu celavecii şi puiancele skîncind sub a mea ha, ha putere. Aşa că după ce mi-am dikisit un pic liţofaţa şi rukile şi-am terminat cu îmbrăcatul (tzoalele mele de după-amiază erau genul student: pantaloni albaştri clasici, pulovăr cu un A de la Alex), m-am gîndit că ar fi momentul cel puţin să mă itkărăbănesc pe la disc-butik (că aveam şi tăieţei, buzunarele pline ochi cu denghi) şi să văd dacă n-am primit demult promisa şi demult comandata Beethoven A Noua, stereo (adică Simfonia Coralã) înregistrată sub bagheta magică a lui L. Muhaivir cu Falokratica Damnata Orkestra. Aşa că, Fra, am purces.

Ziua era cu totul altceva decît noaptea. Noaptea îmi aparţinea mie şi găştii mele şi tuturor celorlalţi nadţati, iar burghezii vîrstniki stăteau zăvoriţi în spatele uşilor, dînd pe gît ştirile glupîi de la televizor, dar ziua era pentru cei vîrstniki şi tot ziua părea că sînt mai mulţi miliţoi sau patroci.

Am luat autobuzul de la colţ pînă în Centru, apoi m-am întors pe jos pînă în Taylor Place unde era disc-butikul căruia îi făceam favoarea de a-i fi client nepreţuit, Fra. Avea un nume glupîi — MELODIA, dar era un mesto de horrorshow, care de cele mai multe ori punea ruka skor-rapid pe cele mai recente înregistrări. Am intrat înăuntru şi nu mai erau alţi clienţi în afară de două tinere puiance sugînd la îngheţata pe băţ (şi notaţi că era o iarnă rece ca dracu), în timp ce treceau în revistă cele mai noi discuri pop — Johnny Burnaway, Stash Kroh, The Mixers, Lay Quiet Awhile With Ed And Id Molotov şi toată gaşka. Puiancele astea nu puteau avea mai mult de zece ani, şi, la fel ca mine, era clar că se hotărîseră să-şi ia o dimineaţă liberă de la bătrîna sculă-şkoală. Puteai să vidvezi cum şi-au imaginat că sînt deja nişte dievuşte în toată firea cînd au început să se fîţîie la vederea Credinciosului Vostru Povestitor, Fra, cu sutienele umplute cu vată şi mînjite cu roşu pe gube. M-am dus la tejghea, arborînd zîmbetul dinţato-politicos pentru bătrînul Andy din spatele ei (el însuşi întotdeauna politicos, întotdeauna de ajutor, un tip super horrorshow, chiar dacă era chel şi foarte, foarte slab). Îmi zice:

— Aha, cred că ştiu ce vrei. Veşti bune, veşti bune. A ajuns.

Şi dînd din mîini ca un mare dirijor ce ţine tempo-ul, se duse să-l aducă. Cele două tinere puiance au început să chicotească, cum fac toate la vîrsta aia, aşa că le-am aruncat o kăutătură oarecum rece. Andy s-a întors skor-rapid, fluturînd coperta albă şi foarte strălucitoare a celei de-A Noua, care avea pe ea, Fra, liţofaţa trăznet de încruntată a lui însuşi Ludwig van.

— Uite-l, zice Andy. Să-l încercăm?

Dar eu, lăkomindu-mă ca naiba, vroiam să mă întorc acasă la al meu stereo, să pot să-l sluşesc adin singurel. Aşa că am băgat mîna după denghi ca să plătesc, cînd una dintre puiance îmi zice:

— Ce ţi-ai luat, Fratelo? Ce sculă, ce basculă? Tinerele dievuşte aveau felul lor propriu de gavareală. The Heaven Seventeen? Luke Sterne? Goggly Gogol?

Şi amîndouă chicoteau, legănîndu-se şi fîţîindu-se. Şi-n

momentul ăla mi-a trăznit prin cap o idee care m-a făcut aproape să cad pe spate de agonie şi extaz, Fra, aşa că n-am putut să respir pentru aproape zece secunde. Mi-am venit în fire, am arborat zubii proaspăt spălaţi, şi le zic:

— Ce sculă aveţi acasă, micile mele surori, pe care să vă ascultaţi trilurile ameţite?

Căci puteam vidvedea că discurile pe care şi le cumpăraseră erau chekstii dintr-astea pentru adolescenţii pop fani.

— Pun pariu că n-aveţi altceva decît nişte prăpădite de morişti portative bune pentru picnic.

Iar ele au cam pus buza la chestia asta.

— Haideţi cu unchiul, zic, să le ascultaţi cum trebuie. Să auziţi trompetele îngereşti şi tromboanele diavoleşti. Vă invit.

Şi le-am făcut o plecăciune. Ele au chicotit din nou şi una din ele zice:

— Da' ne e aşa de foame! O, dac-am putea să mîncăm!

La care cealaltă glăsuieşte:

— Da, că bine zice, nu-i aşa?

Aşa că le spun:

— Hai să păpaţi cu unchiul. Ziceţi voi unde.

Aşa că au început să se creadă super-sofisticate, ceea ce era chiar patetic, şi au început să vorbească cu golosuri de super-lady despre Ritz şi Bristol şi Hilton şi Il Ristorante Granturco. Dar le-am oprit cu „Haideţi după unchiul", şi le-am dus la Pasta Parlour imediat după colţ şi le-am lăsat să-şi umple liţofeţele lor tinere şi nevinovate cu spaghete şi cîrnaţi şi cremşnit şi banana-split şi sos de ciocolată fierbinte pînă cînd aproape mi s-a făcut rău uitîndu-mă la ele, eu, Fra, neluînd altceva decît o felie de şuncă rece şi un castron plin de chilii cu bulbuci. Cele două puiance semănau foarte tare, deşi nu erau surori. Aveau aceleaşi idei sau aceeaşi lipsă de idei şi aceeaşi culoare de păr — ca paiele vopsite. Ei bine, astăzi se vor face mari. Astăzi va fi o zi de pomină. Fără şcoală după prînz, dar ceva educativ, cu Alex pe post de profesor. Numele lor erau, după cum spuseseră, Marty şi Sonietta, destul de bezmetikuţe şi supermoderne în felul lor copilăresc. Aşa că le zic:

— Sigur că da, Marty şi Sonietta. E timpul pentru marea audiţie. Haideţi.

Cînd am ieşit în strada rece nici nu le trecea prin cap să meargă cu autobuzul, o, nu, ci cu un taxi, aşa că le-am făcut pe plac, deşi rînjind horrorshow în sinea mea şi am chemat un taxi din rîndul parcat lîngă Centru. Şoferul, un celavek vîrstnik cu favoriţi şi tzoale foarte murdare, zice:

— Fără distrugeri. Lăsaţi scaunele în pace. Abia au fost retapiţate. I-am redus temerile lui stupide la tăcere şi ne-am îndreptat în grabă spre Flatblocul Municipal 18 A, cu cele două puiance mici şi căpoase chicotind şi şuşotind. Aşa că, să nu mai lungim vorba, am ajuns, Fra, şi le-am condus pînă la 10-8, şi au gîfîit şi s-au hlizit pînă au ajuns sus, iar apoi au zis că le e sete, aşa că am descuiat lada cu comori din camera mea şi le-am dat la cele două dievuşte de zece ani cîte un Scoţian horrorshow, chiar dacă bine completat cu sifon plin de bule. Stăteau pe patul meu, încă nefăcut, legănîndu-şi picioarele, smehăind şi drinkănind din cupele cu picior înalt, în timp ce le puneam discurile lor malenkie şi patetice la aparatul meu stereo. Şi drinkăneau ca şi cum ar fi fost o băutură aromată şi dulce pentru copii, pusă în pahare aurite scumpe, foarte frumoase şi încîntătoare. Dar ele îi tot dădeau înainte cu oh, oh, oh şi ziceau întruna „Super" şi „Marfă" şi alte slove ciudate care erau foarte la modă în grupul lor tînăr. În timp ce le puneam tot rahatul ăsta, le-am încurajat să mai bea un pahar, iar ele n-au avut nimic împotrivă, Fra. Aşa că atunci cînd am ajuns să le pun a doua oară fiecare din discurile lor pop patetice (erau două: „Honey Nose", cîntat de Ike Yard, şi „Night After Day After Night", mormăit parcă de doi eunuci fără coaie, al căror nume l-am uitat), erau aproape de culmea isteriei, aşa cum se manifestă ea la tinerele puiance, sărind prin patul meu, iar eu împreună cu ele în cameră.

Ce s-a întîmplat de fapt în după-amiaza aia nu e nevoie să vă descriu, Fra, căci vă puteţi imagina şi singuri. Alea două s-au destzolit, tăvălindu-se de rîs, căci credeau că este cea mai balşoaie distracţie să-l vadă pe bătrînul unchi Alex stînd în picioare, gol nagoi, cu o mînă în şold şi cu cealaltă mînuind seringa precum un doctor în curul gol, şi înţepîndu-

se apoi la modul clasic în a lui ruka pentru a primi infuzia de pisică feroce a junglei. Am scos apoi preafrumoasa A Noua din coperta sa, aşa încît Ludwig era şi el gol nagoi acum, şi am potrivit acul pe ultima parte, care era toată o binecuvîntare. Şi-au început contrabaşii parcă să gavarească de sub patul meu către restul orchestrei, şi apoi golosurile de masculi intervenind şi spunîndu-le tuturor să fie veseli şi apoi aria binecuvîntată şi încîntătoare despre Bucurie, strălucire glorioasă a cerurilor, iar apoi i-am simţit pe bătrînii tigri înhăţîndu-mă şi ca atare le-am înhăţat şi eu pe cele două tinere puiance. De data asta nu li s-a mai părut nimic haios şi s-au oprit din răknetele de bucurie, şi au trebuit să se supună straniilor şi ciudatelor dorinţe ale lui Alexandru cel Mare pe care A Noua şi înţepătura hipo l-au făcut ciudesnîi şi zameceat de minunat şi foarte pretenţios, o, Fra. Dar amândouă erau foarte, foarte bete şi cu greu mai simţeau ceva.

Cînd ultima parte s-a terminat pentru a doua oară, cu toate talgerele şi strigătele despre Bucurie Bucurie Bucurie Bucurie, cele două tinere puiance deja nu mai făceau pe marile doamne sofisticate. Parcă se treziseră dîndu-şi seama de ce li se făcuse persoanelor lor malenki, spunînd că vor să meargă acasă şi că eu eram o bestie feroce. Arătau ca după o bitkaftealâ zdravănă, ceea ce chiar primiseră, şi erau pline de vînătăi şi umflături. Păi, dacă n-au vrut să se ducă la şcoală, oricum trebuiau să-şi primească porţia de educaţie. Şi educaţie au primit. Skînceau şi îi tot dădeau cu oh oh oh-urile, în timp ce-şi puneau tzoalele pe ele şi încercau să mă înghioldito-împungă cu pumnişorii lor mici, aşa cum stăteam acolo gol nagoi şi murdar, cu părul vîlvoi, căzut lat pe pat. Sonietta cea mică skîncea:

— Bestie şi animal scîrbos. Jeg de om.

Aşa că le-am lăsat să-şi strîngă boarfele şi să se care, ceea ce au şi făcut, zicînd ceva despre cum vor chema patrocii să mă prindă şi tot rahatul de rigoare. Au coborît apoi pe scări, iar eu m-am prăbuşit în somn, cu Bucuria Bucuria Bucuria Bucuria urlînd tot mai tare şi izbindu-se de toţi pereţii.

5

Dar din cauza asta ce s-a întîmplat a fost că m-am trezit tîrziu, aproape la şapte jumătate după ceasul meu, şi chestia asta s-a dovedit a nu fi prea inteligentă. Căci poţi vidvedea cu ochiul liber că în lumea asta rea totul se contabilizează. Poţi ponima că fiecare lucru duce la alt lucru. Da, da, da. Aparatul meu stereo nu mai cînta nici Bucuria, nici I Embrace Ye O Ye Millions, asta însemnînd că un celavekîl oprise, şi ăsta nu putea fi decît fie Ma, fie Ta, căci după zgomotele pe care le sluşeamînliving, cling cling-ul farfuriilor şi drinkănitul ceaiokului din ceşti, era clar că amîndoi îşi luau prînzul lor obosit după ce robotiseră, unul la fabrică, celălalt la magazin. Bieţii bătrîni. Jalnici vîrstnici. Mi-am pus halatul şi am ieşit, deghizat în fiu unic şi iubitor, zicînd:

— Salut, salut, salut la toată lumea. Mă simt mult mai bine după ce m-am odihnit toată ziua. Sînt gata acum pentru munca de seară, să mai fac şi eu un ban.

Căci asta credeau ei că făceam în zilele alea.

— Miam, miam, ce ai bun acolo, mami? E şi pentru mine?

De fapt era ceva ca o plăcintă îngheţată, pe care o dezgheţa şi apoi o încălzea, şi nu părea deloc apetisantă, dar trebuia să zic şi eu ceva. Tati îmi aruncă o privire suspicioasă şi nu prea încîntată, dar nu-mi spuse nimic, căci era conştient că nu ar fi îndrăznit, iar mami schiţă spre mine un surîs mic şi obosit, de genul oh, tu, fruct al pîntecelui meu, unicul meu fiu. Am pornit spre baie în paşi de dans, klătindu-mă rapid, căci mă simţeam murdar şi lipicios, apoi m-am dus din nou la mine în cameră pentru tzoalele de seară. După

care, strălucitor, pieptănat, periat şi în plină splendoare, m-am aşezat în faţa feliutzei mele de plăcintă. Tataică-miu îmi zice:

— Nu că aş vrea să-mi bag nasul, băiete, dar unde anume lucrezi tu seara?

— O, zic eu meşterind, de cele mai multe ori treburi ocazionale, ca de exemplu o mînă de ajutor. Ici şi colo, unde se poate.

I-am aruncat o kăutătură piezişă drept între ochi, ca şi cum i-aş fi spus să-şi vadă de ale lui, că eu îmi văd de ale mele.

— N-am cerut niciodată bani, nu-i aşa? Nici pentru haine, nici pentru distracţii. Aşa că de ce întrebi?

Tati începu să bîiguie ceva umil şi penibil.

— Iartă-mă, fiule, zice. Dar uneori mă îngrijorez. Uneori am vise. Poţi să rîzi dacă vrei, dar sînt multe lucruri în vise. Azi-noapte am avut un vis cu tine şi nu mi-a plăcut deloc.

— O!

Reuşise să mă interesoveze acum cu visele lui despre mine. Simţeam şi eu că avusesem un vis, dar nu puteam să-mi amintesc exact despre ce era.

— Da? am zis, şi m-am oprit din mestecatul bucăţii mele de plăcintă cleioasă.

— Era atît de real, zice bătrînul. Te-am văzut zărind pe stradă, bătut de alţi băieţi. Băieţii ăştia erau precum băieţii cu care obişnuiai să te încurci înainte de a fi trimis la ultima şcoală de corecţie.

„O!" am rînjit în mine la chestia asta, tataică-miu fiind convins că eu chiar m-am cuminţit sau crezînd că era convins. După care mi-am amintit propriul meu vis, care fusese un vis al acelei dimineţi cu Georgie dînd ordinele lui de general şi bătrînul Moho smehăind fără dinţi, în timp ce pleznea din bici. Dar mi se spusese odată că visele se întîmplă întotdeauna pe dos.

— O, nu te îngrijora vreodat' în ceea ce îl priveşte pe unicul tău fiu şi moştenitor, o, tată al meu, îi zic. Tu teamă să nu ai. El poate singur de grijă să îşi poarte.

— Şi, continuă tati, păreai fără apărare, scăldat în sînge şi fără să poţi lovi şi tu.

Era chiar pe dos, aşa că am mai avut un rînjet malenki şi tăcut în mine însumi, după care mi-am scos toţi denghii din teşkerea, clincănindu-i în timp ce-i puneam pe faţa de masă pătată cu sos. Zic:

— Uite, tati, nu-i prea mult. E ce-am cîştigat aseară. Dar poate de-ajuns ca să luaţi un Scoţian mic, tu şi mama, într-un loc şic.

— Mulţam, fiule, zice, dar nu mai ieşim prea mult acum. Nu prea avem curajul să ieşim, străzile sînt aşa cum sînt. Tot felul de huligani şi aşa mai departe. Oricum, îţi mulţumesc, mîine o să aduc acasă o sticlă de ceva şi pentru ea. Şi strecură tot acest cîştig murdar în teşkereaua pantalonilor săi, în timp ce mama era la klătitul vaselor în bucătărie. Aşa că am ieşit împrăştiind de jur împrejur zîmbete pline de iubire.

Cînd am ajuns la parterul blocului, am fost oarecum surprins. Chiar mai mult decît atît. Am rămas blocat şi cu botul căscat. Veniseră să mă întîmpine. Mă aşteptau lîngă pictura murală municipală, cea care înfăţişa demnitatea nagoi a muncii, toată mâzgălită, celaveki şi zune în fundul gol stînd serioşi la roţile industriei, după cum v-am mai spus, cu mizeriile alea desenate de către malcikii obraznici ieşindu-le din bot. Moho avea în mînă ceva mare şi gros ca un baton de vopsea de ulei neagră şi scria cu el mare de tot slove murdare peste pictura noastră municipală, în timp ce necheza în maniera Moho clasică, adică — hî, hî, hî. Dar se întoarse cînd Georgie şi Pete îmi semnalară prezenţa cu saluturi de întîmpinare, arătîndu-şi zubii strălucitori de găşkar, şi trîmbiţă:

— Iată-l, este aici, ura, iată-l, a sosit!, şi schiţă un soi de piruetă greoaie.

— Începusem să ne îngrijorăm, zice Georgie. Stăteam acolo, aşteptînd şi drinkănind bătrînul moloko cu tăişuri, şi tu nu mai apăreai. Aşa că Pete aici de faţă şi-a închipuit că poate vreo chekstie sau alta te-a jignit, aşa că am venit la reşedinţa ta. Nu-i aşa, Pete?

— Exact, zice Pete.

— Scuz-acuz-jacuzele mele, le răspund eu cu grijă. Am avut ceva ca o durere în golovan, aşa că a trebuit să dorm.

Nu m-au trezit cînd le-am spus eu să mă trezească. În fine, sîntem aici, gata pentru ce bătrîna noce ne va oferi, nuuu?

Se pare că mă molipsisem cu acest „nuuu?" de la P. R. Deltoid, Consilierul meu Post-Corecţie. Foarte ciudat.

— Ne pare rău că te doare, zice Georgie, făcînd pe compătimitorul. Poate că ţi-ai folosit golovanul prea mult. Poate ai răcnit ordine şi ai cerut disciplină şi alte alea. Eşti sigur că nu te mai doare? Eşti sigur că n-ai fi mai fericit să te întorci în pat? Şi schiţară cu toţii un malenki rînjet.

— Ia vezi! zic. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Sarcasmul ăsta, dacă pot să-i spun aşa, nu vi se potriveşte, micii mei prieteni. Se pare că aţi gavarit un pic în linişte pe la spatele meu, făcînd mişto sau cam aşa. Dar pentru că fac parte din gaşkă şi sînt şeful vostru, am cu siguranţă dreptul să ştiu despre ce e vorba, nu? Aşa că, Moho, ce vrea să zică rînjetul ăsta de prost gust de pe faţa ta?

Căci Moho îşi deschisese botul pentru un soi de smehăială bezmetikă şi mută. Georgie interveni skor-rapid cu replica:

— Gata, nu te mai lua de Moho, Fra. Face parte din noul stil.

— Noul stil? zic. Cum adică? E clar că aţi bîrfit în stil mare pe la spatele meu. Vreau să sluşesc amănunte. Şi mi-am încrucişat rukile, pregătindu-mă să ascult, sprijinit confortabil de balustrada ruptă şi uitîndu-mă de sus la ei, gaşkă, aşa cum singuri îşi spuneau, căci stăteam cu trei trepte deasupra lor.

— Nu te supăra, Alex, zice Pete, dar am vrea ca lucrurile să fie ceva mai democratice. Şi nu să ne spui tu ce să facem şi ce să nu facem tot timpul. Asta fără supărare.

Georgie continuă:

— Nu e vorba de supărare. E vorba despre cine are idei. Şi care-au fost ideile lui? Şi în timpul ăsta îşi ţinea ocii aţintiţi dispreţuitor spre mine. Mărunţişuri, chekstii malenki, aşa ca azi-noapte. Ne-am făcut mari, Fra.

— Mai ziceţi, spun fără să mă mişc. Vreau să mai sluşesc.

— Păi, zice Georgie, dacă vrei, fie. Am itmişunat, am magazino-crastit şi alte alea, şi cu ce ne-am ales fiecare, în afară de o ruka jalnică de tăieţei? Şi cînd colo, numai ce-l

auzim pe Will Englezul la kafeneaua Muscleman povestind cum poate el să preia orice şi-ar pune un malcik în cap să jefuiască. Metal strălucitor şi pietre preţioase, continuă el cu privirea aia rece aţintită încă asupra mea. Sînt mulţi, mulţi, mulţi bani de cîştigat, aşa zicea Will Englezul.

— Păi, zic eu, foarte calm pe dinafară, dar plin de răzdraci pe dinăuntru. De cînd te-nsoţeşti şi te-nvoieşti tu cu Will Englezul?

— De azi, de ieri, zice Georgie. M-am tot gândit adin singurel. De exemplu de la Sabatul trecut. Pot să am jîznia mea proprie, găşkare, nu-i aşa?

Mi se cam rupea de toate astea, Fra, dar le zic:

— Şi ce veţi face cu aceşti mulţi, mulţi, mulţi denghi sau bani, cum atît de coios îi numiţi? Nu aveţi tot ce vă trebuie? Vreţi o maşină, vă cade din pom. Dacă vreţi cîţiva poli, îi luaţi, nu? De cînd strădania asta subită de a deveni capitalist mare şi umflat?

— Ah, zice Georgie, gîndeşti şi gavareşti uneori ca un copil mic.

La care Moho dădu drumul la un hu hu hu.

— În noaptea asta, zice Georgie, o să dăm un crast de oameni mari.

Se părea aşadar că visul meu spusese adevărul. Georgie pe post de general, spunîndu-ne ce să facem şi ce să nu facem, Moho cu biciul ca un buldog fără minte, mîrîind printre dinţi. Dar am jucat în continuare cu grijă, cu mare, cu cea mai mare grijă, şi am zis zîmbind:

— Grozav. Super horrorshow. Iată-i că au iniţiative. Ţi-am fost un bun profesor, aşa că ia spune-mi ce ai în cap, Georgie, băiatule.

— O, zice Georgie, cu un zîmbet şiret şi viclean, nu crezi că mai întîi ar trebui să luăm bătrînul moloko-plus? Ceva să ne ascută, amice, pe tine mai ales, că noi avem un avans faţă de tine.

— Ai gavarit exact ceea ce gîndeam, i-am întors zîmbetul. Chiar vroiam să zic să mergem la dragul nostru Korova. Da, da, da. După tine, Georgie, puiule.

Şi am făcut ceva ca o plecăciune adîncă, zîmbind ca bezmetikul, dargîndind cu înfrigurare. Insă pe cînd am ajuns

în stradă, mi-am dat seama că a gîndi e pentru cei fără pic de glagoră, în timp ce aceia care au glagoră se folosesc de inspiraţie şi de ce le mai trimite Bog. Iar de data asta, ceea ce a venit în ajutorul meu a fost o muzică încîntătoare. Căci tocmai itinera pe-a-colo o maşină cu radioul pornit, aşa că am putut să sluşesc o măsură sau două din Ludwig van (era Concertul pentru vioară, ultima parte). Şi în momentul ăla am vidvăzut limpede ce aveam de făcut. Aşa că zic cu un golos adînc şi gros:

— Chiar aşa, Georgie, şi-am fulgerat în sus şi-n jos brişka mea cea tăietoare de gîtleje.

Georgie zise:

— Îh?, dar scoase skor-rapid şişul, lama ţîşnind din mîner, şi iată-ne faţă în faţă. Bătrînul Moho zice:

— Oh, asta nu-i corect, şi dădu să-şi desfacă lanţul din jurul taliei, dar Pete îi spuse punîndu-şi ruka ferm pe bătrînul Moho:

— Lasă-i, aşa e corect.

Aşa că Georgie şi Al Vostru Prea Umil pornirăm să ne dăm tîrcoale cu mişcări tăcute de felină, căutînd breşe în apărare, cunoscînd fiecare stilul celuilalt un pic prea horrorshow, Georgie făcînd din cînd în cînd fente cu şişul lui strălucitor, deşi nu le înlănţuia prea inteligent. Şi, în tot timpul ăsta, liudii treceau pe lîngă noi şi vidvedeau toate astea, dar nu se amestecau, părîndu-li-se pesemne o privelişte obişnuită. Dar după aceea am numărat adin dva tri şi am pornit la atak ak ak cu brişka, deşi nu la liţofaţă sau la oci, ci la ruka ce ţinea şişul şi, Fra, l-a scăpat. Da, l-a scăpat. Şi-a scăpat şişul cu un clincănit pe trotuarul îngheţat bocnă. Doar îi gîdilisem degetele cu brişka şi acum se uita la firul malenki de krovi care devenea tot mai roşu în lumina becurilor.

— Iar acum, zic, şi eram eu acela care luasem iniţiativa, deoarece Pete îi dăduse lui Moho înţeleptul soviet de a nu-şi descinge uzia din jurul taliei, soviet pe care Moho îl ascultase — iar acum, Moho, domnia ta şi cu mine vom face la fel, ce zici?

Moho dădu drumul la un „Aaaaaah" ca un animal balşoi şi bezmetik, descolăcind lanţul din jurul taliei, cu o viteză horrorshow pe care nu puteai să nu o admiri. Acum figura

potrivită pentru mine era să mă ghemuiesc ca o broască pentru a-mi apăra liţofaţa şi ocii, aşa că asta am şi făcut, Fra, ceea ce l-a surprins un malenki pic pe bătrînul Moho, el fiind obişnuit cu jap, jap, jap-ul faţă în faţă. Trebuie să vă spun, totuşi, că mi-a ars una oribilă în spate, încît mă ardea bezmetik, dar durerea aia îmi spunea să atac skor-rapid o dată pentru totdeauna şi să termin cu bătrînul Moho. Aşa că mi-am înfipt brişka în a lui noga stîngă, în koapsa lui kapsată, spintecînd doi ţoli de haine, atît cît să dau drumul la un malenki strop de krovi, care să-l bezmeticească de tot pe Moho. Apoi, în timp ce el hău hău hăulea ca un cîine, am încercat să aplic acelaşi stil ca la Georgie, riscînd totul pe o mişcare — sus, piezîş şi taie — şi am simţit cum brişka se înfige destul de adînc în carnea încheieturii bătrînului Moho, care dădu drumul la uzia lui şerpuită, smiorcăindu-se ca un copil mic. Apoi încercă să-şi sugă tot sîngele care îi curgea din încheietură, schelălăind în acelaşi timp, şi era prea mult krovi de înghiţit, aşa că a început să facă bulbulbulbuci la gură, cel roşu ţîşnind ca o arteziană, o splendoare, dar nu pentru multă vreme.

Zic:

— Ok, gaşkă, acum ar cam trebui să ştim cum stă treaba. Nu-i aşa, Pete?

— Eu n-am spus niciodată nimic, zice Pete. N-am gavarit nici măcar o slovă. Vezi că bătrînul Moho o să moară de cît sînge a pierdut.

— Nici vorbă, zic. Se poate muri o singură dată. Moho a murit înainte de a se fi născut. Kroviul cel roşu se va opri în curînd. Şi asta pentru că nu tăiasem aşa-numitele legături centrale. Aşa că îmi scot eu însumi taştuka mea curată de la teşkerea şi îi înfăşor cu ea ruka bătrînului Moho muribund, care urla şi gemea, iar kroviul s-a oprit, Fra, exact aşa cum am spus că va face. Aşa că acum cred că ştiau cine era stăpîn şi conducător, o, sărmană turmă.

Nu mi-a luat mult să-i potolesc pe aceşti doi soldaţi răniţi în căldurica de la Duke of New York, cu nişte brandy-uri mari în faţă (cumpărate cu tăieţeii lor, căci eu îi dădusem pe toţi ai mei lui tata) şi cu comprese cu taştukele înmuiate în borcanul cu apă. Bătrînele puiance cu care fuseserăm atît de

horrorshow aseară erau tot acolo şi îi dădeau înainte cu „Mulţam, copii" şi „Dumnezeu să văbinecuvînteze, băieţi" de parcă nu se mai puteau opri, chit că nu mai repetasem samarito-gestul şi în seara asta. Dar Pete zise:

— Şi care mai e viaţa voastră, fetelor? şi le cumpără bere neagră şi sifon, el părînd a fi plin de denghi la teşkerea, aşa că au continuat mai tare cu ale lor „Dumnezeu să vă binecuvînteze şi să vă ţină sănătoşi" şi „N-o să vă lăsăm la greu, băieţi" şi „Cei mai buni copii din lume, asta sînteţi voi".

Cînd au terminat, îi zic lui Georgie:

— Ne-am întors de unde am plecat, nu? Exact cum eram înainte şi uităm totul, nu-iaşa?

— Aşa, aşa, aşa, zise Georgie.

Dar bătrînul Moho părea încă zdruncinat şi chiar zise:

— L-aş fi putut dovedi cu uzia mea pe bastardul ăla mare, doar că mi s-apus în cale un celavek, ca şi cum s-ar fi luptat nu cu mine, ci cu vreun alt malcik. Zic:

— Ei bine, Georgie, băiatule, la ce te-ai gîndit?

— O, zice Georgie, nu astă seară, te rog, nu în asta noce.

— Cum? Doar eşti un celavek mare şi puternic, zic, ca noi toţi. Nu sîntem copii mici, nu-i aşa, Georgie, băiatule? Aşa că spune dar ce coptu-ai tu în a ta minte?

— Aş fi putut să-i rad una horrorshow peste oci, zice Moho, iar bătrînele babuşte tot îi dădeau înainte cu „Mulţam, copii".

— Mă gîndeam la casa aia, ştii? spune Georgie. Cea cu două becuri afară. Aia cu numele ăla glupîi.

— Ce nume glupîi?

— Mansion sau Manşe sau tot aşa ceva tîmpit. Unde locuieşte puianka aia foarte vîrstnikă împreună cu pisicile ei şi cu toate chekstiile alea veki şi valoroase.

— Adică?

— Aur şi argint şi ceva bijuterii. Aşa zicea Will Englezul.

— Le vidvăd, zic. Le vidvăd chiar horrorshow.

Ştiam la ce se referea — Oraşul vechi, chiar în spatele Blocului Victoria. Ei bine, conducătorul adevărat şi horrorshow ştie întotdeauna cînd să dăruiască sau să se arate generos faţă de subalternii lui.

— Foarte bine, Georgie, zic. O idee bună şi demnă de

urmat. Ne itkărăm chiar acum.

Şi pe cînd ieşeam afară, bătrînele babuşte ziceau:

— N-o să scoatem un cuvînt, copii. Aţi fost tot timpul aici, băieţi. Aşa că le zic:

— Ce fete bune! În zece minute sîntem înapoi să vă mai cumpărăm ceva.

Şi iată-mă conducîndu-mi gaşka spre împlinirea destinului meu.

6

Chiar după Duke of New York mergînd spre est erau birouri, apoi vekea bibliotecă unde avusese loc kafteala, urma apoi blocul ăla balşoi numit Victoria Flatblock, după vreo victorie sau alta, iar apoi ajungeai la casele alea de tip veki din acea parte a oraşului care se numea Oraşul vechi. Găseai ceva dome vechi şi horrorshow pe aici, Fra, cu liudi vîrstniki care trăiau în ele, colonei lătrători, subţiri şibătrîni, cu bastoane, şi puiance bătrîne care erau văduve şi dame vîrst-nice şi surde, cu pisici şi care, Fra, nu avuseseră parte de atingerea nici unui celavek în întreaga şi pura lor jîznie. Şi tot aici, într-adevăr, erau chekstii veki care şi-ar fi găsit preţul în tăieţei pe piaţa turistică, precum tablouri şi bijuterii şi alte rahaturi veki din epoca pre-plastică. Aşa că am ajuns, frumos şi în linişte, la această domă numită Manşe, care avea becuri în abajururi de sticlă pe stîlpi metalici, de parcă ar fi păzit uşa din faţă de ambele părţi, şi era o lumină micăîntr-una din camerele de la parter, aşa că ne-am croit drum prin întunericul străzii ca să ne uităm pe acea

fereastră. Fereastra avea gratii ca şi cum casa ar fi fost o închisoare, dar puteam vidvedea bine şi limpede ce se itpetrecea înăuntru.

Ce vedeau ochii noştri era că puianka asta vîrstnikă, cu voiosul foarte cărunt şi cu o liţofaţă extrem de zbîrcită, tocmai turna bătrînul moloko dintr-o sticlă de lapte în castronaşe şi aşeza apoi aceste castronaşe jos pe podea, încît puteai să spui că era plin de mîţe şi kotoşmani mieunători, torcînd pe la picioarele ei. Şi-am mai putut vidvedea una sau două skotine mari şi grase, sărind pe masă cu boturile lor căscate tot mai mult, mai mult şi mai mult. Şi puteai s-o vidvezi pe bătrîna babuşkă răspunzîndu-le, gavarind într-o limbă boscorodită către pisoiaşii ei. În cameră puteai vidvedea o mulţime de picturi vechi pe pereţi şi ceasuri antice şi foarte elaborate, precum şi ceva vase şi decoraţiuni care şi ele păreau veki şi doroghie. Georgie şopti:

— Putem să luăm pe ele nişte denghi chiar horrorshow, Fra. Will Englezul de-abia aşteaptă.

Pete zice:

— Cum intrăm?

Acum era rîndul meu, şi trebuia să mă mişc skor-rapid, înainte ca Georgie să ne spună cum.

— Prima chekstie, şoptesc, e să încercăm calea obişnuită, uşa din faţă. Mă voi duce foarte politicos şi voi zice că unuia din gaşka mea tocmai i s-a făcut rău într-un mod ciudat pe stradă. Georgie ar putea să facă pe bolnavul cînd o să deschidă. Apoi o să cer apă sau să telefonez la doctor. După aia o să fie simplu să intrăm.

Georgie zice:

— Poate că nu deschide.

Îi răspund:

— Vom încerca, nu?

Ridică din pleciumeroi, strîmbîndu-se ca o broască. Aşa că le spun lui Pete şi bătrînului Moho:

— Voi doi, găşcari, veţi sta de fiecare parte a uşii, bine?

Încuviinţară în întuneric da, da, da.

— Aşadar, îi zic lui Georgie şi mă îndrept fără frică spre uşa din faţă.

Era o sonerie şi-am apăsat-o şi un ţîrîit se auzi ţîrr, ţîrr în holul dinăuntru. Urmă un fel de sluşire, de parcă puianka şi kotoşmanii ei şi-ar fi ciulit urechile la ţîr ţîr ţîrîitul ăsta, minunîndu-se. Aşa că am apăsat pe bătrînul zvonak un malenki pic mai presant. M-am aplecat apoi spre deschizătura pentru scrisori prin care am strigat cu un golos plin de rafinament:

— Ajutor, doamnă, vă rog. Prietenului meu tocmai i s-a făcut rău pe stradă. Daţi-mi voie să telefonez la un doctor.

Am vidvăzut cum se aprinde lumina în hol, după care am auzit ale babuştei noghi tîrşîindu-şi şleap şleap papucii pînă la uşa din faţă, şi mi-a trecut prin cap ideea, nu ştiu de ce, că avea la fiecare subsuoară cîte un pisoi mare şi gras. Apoi a strigat cu un golos surprinzător de jos:

— Cară-te! Cară-te sau trag! Georgie a auzit şi a vrut să chicotească. I-am răspuns cu un soi de suferinţă şi de presiune în golosul meu de gentleman:

— O, doamnă, vă rog, ajutaţi-mă! Prietenului meu îi este foarte rău.

— Cară-te! strigă ea. Îţi ştiu tertipurile tale murdare ca să mă faci să deschid uşa şi să cumpăr apoi lucruri pe care nu le vreau. Cară-te, îţi spun.

Asta chiar că era o inocenţă încîntătoare.

— Cară-te, zise din nou, sau o să-mi pun pisicile pe tine. Puteai să zici că este un malenki pic bezmetikă, din cauză că şi-a trăit toată viaţa adin-singurică. Apoi m-am uitat în sus şi am vidvăzut o fereastră cu cercevea deasupra uşii de la intrare, şi era mult mai skor-rapid s-o facem aşa, căţărîndu-ne unul pe pleciumeroii celuilalt ca să ajungem înăuntru. Căci altfel, tîrguiala asta ar fi durat întreaga noce.

Aşa că am spus:

— Prea bine, doamnă, dacă nu vreţi să ne ajutaţi, o să-mi duc prietenul suferind în altă parte.

Aşa că le-am făcut cu ochiul găşkarilor mei, ei tăcînd chitic în continuare, doar eu plîngîndu-mă cu voce tare:

— Ai răbdare, prietene, sigur vom găsi un alt bun samaritean în altă parte. Nu trebuie să o învinuim pe această doamnă în vîrstă că este atît de suspicioasă cu atît de mulţi nemernici şi pungaşi mişunînd în noapte. Cu

siguranţă, nu.

Apoi am aşteptat din nou în întuneric şi eu am şoptit:

— Gata, ne întoarcem la uşă. Eu o să stau pe pleciumeroii lui Moho. O să deschid fereastra aia şi o să intru, gaşkă. O s-o amuţesc pe bătrîna puiankă şi-o să vă deschid la toţi. Nici o problemă.

Pentru că trebuia să le arăt cine era conducătorul şi celavekul cu idei.

— Uite, zic. Chekstia aia horrorshow sculptată în piatră de deasupra uşii e numai bună ca să-mi ţină ale mele noghi.

Au vidvăzut-o cu toţii şi-au căzut în freză de cum de m-am gîndit, şi-au zis şi-au încuviinţat da, da, da în întuneric.

Aşa că ne-am întors în vîrful picioarelor la uşă. Moho era malcikul nostru puternic şi greu, iar Pete şi Georgie m-au ridicat pe pleciumeroii bărbăteşti şi balşoi ai lui Moho. Şi-n tot timpul ăsta, graţie emisiunii de pe programul ăla glupîi de la TV şi graţie fricii de noapte aliudilor din lipsă de poliţie de noapte, strada a rămas pustie. Stînd pe pleciumeroii lui Moho, am vidvăzut că sculptura aia în piatră de deasupra uşii se potrivea perfect cu cizmele mele. Am îngenuncheat, Fra, şi iată-mă. Fereastra, aşa cum m-am aşteptat, era închisă, dar mi-am scos brişka şi am crăpat sticla ferestrei, mînuind la fix mînerul de os. În tot timpul ăsta, sub mine, gaşka respira din greu. Aşa că mi-am băgat ruka prin spărtură şi partea de jos a ferestrei a alunecat în sus frumos şi uşor ca argintul. Şi m-am strecurat înăuntru de parcă aş fi alunecat într-o cadă cu apă. Iar oile mele erau acolo, sub mine, cu boturile lor deschise cum se uitau în sus, O, Fra.

M-am trezit în întunericul ticsit cu paturi şi bufete şi scaune grele şi balşoaie şi mormane de cutii şi cărţi de jur-împrejur. Dar mi-am făcut drum cu bărbăţie spre uşa camerei în care eram, uitîndu-mă să văd vreo urmă de lumină pe sub ea. Uşa s-a deschis cu un scîrţîiiiiiiit şi m-am trezit pe un hol în care dădeau alte uşi. Cît de multă risipă, Fra, vreau să zic toate camerele astea şi doar o harpie bătrînă şi pisoii ei, dar poate că mîţele şi kotoşmanii aveau dormitoare separate şi mîncau smîntînă şi capete de peşte precum alteţele regale şi prinţii. Auzeam glasul înăbuşit al puiancei ăsteia bătrîne, undeva mai jos, zicînd: „Da, da, da,

asta e", dar pesemne că gavarea cu mieunătoarele de la picioarele ei, care mieunauuuuu pentru mai mult moloko. Apoi am văzut scările care duceau în hol, şi mi-am zis că ar trebui să-i arăt găştii mele nestatornice şi de doi bani că eu valoram cît ei trei la un loc şi chiar mai mult. Aşa că voi face totul adin singurel. Voi da drumul la ultraviolenţe asupra acestei puiance vîrstnice şi asupra pispisoilor ei dacă e nevoie, apoi o să-mi bag ale mele ruki pînă-n coate în ceea ce arată a fi polenznîi-poleială de-adevăratelea şi mă voi duce valsînd spre uşa din faţă, o voi deschide, lăsînd să curgă aurul şi argintulpe gaşka mea în aşteptare. Trebuie să înveţe totul despre arta conducerii.

Aşa că am itcoborît încet şi cu gingăşie, admirînd de-a lungul spiralei scărilor tablouri groahznice de pe vremuri — dievuşte cu păr lung şi gulere înalte, peisaje de la ţară cu pomi şi cai, şi celavekul cel sfînt şi bărbos, gol-nagoi atîrnînd de o cruce. Peste tot era un miros umed de pisici şi de peşte pentru pisici şi de praf vechi în toată doma, total diferit de cel de la blocuri. Şi cum am ajuns jos am vidvăzut lumină în camera asta din faţă, unde ea împărţea moloko la mîţe şi la kotoşmani. Mai mult, puteam vidvedea skotinele alea mari şi ghiftuite, intrînd şi ieşind cu cozile lor fluturînde, şi frecîndu-se de partea de jos a uşii. În holul întunecat pe un piedestal mare de lemn am vidvăzut o statuie malenkaia şi frumoasă care strălucea în lumina camerei, aşa că am crastit-o numai pentru sufleţelul meu, căci înfăţişa o dievuşkă tînără şi slabă, stînd într-un picior cu braţele întinse, şi puteam să văd că e făcută din argint. Aşa că o aveam în mînă cînd am itintrat în camera cu lumina aprinsă, zicînd:

— Hi, hi, hi! În sfîrşit ne întîlnim. Se pare că gavareala noastră prin gaura de la scrisori nu a fost, ca să spun aşa, prea satisfăcătoare. Trebuie să admitem că nu, o, chiar că nu, harpie vîrstnikă şi împuţită.

Şi m-am chiorît la lumina acestei camere şi la bătrîna puiankă din ea. Era plin de mîţe şi kotoşmani, mişunînd peste tot pe covor, cu bucăţi de blană plutind în aer, şi skotinele astea grase erau de toate felurile şi de toate culorile, negre, albe, tărcate, roşcate, ca de baga, şi de toate vîrstele de asemenea, aşa că erau pisoi care se jucau unul

cu altul şi erau mîrtani gata crescuţi şi mai erau unele foarte rele, bătrîne, scuipînd din cînd în cînd. Stăpîna lor, bătrîna puiankă, se uită la mine fioros ca un bărbat şi-mi zice:

— Cum ai intrat? Păstrează distanţa, canalie nemernică, sau o să mă văd nevoită să te lovesc.

Am dat drumul la o smehăială horrorshow la chestia asta, vidvăzînd că avea în ruka ei cu vene îngroşate un baston rablagit din lemn pe care îl ridicase şi mă ameninţa. Aşa că, ţinîndu-mi zubii strălucitori la vedere, m-am dat mai aproape de ea, cu răbdare, şi pe cînd mă apropiam am văzut pe ceva ca un bufet o chekstie mică şi drăguţă, cea mai malenkaia şi încîntătoare chekstie pe care orice malcik pasionat de muzică, aşa cum eram eu, şi-ar fi dorit vreodată să o vadă cu propriii lui oci, căci părea a fi golovanul şi pleciumeroii lui însuşi Ludwig van sau ceea ce ei numeau un bust, o chekstie ca de piatră, cu păr lung din piatră şi oci orbi şi cravata lui mare şiînfoiată. M-am îndreptat spre ea zicînd:

— Doamne, ce frumos, şi totul numai pentru mine!

Dar itducîndu-mă spre ea, cu ocii mei numai pe ea, şi cu a mea ruka lacom întinsă, nu am văzut castroanele cu lapte de pe podea, aşa că am nimerit într-unul şi mi-am pierdut oarecum echilibrul.

— Hopa, zic, încercînd să mă îndrept, dar puianka aia bătrînă m-a ajuns din urmă foarte vicleană şi cu o mare skor-rapiditate pentru vîrsta ei şi poc, poc m-a pocnit drept în golovan cu bucata aia de baston. Aşa că m-am trezit sprijinindu-mă pe ale mele ruki şi pe genunchi, încercînd să mă ridic şi zicînd:

— Urît, urît, urît.

Şi ea poc, poc din nou, spunînd:

— Ploşniţă mică, jalnică şi nenorocită, spărgînd casele oamenilor adevăraţi.

Nu mi-a plăcut acest poc, poc, aşa că am apucat de capătul bastonului, care se prăvălea din nou în jos, iar ea şi-a pierdut echilibrul şi a încercat să se îndrepte, ţinîndu-se de masă, dar faţa de masă a alunecat cu borcanul cu lapte şi cu o sticlă goală de lapte, împrăştiind pleoşcuri albe în toate direcţiile, după care s-a trezit pe podea, mormăind şi dîndu-i înainte cu:

— Blestemat să fii, băiete, o să vezi tu!

Acum toate pisicile s-au speriat şi s-au pornit să fugă şi să sară într-o panică pisicească, unele dintre ele acuzîndu-se reciproc, începînd tolkafteli pisiceşti cu miau, miorlau şi grrrrr şi craaac. M-am ridicat pe ale mele noghi şi iat-o pe vîrstnikă prezidentă rea şi ameninţătoare, cu bărbia tremurîndă şi încercînd să se ridice de pe podea, aşa că m-am văzut nevoit să-i aplic o lovitură malenkaia finuţă peste liţofaţă, care se pare că nu i-a plăcut, căci a început să ţipe „Auuuuuu", şi puteai să vidvezi cum liţofaţă ei zbîrcită devine vînăto-purpurie acolo unde aterizasem cu a mea noga.

Cînd m-am dat înapoi ca să mă redresez după lovitură, pesemne că am călcat pe coada uneia dintre mîţoancele răknitoare şi dratluptătoare, căci am sluşit un „Miauuu" gromki şi ceva din blană şi dinţi şi gheare s-a încolăcit în jurul piciorului meu, şi m-am trezit blestemînd şi scuturîndu-mă ca să scap de ea, cu statueta cea malenkaia de argint în a mea ruka, încercînd să trec peste bătrîna puiankă de pe jos, ca să ajung la dragul de Ludwigvan, încremenit în piatră. După care am nimerit în alt castron plin ochi cu moloko cu smîntînă şi aproape am zburat din nou pe jos, întreaga chekstie fiind tare caraghioasă dacă ai fi putut să ţi-o imaginezi ca întîmplîndu-i-se altui celavek şi nu Umilului Vostru Povestitor. Apoi puianka cea vîrstnikă s-a întins printre toate mîţele alea mieunînde şi dratluptînde şi m-a prins de noga, tot dîndu-i înainte cu „Huoooo" la mine, şi, dezechilibrîndu-mă, de data asta chiar am aterizat pe jos peste moloko-ul împroşkat şi kotoşmanii zgîrie-tot, şi bătrîna prezidentă a început să-mi bumbăcească liţofaţa, răknind întruna:

— Pe el, bateţi-l, zmulgeţi-i unghiile, gînganie mica şi afurisită — asta numai către mîţele ei, la care, de parcă ar fi ascultat de puianka cea vîrstnikă, doi kotoşmani s-au urcat pe mine şi au început să mă zgîrie ca bezmeticii. Aşa că am devenit şi eu bezmetik, Fra, şi am dat cu ei de pămînt, dar babuşka începu să ţipe:

— Scîrbă, să nu te-atingi de pisoiaşii mei — şi-şi înfipse ghearele în liţofaţa mea.

Aşa că a fost rîndul meu să răknesc:

— Tu, sumka bătrînă şi jegoasă — şi, ridicînd malenkaia statuetă de argint, i-am atins o skatoalkă discretă şi elegantă la golovan, ceea ce a redus-o horrorshow şi cu graţie la tăcere.

După ce m-am ridicat de pe jos dintre mîţele şi kotoşmanii miorlăitori, ce altceva am putut să sluşesc în depărtare decît sirena urlătoare a bătrînei maşini de poliţie, şi mi-a trecut skor-rapid prin cap că bătrîna prezidentă a pisicilor vorbea la telefon cu miliţoii atunci cînd eu credeam că le vorbeşte mieunătorilor şi miorlăitorilor, căci devenise suspicioasă după ce sunasem labătrînul zvonok, pretinzînd că cer ajutor. Aşa că, sluşind zgomotul înfricoşător al patrocaravanei, m-am năpustit la uşa din faţă, am robotit pînă am desfăcut toate încuietorile şi lanţurile şi zăvoarele şi alte chekstii protectoare. Am reuşit să o deschid şi cine altul mă aştepta în prag decît bătrînul Moho şi abia am apucat să-i vidvăd pe ceilalţi doi aşa-zişi găşkari ai mei luîndu-şi tălpăşiţa.

— La o parte! îi strig lui Moho. Vin patrocii!

La care Moho zice:

— Iar tu vei rămîne să te întîlneşti cu ei, hî, hî, hî, şi-atunci am vidvăzut că-şi desfăcuse uzia, apoi a ridicat-o, a încolăcit-o vîjjjjj şi mi-a descolăcit-o cu graţie şi artistic peste oci, pe care abia am apucat să-i închid la timp.

Am început să urlu acolo, încercînd să vidvăd, cu toată marea durere care urla şi ea, iar Moho îmi zice:

— Nu-mi place că ai făcut ce-ai făcut, bătrîne găşkar. N-a fost corect să-mi faci ce şi cum mi-ai făcut, brat.

Şi-am sluşit cum cizmele lui balşoaie şi umflate tropăie depărtîndu-se, el dispărînd hî, hî, hî în întuneric şi cam la şapte secunde după aceea am sluşit maşina miliţoilor gonind într-un urlet de sirenă asurzitor, de parcă era un animal bezmetik care se năpustea. Urlam şi eu, şi clătinîndu-mă mi-am trosnit golovanul drept de peretele holului, căci îmi ţineam ocii strîns închişi şi toate lichidele care ţîşneau din ei dădeau o impresie de agonie. Aşa că bîjbîiam prin holul de la intrare cînd au ajuns miliţoii. Nu puteam să-i văd, dar puteam să-i sluşesc, şi chiar să le miros blestemata lor

duhoare de bastarzi şi imediat i-am putut simţi pe bastarzi cum îmi aplică grosolan mişcarea clasică, cea cu braţul răsucit la spate şi mă împing afară. Şi-am mai putut să sluşesc golosul unui miliţoi părînd a veni din camera din care ieşisem cu toate mîţele şi kotoşmanii: „E lovită urît, dar respiră", şi în tot timpul ăsta se auzeau miorlăituri asurzitoare.

— Ce plăcere deosebită, am auzit golosul altui miliţoi zicînd în timp ce eram tolkaftit cu grosolănie şi viteză în maşină. Micul Alex la discreţia noastră. Am urlat:

— Sînt orb, Bog să vă ardă şi să vă umple de sînge, bastarzi groahznici ce sînteţi!

— Ciocu' mic, smehăia parcă alt golos, şi-mi arse o skatoalcă peste bot cu ruka, pe care am simţit un ghiul sau cam aşa ceva.

— Trăzni-v-ar Bog să vă trăznească, împuţiţii naibii de bratnici! Unde sînt ceilalţi? Unde-i gaşka mea împuţită şi trădătoare? Unul din ai mei bratia blestemaţi şi groahznici m-a izbit cu lanţul drept peste ori. Prindeţi-i, pînă nu scapă! A fost numai ideea lor, Fra. M-au silit s-o fac. Sînt nevinovat, Bog să vă căsăpească.

Smehăiau acum cu toţii de mine, cu toată cruzimea de care erau în stare, şi mă tolkafteau pe bancheta din spate a maşinii, dar eu îi tot dădeam înainte cu aşa-zisa mea gaşkă, pînă cînd am vidvăzut că era în zadar, căci pesemne că se întorseseră la căldurică în Duke of New York şi vîrau acum cu de-a sila bere neagră şi sifon şi Scoţieni dubli pe gorlgîtlejele ascultătoare ale acelor puiance împuţite şivîrstnice care spuneau: „Mulţam, copii. Dumnezeu să văbinecuvînteze, băieţi. Aţi fost aici tot timpul, copii. Nici că v-aţi mişcat de sub ochii noştri."

În timpul ăsta, cu sirena urlînd, goneam spre patrol-circă, înghesuit între doi miliţoi, brute rînjite care-mi tot dădeau ghionturi plus ceva malenkaia-tolkaftealã. Apoi mi-am dat seama că pot să-mi ridic un pic oci-pleoapele şi că pot vidvedea parcă printre lacrimi un fel de oraş care curgea pe lîngă noi, luminile contopindu-se unele în altele. Îi puteam vidvedea acum cu ocii care mă usturau pe cei doi miliţoi rînjiţi care stăteau cu mine în spate şi pe şoferul cu gît

subţire şi pe bastardul cu grumazul umflat de lîngă el, acesta din urmă gavarind sarkastic şi zicîndu-mi:

— Ei, Alex, băiatule, cu toţii de-abia aşteptăm să petrecem o seară plăcută împreună, nu-i aşa?

Zic:

— De unde şi pînă unde ştii cum mă cheamă, brută rîncedă şi împuţită? Dea Bogul să putrezeşti în iad, bratnic groahznic ce eşti, poponaru' naibii!

Aşa că au smehăit cu toţii la faza asta şi mi-am simţit uha apucată de unul din miliţoii ăia împuţiţi care stăteau cu mine în spate. Ăla cu gîtul gras de lîngă şofer zice:

— Toată lumea a auzit de micuţul Alex şi de gaşka lui. Alex al nostru a ajuns un tînăr foarte celebru.

— E din cauza lor, am ţipat eu. Georgie şi Moho şi Pete. Nu-s gaşka mea, bastarzii!

— Ei bine, zice gît-gros, ai toată seara la dispoziţie ca să ne spui întreaga poveste a caznelor neruşinate la care te-au supus gentlemanii ăia tineri şi cum l-au dus ei la pierzanie pe sărmanul şi nevinovatul Alex.

Apoi ceva ca o altă sirenă de poliţie făcu vuum pe lîngă noi, dar mergea în direcţia opusă.

— E pentru bastarzii ăia? întreb. Îi luaţi şi pe ei, bastarzilor?

— Aia, zice gît-gros, e o ambulanţă. Sigur se duce după bătrîna doamnă, victima ta, ticălos nemernic şi nenorocit.

— Numai ei sînt de vină, urlu eu, clipind din ocii care mă usturau ca naiba. Bastarzii o să drinkănească liniştiţi în Duke of New York. Prindeţi-i şi pe ei, dracu să vă ia, poponari împuţiţi! Urmă o smehăială şi mai mare şi încă o malenkaia-tolkafteală, Fra, peste bietul meu bot care mă ustura. Apoi am ajuns la patrolcirca lor împuţită şi în timp ce mă ajutau să ies din maşină cărîndu-mi şuturi şi îmbrînceli şi mă tolkafteau în sus pe scări, mi-am dat seama că numai cinstit n-or să joace bratnicii ăştia groahznici şi împuţiţi, trăzni-i-ar Bog să-i trăznească.

7

M-au vîrît în cantora aia luminată foarte puternic şi zugrăvită în alb, care avea un von înţepător, un amestec parcă de vomă şi latrină şi dezinfectant şi boturi duhnind a bere, toate aceste mirosuri venind dinspre locurile cu gratii de alături. Puteai să-i auzi pe unii dintre pleni blestemînd şi cîntînd în celulele lor şi mi s-a năzărit că-l sluşesc pe unul bătînd ritmul în perete:

Şi mă voi întoarce la iubita mea, iubita mea
Cînd tu, iubito, vei pleca.

Dar golosurile miliţoilor le ziceau să-şi ţină gura, şi puteai sluşi chiar şi un zvuk, ca şi cum cineva ar fi fost tolkaftit super horrorshow şi ar fi ţipat auuuuuu, şi era ca un golos de bătrînă puiankă beată, nu de bărbat. Cu mine în cantora asta mai erau patru miliţoi, fiecare drinkănindu-şi cu zgomot ceaiokul, care se afla într-un castron mare pe masă, şi sugeau şi din cînd în cînd rîgîiau deasupra cănilor lor jegoase şi balşoaie. Mie nu mi-au oferit nimic. Tot ce mi-au dat, Fra, a fost o oglindă veke şi prăpădită ca să mă văd în ea, şi într-adevăr nu mai era Povestitorul vostru tînăr şi arătos, ci o strigoaie de privelişte, botul fiindu-mi umflat şi ocii foarte roşii şi nasul bumbăcit şi el un pic. Au smehăit horrorshow cu toţii cînd au vidvăzut groaza de pe faţa mea, şi unul din ei zice:

— Pare a fi coşmarul fragedei iubiri.

Apoi apăru un miliţoi superior, cu ceva stele pe pledumeroi, ca să arate cît de sus, sus, sus pus este, mă vidvăzu şi zise:

— Hmm.

După care au început. Le zic:

— N-o să scot nici măcar o singură slovă singurică pînă nu-mi aduceţi un avocat. Cunosc legea, bastarzilor.

Bineînţeles că au smehăit bine şi gromko la faza asta, iar superiorul miliţoi înstelat zice:

— Foarte bine, băieţi, o să începem prin a-i arăta că şi noi cunoaştem legea, dar să cunoşti legea nu e totul.

Avea un golos ca de gentleman şi vorbea pe un ton foarte plictisit, şi, cu un zîmbet ca de găşkar, făcu un semn cu capul către un bastard mare şi gras. Bastardul ăsta mare şi gras îşi scoase tunica şi puteai vidvedea că avea o divlă mare şi veke, apoi se apropie de mine nu prea skor-rapid şi cînd şi-a deschis botul într-un fel de rînjet viclean şi foarte plictisit, am simţit vonul de la ceaiokul cu lapte pe care tocmai îl drinkănise. Nu era prea bine bărbierit pentru un patrok şi puteai vidvedea nişte pete uscate de transpiraţie pe cămaşa lui la subsuoară, şi puteai să-i simţi vonul ca de ceară din urechi în timp ce se apropia. După care îşi încleşta a lui ruka împuţită şi roşie şi-mi trase una drept în burtă, ceea ce n-a fost cinstit, fază la care toţi ceilalţi miliţoi îşi zguduiră golovanele de-atîta smehăială, în afară de superior, care continua să rînjeas-că în felul lui sătul şi plictisit. A trebuit să mă sprijin de peretele vopsit în alb, aşa că tot albul mi s-a lipit de tzoale, şi am încercat, agonizînd, să-mi trag bătrîna răsuflare, iar apoi mi-a venit să vomit plăcinta lipicioasă pe care o mîncasem înainte de începutul serii. Dar nu puteam să sufăr genul ăsta de chekstie, boralâ pe toată podeaua, aşa că m-am abţinut. Apoi am văzut cum grăsanul ăsta bătăuş s-a întors spre gaşka lui de miliţoi ca să smehăie horrorshow de ceea ce făcuse, aşa că mi-am ridicat noga dreaptă şi, înainte ca ei să-i poată striga să se ferească, i-am tras una frumos şi inteligent chiar la ţurloaie. La care grăsanul ăsta se apucă să urle ca din gură de şarpe, trăgîndu-şi piciorul după el.

Şi după asta le-a venit rîndul la toţi şi m-au pasat de la

unul la altul de parcă eu, O, Fra, aş fi fost o minge istovită şi însîngerată şi mi-au cărat la pumni în ouă şi în bot şi în pîntece, şi am încasat lovituri cu picioarele, iar apoi, cînd s-a terminat, a trebuit să vărs pe podea şi, ca un celavek cu totul bezmetik, chiar le zic:

— Scuze, Fra, n-a fost deloc frumos din partea mea. Scuze, scuze, scuze.

Dar ei mi-au întins bucăţi dintr-o gazetta veke şi m-au făcut să curăţ, şi apoi m-au pus să presar rumeguş pe jos. După care, aproape ca nişte găşkari vechi şi dragi, mi-au zis că trebuie să mă aşez şi că o să avem cu toţii o gavareală liniştită. Apoi a intrat P. R. Deltoid ca să arunce o kăutătură, biroul său fiind în aceeaşi clădire, şi arăta foarte obosit şi groahznic şi îmi zice:

— Pînă la urmă s-a întîmplat, Alex, băiatule, nuuu? Exact cum mi-am închipuit că o să se întîmple. Măi, măi, măi.

După care s-a întors către miliţoi ca să le zică:

— Bună seara, domnule inspector. Bună seara, domnule sergent. Bună seara, bună seara la toată lumea. Ei bine, misiunea mea s-a încheiat, da. Măi, măi, băiatul ăsta e şifonat rău de tot, nu vi se pare? Uitaţi-vă şi voi cum arată.

— Violenţa naşte violenţă, zice miliţoiul superior cu un gen de golos foarte propovăduitor. S-a opus reprezentanţilor legii.

— Da, sfîrşitul misiunii, zice iar P. R. Deltoid. S-a uitat la mine cu ocii lui foarte reci ca şi cum aş fi devenit un lucru şi nu mai eram un celavek sîngerînd şi bătut şi foarte obosit. Presupun că trebuie să vin şi eu mîine la tribunal.

— N-am fost eu, Fra, domnule, îi zic, smiorcăindu-mă un malenki pic. Puneţi o vorbă bună pentru mine, domnule, că nu sînt chiar atît de rău. Ceilalţi m-au dus de nas, domnule.

— Cîntă ca un cintezoi, zice patrokul superior, batjocoritor. Cîntă de se zguduie pereţii, zău aşa.

— O să pun o vorbă, îmi răspunde P. R. Deltoid, pe un ton rece. O să fiu acolo mîine, fii fără grijă.

— Dacă aveţi chef să-i trageţi una peste ochi, domnule, zice miliţoiul superior, nu vă jenaţi. O să-l ţinem noi. Trebuie că este o altă mare dezamăgire pentru dumneavoastră.

Apoi P. R. Deltoid a făcut ceva ce n-am crezut niciodată

că un om ca el, care ar fi trebuit să ne transforme pe noi, răutăţile, în malciki super horrorshow, o să facă, mai ales cu toţii patrocii ăia acolo. Se apropie de mine şi scuipă. Scuipă. Mă scuipă drept în liţofaţă, după care îşi şterse botul ud de scuipat cu ruka. Iar eu mi-am şters şi mi-am şters şi mi-am şters liţofaţa scuipată cu taştuka plină de sînge, zicîndu-i:

— Vă mulţumesc, domnule, vă mulţumesc foarte mult, a fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră, vă mulţumesc.

După care P. R. Deltoid ieşi fără o slovă.

Miliţoii s-au apucat apoi să întocmească declaraţia aia lungă pe care eu trebuia să o semnez, şi mi-am zis în sinea mea, blestemaţi să fiţi cu toţii, dacă voi, bastarzilor, sînteţi cu toţii de partea Binelui, atunci mă bucur că eu sînt de partea cealaltă.

— Foarte bine, le zic, bratnici groahznici ce sînteţi, poponari împuţiţi. Căscaţi urechile, o s-o auziţi pe toată. N-am de gînd să mă mai tîrăsc pe brîncia în faţa voastră, merzkie jigodii. De unde vreţi să încep, animale împuţite? De la ultima corecţie? Horrorshow, horrorshow, atunci ascultaţi.

Aşa că le-am scuipat-o pe toată, iar lîngă mine stătea miliţoiul ăsta care stenografia, genul de celavek foarte tăcut şi speriat, nici vorbă să fie patrok, umplînd pagină după pagină după pagină. Le-am zis de ultra-violenţă, de crasteală, de dratluptă, de bătrînul viol, le-am zis totul, inclusiv chekstia din noaptea aia, cu puianka aia vîrstnikă şi bogată cu mîţele şi kotoşmanii ei mieunători. Şi m-am asigurat că toţi aşa-zişii mei găşkari erau şi ei băgaţi pînă-n gîtia în poveste. Cînd am isprăvit, miliţoiul stenograf părea un pic leşinat, sărmanul celavek. Patrokul căpitan îi zise, cu un golos blînd:

— E bine, copile, du-te şi ia-ţi o ceaşcă bună de ceaiok şi bate apoi la maşină, în trei exemplare, toată mizeria şi spurcăciunea asta, dar acoperă-ţi nasul cu o batistă. Apoi le poţi aduce la prietenul nostru tînăr şi arătos ca să le semneze. Iar tu, îmi spune, poţi fi condus acum la iatacul tău nupţial cu apă curentă şi tot confortul. În regulă, zice cu golosul ăsta plictisit către doi patroci bine făcuţi, luaţi-l.

Aşa că am fost înghiontit şi împuns şi îmbrîncit spre celule şi băgat într-una din ele, la un loc cu alţi zece sau

doisprezece pleni, majoritatea beţi. Printre ei erau unii, genul de celaveci animalici şi ujasnîe, şi unul avea tot nasul mîncat şi botul deschis ca o gaură mare şi neagră, iar altul zăcea întins pe jos, sforăind şi cu balele curgîndu-i întruna din bot, şi altul care se vedea că se căcase în izmene. Apoi mai erau unii cam ciudaţi cărora se părea că le căzusem cu tronc, şi unul din ei a sărit în spatele meu, aşa că a trebuit să mă dratlupt un pic urît cu el şi vonul lui, ca de metadonă şi parfum ieftin m-a făcut să-mi vină să vărs iar, numai că burta mea era goală acum, O, Fra. Apoi celălalt ciudat a început să mă pipăie, după care ăştia doi au început să se dratlupte între ei, mîrîind, fiecare dintre ei vrînd să ajungă la hoitul meu. Skandalul s-a înteţit, aşa că au apărut doi miliţoi şi au intrat în ăştia doi cu un fel de bastoane, aşa că s-au potolit dintr-o dată şi au rămas uitîndu-se în gol şi bătrînul krovi curgea pic, pic, pic de pe liţofaţa unuia dintre ei. Erau şi priciuri în celula asta, dar toate erau pline. M-am căţărat pe patul cel mai de sus dintr-un prici, fiind cîte patru într-un prici, şi acolo stătea un celavek vîrstnik şi beat care sforăia înainte, cel mai probabil că fusese săltat acolo în vîrf de către miliţoi. Oricum, l-am împins în jos din nou, căci nu era chiar atît de greu, şi s-a prăbuşit peste un celavek gras şi beat care zăcea pe podea şi amîndoi s-au trezit şi au început să răknească şi să-şi tragă pumni jalnici unul altuia. Aşa că m-am întins în patul ăsta împuţit, Fra, şi am căzut într-un somn foarte istovitor şi extenuant şi dureros. Dar nu era chiar somn, ci era ca un fel de trecere într-o altă lume mai bună. Şi în această lume mai bună, O, Fra, mă aflam pe ceva ca un cîmp mare, plin de flori şi de pomi, şi mai era un fel de ţap cu liţofaţa de om cîntînd la ceva ca un flaut. Şi apoi răsări ca un soare însuşi Ludwig van, cu liţofaţa lui încruntată şi cu kravata şi cu voiosul sălbatic în vînt, după care am auzit-o pe A Noua, ultima parte, cu slovele puţin amestecate ca şi cum şi ele ar fi ştiut că trebuie să se amestece, fiindcă acesta era un vis:

Băiete, rechin nestăpînit al cerurilor,

Măcel al Cîmpiilor Elizee,
Cu inimi înflăcărate, stîrniţi şi plini de sîrg,
Tolkafti-vom al tău bot,
Precum şi al tău groahznic şi împuţit cur.

Dar versurile spuneau adevărul, după cum mi-am dat seama cînd am fost trezit două sau zece minute sau douăzeci de ore sau de zile sau de ani mai tîrziu, ceasul fiindu-mi furat. La mii şi mii de metri în jos, sub mine, stătea un miliţoi care mă împungea cu un băţ lung cu un cîrlig în vîrf, zicîndu-mi:

— Scularea, băiete. Scoală-te, frumosule. Scoală, că-i de rău.

Zic:

— Cum? Unde? Cine? Ce? Şi Oda Bucuriei din A Noua îşi revărsa mai departe prin mine acordurile într-adevăr încîntătoare şi super horrorshow.

Zice miliţoiul:

— Coboară şi vezi. Te aşteaptă nişte veşti minunate, fiule.

M-am urnit anevoie, foarte înţepenit, căci mă dureau toate şi nu eram treaz de-a binelea, şi patrokul ăsta, care răspîndea un von puternic de brînză şi ceapă, mă împinse afară din celula plină de sforăituri, iar apoi de-a lungul coridoarelor, şi în tot timpul ăsta aria cu Slavă Ţie, Stea Curată continua să strălucească înăuntrul meu. Apoi am ajuns la o cantoră foarte aranjată, cu maşini de scris şi flori pe birouri, şi la ceva ca un birou de şef stătea miliţoiul superior, arătînd foarte serios şi aţintind asupra liţofeţei mele adormite o kăutătură foarte rece. Îi zic:

— Măi, măi, măi! Care-i faza, brat? Ce-ţi veni, acum în miezul ăsta luminos de noce?

Zice:

— Ai la dispoziţie doar zece secunde ca să-ţi ştergi rînjetul ăla stupid de pe faţă. După aia, vreau să mă asculţi.

— Nu mai spune! zic, smehăind. Nu eşti mulţumit că aproape m-ai omorît în bătaie şi ai lăsat să fiu scuipat şi m-ai făcut să mărturisesc crime ore întregi şi după-aia m-ai trimis

printre bezmetici şi perverşi jegoşi în celula aia groahznică? Ai vreo nouă tortură pentru mine, brat?

— O să fie propria ta tortură, îmi răspunde el cu seriozitate. Dea Domnul să te tortureze pînă o să crapi.

Iar apoi, înainte ca el să-mi spună, am ştiut ce se întîmplase. Bătrîna puiankă, cea care ţinea toate mîţele şi kotoşmanii ăia, trecuse în lumea drepţilor într-unul din spitalele municipale. Se părea că o izbisem un pic cam prea tare. Ei bine, asta era tot. M-am gîndit la toate mîţele şi la toţi kotoşmanii ăia mieunînd după moloko şi nemaiprimind nimic de-acum înainte, nimic de la stăpîna lor, bătrîna prezidentă. Asta era tot. De data asta mersesem pînă la capăt. Şi n-aveam decît cincisprezece ani.

Portocala mecanica
PARTEA A
DOUA

1

„Ei, şi care va fi să fie mişcarea?"

De data asta mă aflu, şi aceasta e partea foarte lacrimogenă şi tragică a poveştii care începe acum, Fra şi singurii mei prieteni, în Statocna (Ocna de Stat, adică) Numărul 84 R. Nu cred că sînteţi nerăbdători să sluşiţi razcazania groaznică şi de rahat cu şocul care l-a făcut pe tata să-şi ridice ameninţător ale lui ruki umflate şi pline de krovi împotriva Bogului nedrept din ceruri, şi cu mami strîmbîndu-şi botul huhuhuuu-uhuuu în durerea ei de mamă cu un singur copil şi unic fiu legănat la sînul ei, care a

dezamăgit super horrorshow pe toată lumea. Apoi au mai fost şi magistraţii vîrstnici şi nemiloşi la curtea inferioară, gavarind nişte slove foarte dure împotriva Prietenului şi Umilului Vostru Povestitor, după toată ponegrirea aia groahznică şi de rahat scuipată de P. R. Deltoid şi de patroci, trăzni-i-ar Bog să-i trăznească. A mai fost apoi trimiterea în spurcata de custodie printre perverşi împuţiţi şi prestupnici. A fost apoi procesul la curtea superioară cu judecători şi un juriu, şi cu nişte slove într-adevăr foarte, foarte obraznice, gavarite pe un ton foarte solemn, şi apoi Vinovat şi mami bohohocind cînd ei au zis Paisprezece Ani, O, Fra. Aşa că iată-mă acum, la fix doi ani de la ziua în care am fost îmbrîncit şi zăvorît în Statocna 84 F, îmbrăcat după ultima modă din închisoare, care însemna un costum dintr-o singură bucată de o culoare jegoasă, un fel de căcăniu în dungi, cu numărul cusut pe partea cu grudele, chiar deasupra bătrînei ticăinde şi pe spate de asemenea, aşa că încolo şi încoace nu mai eram micul vostru găşkar Alex, ci 6655321.

„Ei, şi care va fi să fie mişcarea?"

N-a fost deloc folositor, chiar că nu, să stau în gaura aia groahznică de iad şi în grădina zoologică umană timp de doi ani de zile, bătut şi tolkaftit de temniceri brutali şi sălbatici şi întîlnind criminali împuţiţi şi vicleni, unii dintre ei adevăraţi perverşi, gata să se arunce asupra unui malcik tînăr şi atrăgător precum povestitorul vostru. Mai era apoi roboteala din atelier la cutiile de chibrituri şi itmărşăluitul de jur-împrejurul împrejurul împrejurul curţii pentru ceva exerciţii, iar în unele seri cîte-un celavek vîrstnik, genul profesor, ţinea cîte-o cuvîntare despre insecte sau despre Calea Lactee sau despre Minunile Slăvite ale Fulgului de Nea, şi am smehăit bine la asta din urmă, căci mi-a amintit de faza cu tolkafteala şi cu Vandalismul Curat de atunci cu dedul ăla care venea de la Biblioteca Publică într-o noapte de iarnă, pe cînd gaşka mea nu se făcuse încă trădătoare, iar eu eram fericit şi liber. Despre gaşkă n-am mai auzit decît un singur lucru, şi asta s-a întîmplat într-o zi cînd Ta şi Ma au venit să mă viziteze şi mi-au spus că Georgie era mort. Da, Fra, mort. Mort ca un rahat de cîine de pe stradă. Georgie îi dusese pe ceilalţi doi în casa a unui celavek foarte bogat, şi acolo l-au

trîntit pe jos pe proprietar şi l-au tolkaftit şi l-au lovit cu picioarele, şi apoi Georgie s-a apucat să facă răzdrenţe draperiile şi pernele, după care bătrînul Moho a spart nişte ornamente foarte valoroase, ceva statui şi alte alea, şi atunci celavekul ăsta bogat şi bumbăcit a scos un răget de bezmetik şi a pornit după ei cu o bîtă de fier foarte grea. Faptul că era făcut razdraparcea i-a dat un fel de forţă gigantică, şi Moho şi Pete au reuşit să iasă pe fereastră, dar Georgie a alunecat pe covor, după care bîta asta de fier clătinîndu-se l-a trosnit trosc şi pleosc în golovan şi ăsta a fost sfîrşitul trădătorului de Georgie. Babalîcul de criminal s-a scos cu Legitima apărare, ceea ce era chiar corect şi adevărat. Cu Georgie mort, deşi la mai mult de un an după ce eu am fost prins de miliţoi, totul părea drept şi corect şi rînduit de Soartă.

„Ei, şi care va fi să fie mişcarea?"

Eram în Capela Wing, căci era duminică dimineaţă, şi Chaplinul închisorii gavarea Cuvîntul Domnului. Ce aveam eu de făcut era să robotesc la vekiul aparat stereo şi să pun muzică solemnă înainte, după şi de asemenea în timpul intonării imnurilor. În Capela Wing stăteam în spate (erau patru capele, una după alta, aici în Statocna 84 F), aproape de locul în care se aflau temnicerii sau gardovoii cu puştile şi fălcile lor mari şi murdare şi balşoaie şi scîrboase, şi îi puteam sluşi pe toţi plenii stînd jos şi sluşind Slova Domnului, în tzoalele lor oribile de puşcărie, de culoarea rahatului, şi un soi de von împuţit se ridica dinspre ei, nu ca de nespălare, nu de griazi, ci un soi special de von spurcat, pe care îl întîlneşti doar la genul criminal, Fra, un von înecăcios, slinos, care nu mai iese niciodată. Şi mă gîndeam că pesemne şi eu căpătasem vonul ăsta, căci devenisem şi eu un plenîi adevărat, deşi eram încă foarte tînăr. Aşa că, Fra, era foarte important pentru mine să scap cît mai repede din grădina asta zoologică groahznică şi împuţită. Şi, după cum o să vidvedeţi dacă citiţi în continuare, nu mai era mult pînă aveam să scap.

— Ei, şi care va fi să fie mişcarea? întreabă Chaplinul închisorii, pentru a adin dva treia oară. O să fie înăuntru sau afară, înăuntru sau afară din instituţii ca asta, deşi mai mult

înăuntru decît afară pentru cei mai mulţi dintre voi, sau aveţi de gînd să urmaţi Cuvîntul Divin şi să ispăşiţi pedepsele care îi aşteaptă în lumea de dincolo, dar şi în asta de aici, pe păcătoşii care nu se căiesc? Nişte idioţi blestemaţi, asta sînteţi, cei mai mulţi dintre voi, care vă vindeţi dreptul din naştere pentru un blid de terci rece. Fiorul hoţiei, al violenţei, imboldul unei vieţi fără griji — merită toate astea cînd avem dovezi clare, da, da, dovezi de netăgăduit că iadul există? Ştiu eu, prieteni, în viziunile mele am fost informat că undeva există un loc, mai întunecat decît orice închisoare, mai fierbinte decît orice flacără a focului omenesc, unde sufletele criminalilor păcătoşi care nu se căiesc, aşa ca voi — şi nu vă mai uitaţi chiorîş la mine, fir-aţi voi să fiţi, nu mai rîdeţi — aşa ca voi, zic, strigă în agonia nesfîrşită şi de ne suportat, cu nasurile înfundate de mirosul murdăriei, cu gurile ticsite de gunoiul arzînd, cu pielea jupuită şi putredă, cu o minge de foc învîrtindu-li-se prin măruntaie. Da, da, da, ştiu eu.

În clipa asta, Fra, un plenîi de undeva din rîndul din spate dădu drumul la un plescăit din buze — „prrrrrrrr" — după care gardovoii scîrboşi au venit pe loc la datorie, năpustindu-se skor-rapid spre ceea ce ei credeau că e scena skandalului, izbind urît şi împărţind skatoalce în dreapta şi-n stînga. Apoi au înhăţat un biet plenîi care tremura, foarte slab şi malenki şi vîrstnik pe deasupra, şi l-au tîrît spre ieşire, dar el skîncea tot timpul: „N-am fost eu, el a fost, îl vedeţi?", dar asta nici nu conta. L-au tolkaftit urît de tot, după care l-au scos afară din Capela Wing, în timp ce el răknea şi-şi clătina golovanul.

— Iar acum, zice Chaplinul închisorii, ascultaţi Cuvîntul Domnului.

Apoi luă în mîini marea carte, şi-i răsfoi paginile, pentru asta udîndu-şi mereu degetele, lingîndu-le liop, liop. Era un bastard mare şi balşoi şi mătăhălos, cu o liţofaţă foarte roşie, dar ţinea mult la mine, fiindcă eram tînăr şi de asemenea foarte interesat acum de marea carte. Fusese stabilit ca făcînd parte din viitoarea mea aşa-zisă educaţie să citesc din carte şi chiar să ascult muzică la aparatul stereo din capelă în timp ce citesc. Da, Fra. Era super horrorshow. Mă încuiau înăuntru şi mă lăsau să sluşesc muzică religioasă de J. S.

Bach şi G. F. Händel, şi citeam despre yehudimenuhinii ăia vîrstnici tolkaftindu-se unii pe alţii şi drinkănindu-şi apoi evreiescul vino şi culcîndu-se cu servitoarele nevestelor lor, super horrorshow. Asta mă făcea să merg înainte, Fra. Nu-mi prea kopama ultima parte a cărţii, care e mai mult un fel de gavareală moralizatoare decît lupte şi bătrînul viol. Dar într-o zi Chaplin îmi zice, apucîndu-mă strîns cu a lui ruka balşoaie şi muşchiuloasă:

— A, 6655321, gîndeşte-te la suferinţa divină. Meditează la asta, băiete.

Şi tot timpul răspîndea vonul ăsta puternic şi bărbătesc de Scotch, şi apoi s-a dus la mica lui cantoră ca să mai drinkănească un pic. Aşa că am citit totul despre biciuirea şi încoronarea cu spini şi apoi chekstia despre răstignire şi tot rahatul ăla, şi am vidvăzut limpede că şi în chekstia aia puteam găsi ceva plăcut. În timp ce ascultam la aparatul stereo frînturi din minunatul Bach, am închis ocii şi m-am vidvăzut pe mine însumi dînd o mînă de ajutor şi chiar luînd parte la tolkafteli şi la bătutul cuielor, fiind îmbrăcat în ceva ca o togă, ultimul răcnet al modei romane. Aşa că viaţa în Statocna 84 F nu era chiar o pierdere de vreme, şi guvernatorul însuşi era foarte încîntat să audă că începusem să fiu pasionat de Religie şi că în ea îmi puneam toate speranţele.

În dimineaţa asta de duminică, Chaplin citea din carte despre celaveci care au sluşit slova, dar nu le-a păsat de ea cîtuşi de puţin, fiind ca un fel de domă clădită pe nisip, iar apoi ploaia a venit pleosc şi bătrînul bumbum a spintecat cerul şi aşa s-a terminat cu doma aia. Dar eu m-am gîndit că numai un celavek foarte prost şi-ar clădi doma pe nisip, iar celavekul ăla trebuie că a avut o gaşkă foarte prefăcută şi nişte vecini răutăcioşi, care nu i-au zis cît de prost era că se apucă să clădească aşa ceva. Apoi Chaplin răkni:

— Fiţi atenţi cu toţii. O să încheiem cu Imnul Numărul 435 din Culegerea de Imnuri ale Prizonierilor.

Urmă un trosc şi un pleosc şi fîş fîş cît timp plenii şi-au ridicat cărţile lor malenkie şi unzuroase de imnuri şi le-au deschis şi au dat paginile udîndu-şi degetele cu limba, iar temnicerii fioroşi şi sălbatici răkneau:

— Gura, bastarzilor. Te văd, 920537. Bineînţeles că aveam discul pregătit la stereo şi am dat drumul muzicii simple, cîntată doar la orgă, să curgă într-un creessceendoo. După care plenii au început să cînte groaznic de-adevăratelea:

Noi bem ceaiok slab, cu arome puţine,
Dar prindem putere din muncă.
Nu gustăm din bucate divine,
Pedeapsa noastră e lungă.

Mai mult urlau şi jeleau slovele alea stupide, cu Chaplin parcă biciuindu-i cu „Mai tare, lua-v-ar naiba, cîntaţi mai tare" şi cu temnicerii răknind: „Stai să vezi tu, 7749222", şi „O să-ţi sune şi ţie ceasul, scîrbă". După care totul s-a sfîrşit, iar Chaplin a zis:

— Fie ca Sfînta Treime să vegheze asupra voastră şi să vă facă buni, amin şi foşgăiala spre ieşire s-a produs pe acordurile plăcute ale Simfoniei nr. 2 de A. Schweigselber, aleasă de Umilul Vostru Povestitor, O, Fra. Ce adunătură, mă gîndeam, stînd în picioare lîngă aparatul stereo veki al capelei, vidvăzîndu-i pe toţi cum îşi tîrîiau picioarele spre ieşire, dînd drumul la ihaha şi beeee ca nişte animale şi arătînd spre mine „Ţi-o aia în cur" cu degetele lor groahznice, din cauză că eu păream să am parte de un regim special. După ce ultimul a ieşit greoi pe uşă, cu ale lui ruki atîrnîndu-i ca la o maimuţă şi cu temnicerul din stînga lui arzîndu-i o skatoalcă tare şi sănătoasă peste golovan, şi după ce am oprit aparatul stereo, Chaplin a venit sus la mine, pufăind dintr-o canceroasă, încă în tzoalele lui veki de om al lui Bog, albe şi pline de dantele ca ale unei dievuşke. Îmi zice:

— Îţi mulţumesc, ca de fiecare dată, micule 6655321. Ce veşti îmi aduci astăzi?

Ideea era, ştiam, că Chaplin ăsta umbla să devină un celavek sfînt şi preamărit în ierarhia preoţilor de închisori şi vroia o super horrorshow recomandare din partea guvernatorului, aşa că obişnuia să se ducă din cînd în cînd şi să-i gavarească guvernatorului despre ce intrigi murdare mai

urzesc plenîi, şi o bună parte din tot rahatul ăsta o afla de la mine. O groază erau invenţii, dar unele erau adevărate, ca de exemplu atunci cînd ajunsese pînă la celula noastră prin conducta de apă cioc cioc ciocciocciocc că marele Harriman avea de gînd să o şteargă. Plănuia să-l tolkaftească pe temnicer la schimbul de noapte şi să iasă afară îmbrăcat în tzoale de temnicer. Se mai punea apoi la cale o răzmeriţă împotriva potolului oribil ce ni se dădea, şi mi-a ajuns şi asta la urechi şi am spus-o. Apoi Chaplin a pasat-o mai departe şi a primit complimente din partea guvernatorului pentru Spiritul său Public şi pentru Auzul Fin. Aşa că de data asta îi zic, deşi nu era adevărat:

— Să vedeţi, domnule, circulă prin ţevi că o încărcătură de cocaină a sosit pe căi ilegale şi că o celulă undeva pe la Nivelul 5 o să fie centrul de desfacere.

Debitam totul pe măsură ce gavaream, aşa cum debitasem atîtea din poveştile astea, dar Chaplin fu foarte recunoscător şi îmi zise:

— Bun, bun, bun. O să-i transmit Lui însuşi, numindu-l aşa pe guvernator.

Aşa că îi spun:

— Domnule, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, nu-i aşa?

Întotdeauna îmi foloseam golosul meu de gentleman foarte politicos cînd gavaream cu ăia sus-puşi.

— M-am străduit, domnule, nu-i aşa?

— Cred, îmi răspunde, cred că în general te-ai străduit, 6655321. Ai fost de mare ajutor şi consider că ai arătat o dorinţă sinceră de a te îndrepta. Dacă o să continui tot aşa, o să obţii absolvirea fără probleme.

— Dar, domnule, îi zic, ce e cu lucrul acesta nou despre care se vorbeşte? Ce e cu acest aşa-zis tratament nou care te scoate pe loc din închisoare şi te asigură că n-o să te mai întorci aici niciodată?

— A, îmi răspunde, cu multă precauţie. Unde ai auzit de asta? Cine ţi-a spus toate lucrurile astea?

— Lucrurile astea circulă, domnule, îi spun. Doi temniceri vorbesc, cum se întîmplă, şi cineva nu se poate abţine să nu tragă cu urechea. Şi apoi cineva culege de pe jos în atelier

un petic de ziar şi acolo scrie tot. Cum puteţi să mă bănuiţi, domnule, cînd eu doar îndrăznesc să fac o presupunere?

Puteai vidvedea că se gîndeşte la asta în timp ce pufăia mai departe din canceroasă, întrebîndu-se cît de mult să-mi spună din ceea ce ştia despre chekstia asta de care pomenisem. Apoi îmi zice:

— Înţeleg că te referi la Tehnica lui Ludovico.

Era încă foarte precaut.

— Nu ştiu cum se numeşte, domnule, zic. Tot ce ştiu este că te scoate de-aici repede şi e sigur că n-o să mai vii înapoi niciodată.

— Aşa este, aprobă el, încruntîndu-şi sprîncenele proeminente în timp ce se uita în jos la mine. Chiar aşa este, 6655321. Desigur, pe moment, se află doar în faza experimentală. E foarte simplu, dar foarte drastic.

— Dar se foloseşte aici, nu-i aşa, domnule? îl întreb. Toate clădirile acelea albe din aripa de sud, domnule. Le vedeam cînd se construiau, domnule, în timp ce ne făceam exerciţiile.

— Încă nu a fost folosită, îmi răspunde. Nu în această închisoare, 6655321. El însuşi şi-a exprimat rezervele faţă de ea. Trebuie să mărturisesc că şi eu împărtăşesc aceste rezerve. Întrebarea este dacă o astfel de tehnică poate într-adevăr să facă un om să fie bun. Bunătatea vine din interior, 6655321. Bunătatea e ceva ce alegi. Cînd un om nu mai poate alege, atunci el încetează să mai fie om.

Ar fi continuat cu mult mai mult din tot rahatul ăsta, dar am sluşit următoarea tură de pleni mărşăluind tropatrop pe scările de fier, venind să-şi ia mica lor porţie de Religie. Îmi zice:

— O să vorbim pe îndelete despre asta altă dată. Acum ai face bine să pregăteşti o piesă pentru orgă.

Aşa că m-am îndreptat spre vekiul stereo şi am pus J. S. Bach, Preludiul Coral Wachet Auf, iar bastarzii ăia de criminali perverşi şi groahznici şi împuţiţi au intrat tîrîindu-şi picioarele, ca o adunătură de maimuţe betege, cu temnicerii sau gardovoii lătrînd la ei şi spurcîndu-i. După care Chaplinul închisorii i-a întrebat:

— Ei, şi care va fi să fie mişcarea?

Şi de-aici aţi fost şi voi.

Ne-au servit patru din aceste porţii de aşa-zisă Religie de închisoare în dimineaţa aia, dar Chaplin nu mi-a mai zis nimic despre Tehnica lui Ludovic, ce-o mai fi fost şi aia, O, Fra. După ce mi-am terminat roboteala la stereo, doar mi-a gavarit cîteva slove de mulţumire, după care am fost privodit înapoi în celula mea de la Nivelul 6, care nu era alta decît casa mea împuţită şi ticsită. Gardovoiul care m-a privodit nu era un celavek chiar atît de rău şi nu m-a tolkaftit şi nici nu m-a îmbrîncit cînd a deschis uşa, ci doar mi-a zis:

— Am ajuns, băieţel, înapoi la bătrîna fundătură.

Şi iată-mă iar cu noii mei găşkari, criminali unul şi unul, dar, Bog fie lăudat, nu erau din aceia care să se fi dedat la perversiuni ale trupului. Zophar stătea pe patul lui, era un celavek foarte slab şi negricios, care vorbea, vorbea, vorbea încontinuu cu golosul lui de fumător de canceroase, aşa că nimeni nu se mai obosea să-l sluşească. Ceea ce zicea acum, către nimeni parcă, era:

— Şi pe vremea aia, nu puteai nicicum să faci rost de un pot (ce-o mai fi fost şi aia, Fra), nici dacă ai fi cotizat cu peste zece milioane de arhibalzi, aşa că ce fac eu? Ei bine, mă duc în oraş la Turkey's şi spun că am şpilul la ce era să fie mîine, aşa că ce-a putut să facă?

Ce vorbea el era jargonul ăla foarte vechi al criminalilor adevăraţi. Mai era Wall, care avea doar un singur oci şi care acum îşi smulgea bucăţi din unghiile de la picioare în onoarea zilei de duminică. Mai era şi Big Jew, un celavek foarte repezit şi năduşit care zăcea întins pe patul lui de parcă era mort. În afară de ei, mai erau Jojohn şi Doctorul. Jojohn era foarte meschin şi tăios şi vînos şi se specializase în Atacuri Sexuale, iar Doctorul pretinsese că poate vindeca de sif şi gono şi gleto, dar nu făcuse decît să injecteze apă, şi mai şi omorîse două dievuşte în loc să le scape de plozii nedoriţi, aşa cum le promisese. Erau o adunătură teribil de groahznică, într-adevăr, şi nu-mi plăcea să fiu cu ei, O, Fra, nu mai mult decît vă place vouă acum, dar n-o să mai dureze mult.

Acum ce vreau să ştiţi e că celula asta a fost construită în aşa fel încît să încapă în ea doar trei, dar noi eram şase,

îngrămădiţi unii într-alţii, transpiraţi şi sufocîndu-ne. Şi asta era starea tuturor celulelor din toate închisorile în zilele alea, Fra, era o dezordine jegoasă şi împuţită, o ruşine, şi nu exista nici o cameră decentă în care un celavek să-şi poată întinde mădularele. Şi n-o să vă vină să credeţi ce-o să vă spun acum, dar în duminica asta ne-au broşat înăuntru încă un plenîi. Da, tocmai ne mîncaserăm potolul oribil cu găluşte şi tocana împuţită şi fumam în linişte o canceroasă, fiecare pe patul lui, cînd celavekul ăsta a fost aruncat în mijlocul nostru. Era un celavek vîrstnik şi limbut şi a început să răknească şi să se plîngă înainte chiar ca noi să vidvedem care era situaţia. Încercă cică să scuture gratiile în timp ce răknea:

— Îmi cer drepturile de homosexual, asta e plină ochi, o mîrşăvie blestemată, asta mi-aţi făcut.

Dar unul dintre gardovoi se întoarse şi îi zise că va trebui să se descurce cum poate şi să împartă un pat cu cine o să-l lase, altfel o să trebuiască să doarmă pe jos.

— Şi, îi mai zice temnicerul, o să fie mai rău, în nici un caz mai bine. O lume murdară numai pentru criminali, asta încercaţi să construiţi cu toţii.

2

Ei bine, aducerea acestui nou celavek a însemnat într-adevăr începutul plecării mele din bătrîna Statocnă, căci era un plenîi atît de nesuferit şi îngrozitor de certăreţ, cu o minte atît de murdară şi cu intenţii atît de scîrboase, încît nakazaniile au apărut chiar din aceeaşi zi. Era pe deasupra şi foarte lăudăros şi a început să ne arate la toţi o liţofaţă rînjită foarte dispreţuitor şi să parlamenteze cu un golos gros şi mîndru. Zicea că e singurul prestupnic super horrorshow din toată grădina zoologică, dîndu-i înainte că a făcut aia şi ailaltă şi că a omorît zece patroci dintr-o singură lovitură cu ruka şi tot rahatul de rigoare. Dar nimeni nu era prea impresionat, O, Fra. Aşa că a început să se ia de mine, eu fiind cel mai tînăr de acolo, şi a încercat să spună că din

moment ce eram cel mai tînăr eu trebuia să zasnut pe jos şi nu el. Dar ceilalţi au sărit pentru mine, răknind: „Lasă-l în pace, bratnik groahznic ce eşti", după care el începu veşnica jelanie cum că pe el nu-l iubeşte nimeni. Aşa că în chiar acea noce m-am trezit cu plenîiul ăsta îngrozitor întins de-adevăratelea lîngă mine în pat, patul meu fiind la baza priciului ăstuia cu trei etaje, şi pe deasupra şi foarte îngust, iar celavekul ăsta gavarea ceva slove împuţite de iubire şi şi-o freca şi şi-o freca şi şi-o freca înainte. Aşa că am sărit în sus bezmetik şi mi-am ieşit din pepeni, cu toate că nu vidvedeam prea horrorshow, căci afară în curte nu era aprinsă decît lumina aia malenkaia şi roşie. Dar mi-am dat seama că era el, bastardul împuţit, şi apoi, după ce a izbucnit scandalul şi luminile au fost aprinse, am putut vidvedea liţofaţa lui oribilă plină de krovi roşu şiroindu-i din bot, din locul în care îl izbisem cu ruka mea încleştată.

Ce s-a sluciîntîmplat apoi, desigur, a fost că tovarăşii mei de celulă s-au trezit şi au început să se amestece şi ei, tolkaftindu-se un pic buimaci în beznă, şi vakarmul se părea că trezise tot palierul, aşa că puteai sluşi răknete şi bubuieli în perete cu blidele din tablă, de parcă toţi plenii din toate celulele credeau că avea să înceapă recreaţia mare, O, Fra. După care luminile s-au aprins şi au apărut gardovoii în cămăşile şi pantalonii şi chipiurile lor, agitîndu-şi bastoanele mari. Puteam vidvedea liţofaţa aprinsă a fiecăruia şi cum îşi agitau ale alor ruki încleştate şi se auzeau o groază de răknete şi de blesteme. Apoi mi-am zis păsul şi fiecare gardovoi a spus că pesemne că Umilul Vostru Povestitor începuse oricum totul, căci eu nu aveam nici măcar o zgîrietură, pe cînd pleniul ăla oribil era înmuiat bine în krovi roşu, roşu, care îi curgea şiroaie din locul ăla de pe bot unde îl pocnisem cu ruka mea încleştată. Asta mă făcu de-a dreptul bezmetik. Le-am zis că n-o să mai dorm nici măcar o singură noce în celula aia dacă Autorităţile închisorii vor continua să îngăduie ca nişte prestupnici oribili, jegoşi şi împuţiţi să se urce pe hoitul meu cînd dormeam şi nu puteam să mă apăr.

— Aşteaptă pînă dimineaţă, mi-au răspuns. E cumva vreo cameră privată cu baie şi televizor pe care înălţimea ta şi-o

doreşte? Ei bine, o să vedem asta dimineaţă. Dar pînă una alta, micule găşkar, pune-ţi golovanul tău sîngerînd jos pe poduşka ta umplută cu paie şi să nu mai avem iar probleme. înţeles?

După care s-au cărăbănit, amenînţîndu-ne aspru pe toţi, şi în curînd luminile s-au stins, iar eu am zis că o să stau treaz pentru tot restul acelei noce, dar m-am adresat mai întîi prestupnicului ăluia îngrozitor:

— Haide, stai în patul meu dacă pofteşti. Mie nu-mi mai trebuie. Deja mi l-ai mînjit şi mi l-ai împuţit cu hoitul tău spurcat.

După care ceilalţi s-au amestecat şi ei. Big Jew, încă asudînd de pe urma porţiei de bitva pe care o avusesem în întuneric, a zis:

— Să nu crezi că n-am recepţionat, frahte! N-o lăsa pe schîrba asta.

La care ăsta nou zice:

— Astupă-ţi dermata împuţită, jidane, ceea ce însemna să-şi ţină gura, dar era foarte insultător. Aşa că Big Jew se pregăti să lanseze o skatoalcă. La care Doctorul interveni:

— Potoliţi-vă, domnilor, nu vrem să avem probleme, nu-i aşa? cu golosul lui de mare clasă, dar prestupnicul ăsta nou chiar o cerea. Puteai să vidvezi că se credea un celavek mare şi balşoi şi că nu era de demnitatea lui să împartă o celulă cu încă şase şi să trebuiască să doarmă pe podea pînă cînd îi oferisem patul. în stilul lui obraznic, încercă să-1 imite pe Doctor, zicînd:

— Vai, vai, vai, nu maai vreeem prooblemee, nu-i aşa, Arhicoiţilor?

La care Jojohn cel meschin şi tăios şi vînos zice:

— Dacă nu putem dormi, atunci haideţi să facem puţină educaţie. Noul nostru prieten, aici de faţă, ar trebui să primească o lecţie. Deşi se specializase într-un soi de Asalturi Sexuale, avea un fel plăcut de a gavari, liniştit şi limpede. La care noul plenîi rînji batjocoritor:

— Mă pupi, m-ai pupat şi mă vei pupa, teroare mică.

După care toţi şi-au dat drumul, dar într-un fel ciudat, aproape tandru, căci nimeni nu-şi ridica golosul prea tare. Noul plenîi răkni un malenki pic la început, dar Wall i-a băgat

pumnul în bot, în timp ce Big Jew îl ţinea ridicat în dreptul gratiilor, astfel că puteai să-1 vidvezi în malenkaia lumină roşie ce venea de afară şi nu făcea decît oh, oh, oh. Nu era un celavek prea puternic, căci atunci cînd încerca să tolkaftească şi el se dovedea foarte neputincios, şi bănuiesc că vroia să suplinească asta făcînd mult zgomot cu golosul şi umflîndu-se în pene. Oricum, cînd am văzut bătrînul krovi şiroind roşu în lumina roşie, am simţit cum vechea bucurie îmi răsare parcă în kişki, aşa că am zis:

— Lăsaţi-1 la mine, gata, lăsaţi-mi-l mie de-acum, Fra. La care Big Jew îmi spune:

— Asha, asha, băieţash. Asha e corect. Şterge cu el pe jos, Alecsh.

După care s-au aşezat cu toţii de jur-împrejur, iar eu munceam la prestupnicul ăsta în întunericul aproape de nepătruns. L-am bumbăcit peste tot, dănţuind cu şireturile desfăcute, apoi l-am îmbrîncit şi el s-a prăbuşit buf, buf pe podea. După care i-am tras cu cizma un şut super horrorshow drept în golovan, iar el dădu drumul la un ahhhh şi începu parcă să sforăie ca şi cum ar fi adormit, la care Doctorul zice:

— Bravo, cred că e destul pentru o lecţie, privind pieziş la celavekul ăsta rupt şi terminat de pe jos. Să-1 lăsăm să viseze că o să fie poate un băiat mai bun pe viitor.

După care ne-am urcat cu toţii înapoi în paturile noastre, căci eram acum foarte osteniţi. Şi am visat, O, Fra, că eram în ceva orchestră foarte mare, cu sute şi sute de oameni, iar dirijorul era un amestec de Ludwig van şi G. F. Händel, şi părea surd şi orb şi tare sătul de lume. Eu eram cu instrumentele de suflat şi cîntam la un fel de fagot lucitor şi rozaliu, făcut din carne şi crescînd din propriul meu hoit, chiar din mijlocul burţii şi de fiecare dată cînd suflam în el îmi venea să smehăiesc ha, ha, ha foarte tare, căci era ca şi cum m-ar fi gîdilat, iar apoi Ludwig van a devenit foarte răzdrăcit şi bezmetik. După care s-a apropiat mult de liţofaţa mea şi a răknit în a mea uha, aşa că m-am trezit lac de sudoare.

Bineînţeles că vakarmul ăla îngrozitor era de fapt sirena închisorii urlînd vum, vum, vuum. Era o dimineaţă de iarnă şi

ocii mei erau tare mînjiţi cu clei de somn, şi cînd mi i-am deschis m-au durut groaznic de la lumina electrică ce fusese aprinsă prin toată grădina zoologică. Apoi m-am uitat în jos şi l-am vidvăzut pe acel prestupnic zărind pe podea, într-o baltă de sînge şi vînăt şi încă dus, dus, dus. După care mi-am adus aminte de noaptea trecută şi asta m-a făcut să smehăiesc un pic.

Dar cînd m-am dat jos din pat şi l-am mişcat cu al meu noga desculţ, am simţit ceva ca o răceală înţepenită, aşa că m-am dus la patul Doctorului şi l-am scuturat, căci se trezea întotdeauna foarte greu dimineaţa. Dar de data asta s-a ridicat din pat destul de skor-rapid, şi ceilalţi au făcut la fel, în afară de Wall pe care nici cu slujbe nu-l puteai scula.

— Ce ghinion, zice Doctorul. Trebuie să fi fost un atac de cord.

Şi, privindu-ne pe toţi, adăugă:

— N-ar fi trebuit să vă daţi la el în halul ăsta. N-a fost deloc înţelept să faceţi ce-aţi făcut.

La care Jojohn zice:

— Lasă, lasă, doctore, că nici tu nu te-ai dat îndărăt de la o porţie mică de bumbăceală pe furiş.

Apoi Big Jew se întoarse spre mine, spunînd:

— Alecsh, ai fost prea nărăvash. Ultimul shut ce i l-ai tras n-a fost mishto deloc.

La faza asta am început să-mi simt răzdracii, aşa că le zic:

— Ia staţi puţin, cine a început? Eu m-am băgat doar la sfîrşit, nu? Am arătat spre Jojohn şi am zis: A fost ideea ta.

Wall îşi înteţi un pic sforăielile, aşa că le spun:

— Sculaţi-l pe bratnicul ăla împuţit. Eli-a făcut botul varză cît timp Big Jew aici de faţă l-a ţinut lipit de gratii.

La care Doctorul spuse:

— Nimeni nu va nega că i-a tras cîteva omului ca să-l înveţe minte, ca să zic aşa, dar se pare că tu, dragul meu băiat, cu puterea şi, aş zice, nechibzuinţa tinereţii, i-ai aplicat lovitura de graţie. Mare păcat.

— Trădătorilor, le zic. Trădători şi mincinoşi — căci puteam vidvedea că totul era exact ca în urmă cu doi ani, cînd aşa-zisa mea gaşkă mă lăsase pradă miliţoilor cu ale lor

sălbatice rukii. După cîte îmi dădeam seama nu exista nimic în lumea asta în care să poţi avea încredere, O, Fra. Apoi Jojohn s-a dus şi l-a trezit pe Wall şi Wall a fost gata să jure că Al Vostru Umil Povestitor era adevăratul autor al acelor cruzimi şi tolkafteli murdare. Cînd au apărut gardovoii, şi apoi şeful gardovoilor, şi apoi însuşi guvernatorul, toată această gaşkă de celulă a mea se întrecea în a povesti cît mai tare basme despre cum l-am ubivat pe acest pervers de nimic, al cărui hoit băltind în krovi zăcea întins ca un sac pe jos.

Ziua aia a fost foarte stranie, O, Fra. Hoitul ţeapăn a fost cărat afară, după care toată lumea din închisoare a trebuit să stea în celule şi să aştepte noi ordine, şi nu s-a dat nici un fel de potol, nici măcar o cană de ceaiok fierbinte. Stăteam acolo în celulă cu toţii şi temnicerii sau gardovoii tropăiau în sus şi-n jos pe palier, răknind „Gura" sau „Închide gaura aia blestemată" ori de cîte ori şluşeau chiar şi o şoaptă venind dinspre celule. Apoi, în jur de unsprezece dimineaţa, s-a produs un fel de încordare şi de agitaţie şi în celulă a pătruns parcă vonul fricii, şi am putut apoi să-i vidvedem pe guvernator şi pe gardovoiul şef şi pe alţi celaveci cu feţe de persoane foarte importante şi balşoaie mergînd foarte skorgrăbiţi şi gavarind ca bezmeticii. Păreau că se îndreaptă spre capătul palierului, dar apoi am sluşit cum se întorc, mergînd mai încet de data asta, şi puteai să-l sluşeşti pe guvernator, un celavek foarte asudat şi grăsuţ şi blonduţ rostind slove ca: „Dar, domnule..." şi „Ei bine, ce se poate face, domnule?" şi tot aşa. După care tot grupul s-a oprit în dreptul celulei noastre şi apoi gardovoiul şefa descuiat uşa. Puteai să vidvezi imediat cine era celavekul cu adevărat important, foarte înalt şi cu oci albaştri şi cu tzoale super horrorshow pe el, cel mai superb costum pe care îl vidvăzusem vreodată, Fra, cu siguranţă ultimul răcnet. Păru că se uită prin noi, bieţi pleni, şi spuse cu un golos foarte plăcut şi într-adevăr educat:

— Guvernul nu mai poate opera cu teorii penologice demodate. Înghesuie-i pe criminali împreună şi uite ce se întîmplă. Obţii criminalitate concentrată, crimă chiar acolo unde se ispăşesc pedepsele. În curînd s-ar putea să avem

nevoie de tot spaţiul de detenţie pentru deţinuţii politici.

N-am priceput o iotă, Fra, dar la urma urmelor nu gavarea cu mine. Spuse mai departe:

— Criminalii obişnuiţi, aşa ca grămada asta dezgustătoare — (adică aşa ca mine, Fra, şi ca ceilalţi, care erau de fapt adevăraţii prestupnici şi trădători) — pot fi trataţi cel mai bine pornind de la o bază exclusiv curativă. Distrugerea reflexului criminal, asta-i tot. Într-un an va fi pusă în aplicare. Pedeapsa nu înseamnă nimic pentru ei, după cum puteţi vedea. Le place aşa-zisa lor pedeapsă. Încep să se omoare între ei.

Şi şi-a întors ocii severi şi albaştri spre mine. Aşa că îi zic, cu îndrăzneală:

— Cu respect, domnule, am mari obiecţii faţă de ce tocmai aţi spus. Eu nu sînt un criminal obişnuit, domnule, şi nu sînt nici dezgustător. Poate că ceilalţi sînt dezgustători, eu însă nu sînt.

Gardovoiul şef se înroşi pînă în vîrful urechilor şi răkni:

— Închide-ţi gaura aia blestemată. Nu ştii în faţa cui te afli?

— Bine, bine, zice celavekul ăsta mare.

Apoi se întoarse către guvernator ca să-i spună:

— Puteţi să-l folosiţi pe post de cobai. Puteţi să începeţi cu el. E tînăr, obraznic, vicios. Mîine Brodsky se va ocupa de el şi puteţi să vă duceţi să-l vedeţi. O să meargă strună, nu vă faceţi griji. Huliganul ăsta tînăr şi vicios va deveni de nerecunoscut.

Şi aceste slove dure, Fra, păreau a fi începutul libertăţii mele.

3

În seara aceleiaşi zile nişte gardovoi nemiloşi şi meşteri la tolkaftit m-au cărat finuţ şi cu blîndeţe să-l vidvăd pe guvernator în al său sfînt dintre cele mai sfinte birouri. Guvernatorul se uită cu lehamite la mine şi zice:

— Presupun că habar n-ai cine a fost ăla de azi

dimineaţă, nu-i aşa, 6655321?

Şi fără să aştepte să-i răspund, continuă:

— N-a fost nimeni altul decît Ministrul de Interne, noul Ministrul de Interne şi ceea ce se numeşte o sită foarte nouă. Ei bine, ideile astea noi şi ridicole s-au materializat, iar ordinele sînt ordine, deşi pot să-ţi spun în particular că eu nu le aprob. Chiar afirm cu tărie că nu le aprob. Eu sînt de principiul dinte pentru dinte. Dacă cineva te loveşte, îl loveşti şi tu, nu-i aşa? Aşa că nu văd de ce Statul, atît de dur lovit de voi, huligani sălbatici, să nu trebuiască să vă lovească şi el înapoi. Dar după ultima modă se pare că nu trebuie. Noua modă spune că trebuie să schimbăm răul în bine. Lucru care mie mi se pare strigător la cer. Hîm?

Aşa că îi răspund, încercînd să fiu respectuos şi amabil:

— Domnule.

La care gardovoiul şef, roşu şi mătăhălos, în poziţie de drepţi în spatele scaunului Guvernatorului, urlă:

— Închide gaura aia împuţită, lepădătură!

— Bine, bine, interveni Guvernatorul, parcă obosit şi plin de lehamite. Tu, 6655321, eşti pe cale să fii îndreptat. Mîine te vei duce la tipul ăsta, Brodsky. Şi se crede că va fi posibil să ieşi din custodia Statului în două săptămîni şi ceva. Peste două săptămîni şi ceva nu vei mai fi un număr, vei fi din nou afară în marea lume liberă. Presupun — iar aici mîrîi un pic — că această perspectivă îţi face plăcere.

N-am zis nimic, aşa că gardovoiul şef urlă din nou:

— Răspunde, porc împuţit, atunci cînd Guvernatorul îţi pune o întrebare.

Aşa că zic:

— Sigur că da, domnule, mulţumesc foarte mult, domnule, m-am străduit să dau ce e mai bun din mine aici, să ştiţi. Le sînt recunoscător celor care m-au ajutat.

— Nu le fi, păru că oftează Guvernatorul. Asta nu este o răsplată, e chiar departe de a fi o răsplată. Ei bine, trebuie să semnezi o hîrtie, care precizează că vrei ca restul pedepsei tale să-ţi fie comutat în supunerea la ceea ce ei numesc, ridicolă expresie, Tratament Regenerativ. O vei semna?

— Mai mult ca sigur că o voi semna, domnule, zic, şi

multe mulţumiri.

Aşa că mi s-a dat un stilou, iar eu m-am iscălit frumos şi caligrafic. Guvernatorul a continuat:

— E în regulă, cred că asta este tot.

Gardovoiul şef spune:

— Capelanul închisorii ar vrea să stea de vorbă cu el, domnule.

Aşa că am fost condus afară şi în jos spre coridor, spre Capela Wing, tolkaftit tot drumul peste spate şi peste golovan de către unul din gardovoi, dar de o manieră plictisită şi fără nici un chef. Şi am fost condus de-a lungul Capelei Wing pînă în micuţa cantoră a lui Chaplin, în care m-au împins. Chaplin stătea la biroul lui, răspîndind un von puternic şi limpede de Scotch şi canceroase scumpe şi bărbăteşti. Îmi spune:

— O, micuţul 6655321, ia loc, te rog. Iar apoi către gardovoi: Aşteptaţi afară, bine?

Ceea ce ei au şi făcut. Apoi mi se adresă într-un mod aş putea spune foarte sincer, zicînd:

— Un lucru vreau să înţelegi, băiete, că eu nu am nimic de a face cu asta. Dacă ar conta, m-aş opune, dar nu contează. De fapt este problema propriei mele cariere, după cum este şi problema slăbiciunii vocii mele în faţa glasului autoritar al anumitor elemente mult mai puternice din guvern. M-am făcut înţeles?

Nu se făcuse, Fra, dar am dat din cap cum că da.

— Probleme etice foarte grave sînt la mijloc, continuă. Vei fi transformat într-un băiat bun, 6655321. Niciodată nu vei mai avea dorinţa de a comite acte de violenţă sau de a ameninţa în orice fel Pacea Statului. Sper că ai să poţi suporta. Şi sper că eşti lămurit pe deplin despre toate acestea.

Spun:

— O, va fi frumos să fiu bun, domnule. Dar pe dinăuntru am smehăit ceva de horrorshow, Fra. Îmi zice:

— S-ar putea să nu fie frumos să fii bun, micuţule 6655321. S-ar putea să fie îngrozitor să fii bun. Şi cînd îţi spun asta îţi dai seama cît de contradictoriu sună. Sînt convins că voi avea multe nopţi albe din cauza asta. Oare ce

vrea Dumnezeu? Vrea să fii bun sau să alegi să fii bun? Oare un om care alege să fie rău ar putea fi într-un fel mai bun decît un om căruia i se impune să fie bun? Întrebări dure şi profunde, micuţule 6655321. Dar tot ce vreau să-ţi spun acum este următorul lucru: dacă vreodată în viitor te vei uita înapoi către aceste timpuri şi îţi vei aminti de mine, cel mai mic şi cel mai umil dintre servitorii lui Dumnezeu, te implor nu gîndi rău despre mine în inima ta, crezînd că am avut ceva de a face cu ceea ce e pe cale să ţi se întîmple. Şi acum că tot am vorbit despre implorare, cu tristeţe îmi dau seama că n-are nici un rost să mă rog pentru tine. Vei trece acum într-un loc în care vei fi departe de atingerea puterii rugăciunii. Dacă te gîndeşti, o chestie teribil de îngrozitoare. Şi totuşi, într-un fel, alegînd privarea de capacitatea de a face o alegere etică, într-un fel de fapt tu ai ales binele. Cel puţin aşa îmi place să cred. Aşa că mi-ar plăcea să cred că Dumnezeu ne va ajuta pe noi toţi, 6655321.

După care a început să plîngă. Dar eu nu l-am prea băgat în seamă, Fra, decît cu un smehăit mic în mine, căci puteai vid vedea că drinkănise din bătrînul whisky, iar acum mai luă o sticlă dintr-un sertar al biroului şi porni a-şi turna un şlug chiar balşoi într-un pahar unsuros şi groahznic. Îl dădu pe gît, după care zise:

— Poate totul va fi bine, cine ştie? Neştiute sînt căile Domnului.

Apoi dădu drumul la un imn cu un golos plin şi puternic. Apoi uşa se deschise şi gardovoii intrară ca să mă tolkaftească de la spate în drum spre celula mea împuţită, iar bătrînul Chaplinîi dădu înainte cu psalmul lui.

Ei bine, a doua zi dimineaţa a trebuit să-mi iau rămas-bun de la bătrîna Statocnă, şi m-am simţit un malenki pic trist cum se întîmplă cînd te desparţi de un loc cu care te-ai obişnuit. Dar n-am mers prea departe, O, Fra. Am fost înghiontit şi împuns pînă la noua clădire albă din chiar spatele curţii unde obişnuiam să ne facem picul nostru de mişcare. Era o clădire foarte nouă cu un miros rece şi oarecum cleios care îţi dădea fiori. Stăteam acolo în holul balşoi şi sinistru de pustiu, descoperind vonuri noi cu adulmecătorul sau nasul meu atît de sensibil. Păreau vonuri

ca de spital, iar celavekul căruia mă încredinţaseră gardovoii avea un halat alb, aşa că s-ar fi putut să fie angajat al spitalului. A semnat pentru mine, iar una dintre brutele de gardovoi care mă aduseseră îi zice:

— Fii cu ochii pe el, domnule. Un adevărat ticălos sălbatic, asta a fost şi asta va fi, în ciuda a ce i-a tot pompat Capelanul închisorii şi a cititului din Biblie.

Dar noul celavek avea nişte oci albaştri chiar horrorshow care păreau că zîmbesc atunci cînd gavarea. îi răspunse:

— O, nu ne aşteptăm la nici un fel de probleme. Vom fi prieteni, nu-i aşa?

Şi mi-a zîmbit cu ocii şi botul lui mare şi subţire plin cu zubii albi şi m-am simţit pe loc vrăjit de celavekul ăsta. Oricum, m-a pasat la un celavek aparent subaltern, tot în haină albă, şi acesta era şi el foarte drăguţ, care m-a condus la un dormitor extrem de drăguţ, alb şi curat, cu perdele şi veioză la capul patului şi cu un pat, unul singur, în întregime pentru Al Vostru Umil Povestitor. Aşa că la chestia asta am avut un smehăit chiar horrorshow în mine însumi, gîndind că sînt un tînăr malcik extrem de norocos. Mi s-a spus să-mi scot îngrozitoarele tzoale de închisoare, şi mi s-au dat nişte pijamale superbe, Fra, verde uni, ultimul răcnet pentru hainele de noapte. Şi mi s-a mai dat un halat frumos şi călduros şi nişte tuflecei drăgălaşi în care să-mi vîr ale mele goale noghi, aşa că m-am gîndit: „Ei bine, Alex băiete, micuţule 6655321, cum ţi se spune, ţi s-a-ntîmplat la fix şi fără de greşeală. Chiar că o să te simţi bine aici."

După ce am primit o ceaşkă de cafea chiar horrorshow şi ceva gazette mai vechi şi reviste la care să mă uit în timp ce o beau, celavekul în alb, primul din ei, cel care semnase pentru mine, a intrat în cameră şi îmi zice:

— Aha, iată-te deci aici — o chekstie care suna tîmpit, dar nu era tîmpită, celavekul ăsta fiind chiar drăguţ. Numele meu este Dr. Branom. Sînt asistentul Doctorului Brodsky. Cu permisiunea ta, am să-ţi fac obişnuitul scurt consult general.

Aşa că îşi scoase bătrînul steto din teşkereaua lui dreaptă.

— Trebuie să fim siguri că eşti în formă bună, chiar că trebuie. Aşa că pe cînd stăteam întins şi fără bluza de la

pijama, iar el mă consulta pe ici pe colo, îi zic:

— Ce anume veţi face, domnule?

— O, zise Dr. Branom, mişcînd al său rece steto pe spatele meu, de fapt este ceva foarte simplu. Îţi vom arăta doar nişte filme.

— Filme? zic. Nu-mi venea să-mi cred alor mele uhi, Fra, după cum bine v-aţi dat seama. Adică vreţi să spuneţi, zic, că va fi ca şi cum aş merge la cinematograf?

— Vor fi filme speciale, zice acest Dr. Branom. Filme foarte speciale. Vei avea prima sesiune în după-amiaza asta. Da, zice îndreptîndu-se, pari a fi un băiat foarte sănătos. Poate un pic subnutrit. Pesemne că din cauza mîncării de la închisoare. Poţi să-ţi pui bluza la loc. După fiecare masă, zice, aşezîndu-se pe marginea patului, vei primi o injecţie în braţ. Asta te va ajuta.

M-am simţit chiar recunoscător acestui Dr. Branom atît de amabil. Îi zic:

— Vitamine, domnule?

— Ceva în genul ăsta, îmi zice zîmbind prietenos şi chiar horrorshow. Doar o înţepătură în braţ după fiecare masă. Apoi se cară. Stăteam întins în pat şi mă gîndeam că ăsta este raiul pe pămînt, şi am citit cîteva dintre revistele pe care mi le dăduseră — Worldsport, Sinny (o revistă de cinema) şi Goal. Apoi m-am întins în pat pe spate, mi-am închis ocii şi am început să mă gîndesc la cît de bine era să fii din nou afară, Alex poate cu o slujbă uşoară în timpul zilei, căci eram acum prea mare pentru bătrîna sculă-şkoală, şi poate strîngînd ceva ca o nouă gaşkă pentru noce, şi prima robotealã va fi să pun mîna pe bătrînul Moho şi pe Pete, dacă nu cumva au fost deja înhăţaţi de miliţoi. Dar de data asta voi fi foarte atent să nu fiu poprit. Ei îmi dădeau încă o şansă, deşi comisesem o crimă şi alte alea, şi n-ar fi fost frumos să fiu poprit din nou după ce s-au zbătut să-mi arate filme care urmau să facă din mine un malcik într-adevăr bun. Am smehăit chiar horrorshow de inocenţa tuturor, şi mă stricam de-atîta smehăială cînd au intrat să-mi aducă prînzul aşezat pe o tavă. Celavekul care îl aducea era cel care mă condusese în acest malenki dormitor la sosirea mea în mesto, şi îmi zice:

— E bine să vezi că cineva e fericit.

Potolul de pe tavă părea bun şi apetisant — două sau trei feliutze fierbinţi de friptură de vită şi kartofi piure şi legu, şi mai era de asemenea îngheţată şi o ceaşkă fierbinte de ceaiok. Şi mai era chiar şi o canceroasă şi o cutie de chibrite cu un singur chibrit înăuntru. Asta da viaţă, Fra. Apoi, cam după o jumătate de oră, pe cînd stăteam întins un pic somnoros în pat, intră o soră, o dievuşkă drăguţă şi tînără cu nişte grude horrorshow (nu mai văzusem aşa ceva de doi ani), în mînă cu o tăviţă şi o hipodermică. Îi zic:

— A, bătrînele vitamine, şi îi fac cu ochiul, dar nu mă bägă în seamă. Tot ce a făcut a fost să-mi înfigă acul în mîna stîngă şi apoi vîîşşt, să-mi bage toate vitaminele. După care a ieşit afară, toc, toc pe ale ei noghi cu tocuri înalte. Apoi celavekul cu haina albă, care părea să fie un fel de infirmier, a intrat înăuntru cu un scaun pe rotile. Şi am fost malenki puţin surprins cînd am vidvăzut asta. Zic:

— Ce-ţi veni, Fra? Sigur că pot să merg pe picioarele mele, oriunde vom avea de umblat.

Dar el îmi răspunde:

— Mai bine te împing eu pînă acolo. Şi într-adevăr, Fra, cînd m-am dat jos din pat m-am simţit un malenki pic slăbit. Din cauza subnutriţiei, cum zisese Dr. Branom, tot potolul ăla oribil din închisoare. Dar vitaminele din injecţia de după masă mă vor pune pe picioare. Sînt sigur de asta, mi-am zis.

4

M-au împins cu căruţul pînă într-un loc, Fra, care nu semăna cu nici un sinema din cîte vidvăzusem vreodată. Pe cuvînt, un perete era acoperit în întregime cu un ecran argintiu, şi vizavi era un perete cu găuri pătrate prin care se proiecta, şi difuzoare stereo împrăştiate peste tot prin mestoul ăla. Dar în dreapta, pe unul din ceilalţi pereţi era un pupitru cu tot felul de indicatoare de măsură, şi în mijlocul podelei, cu faţa spre ecran, era ceva ca un scaun de dentist, cu o grămadă de fire ieşind din el, şi a trebuit să înot parcă

din scaunul cu rotile spre el, ajutat fiind un pic şi de un alt celavek, un infirmier, tot în alb. Am observat apoi că în spatele găurilor de proiecţie era parcă un geam îngheţat şi mi s-a părut că vidvedeam umbre ca de oameni mişcîndu-se în spatele lui şi chiar mi s-a părut că sluşesc cum cineva tuşea hîr, hîr, hîr. Dar imediat după aia tot ce-am mai putut să observ a fost cît de slăbit păream să fim, lucru pe care l-am pus pe seama schimbării de pe potolul de la închisoare pe potolul consistent de aici şi pe injecţia cu vitamine.

— E în regulă, zice celavekul care împinsese căruţul, acum te las. Spectacolul va începe de îndată ce soseşte Dr. Brodsky. Sper să-ţi placă.

Să fiu sincer, Fra, nu simţeam deloc că aş fi dorit să vidvăd vreun film în după-amiaza aia. Pur şi simplu nu aveam chef. Mi-ar fi plăcut mult mai mult un malenki spatceamnic liniştit şi frumos, adin singurel în tot patul. Mă simţeam tare ameţit.

Numai că acum un celavek îmbrăcat în alb îmi trăgea golovanul spre ceva ca un suport de cap, fredonînd în timpul ăsta ceva ca un cîntec pop de rahat.

— Pentru ce e asta? îl întreb.

Şi celavekul îmi răspunde, întrerupîndu-şi un pic fredonatul, că e o chestie care să-mi ţină golovanul nemişcat şi să mă facă să mă uit la ecran.

— Bine, îi spun, dar eu vreau să mă uit la ecran. Am fost adus aici pentru a vidvedea filme şi filme voi vidvedea. La care celălalt celavek în alb (mai erau încă trei, printre ei şi o dievuşka stînd la pupitrul cu aparate şi învîrtind de butoane) a smehăit un pic la asta. Şi zice:

— Nu poţi să ştii niciodată. Chiar că nu poţi să ştii. Credene, prietene. E mai bine în felul ăsta. Am simţit apoi că-mi leagă rukiile de mînerele scaunului şi noghiile îmi erau parcă lipite de un suport de picioare. Mi s-a părut cam bezmetik, dar i-am lăsat să facă aşa cum doreau. Dacă va fi să fiu din nou un tînăr malcik liber peste două săptămîni, puteam să mai las şi de la mine, Fra. O chekstie care nu mi-a plăcut, totuşi, a fost cînd mi-au pus ceva ca nişte cîrlige pe pielea frunţii, în aşa fel încît pleoapele ocilor mei erau trase în sus, mai sus şi mai sus, încît nu am putut să-mi mai închid ocii,

oricît de mult m-am străduit. Am încercat să smehăiesc şi să zic:

— Trebuie că e un film chiar horrorshow, de vreţi cu tot dinadinsul să mă faceţi a-l vidvedea.

Şi unul dintre celavecii cu haină albă îmi zice, smehăind:

— Ai dreptate, prietene, chiar horrorshow. Un adevărat show al ororilor. Apoi mi s-a îndesat pe golovan o cască din care vidvedeam tot felul de fire ieşind, după care mi-au lipit ceva ca o ventuză pe burtă şi una pe bătrîna ticăindă, şi puteam vidvedea că şi din ele ieşeau tot felul de fire. Apoi s-a auzit un zgomot ca o uşă care se deschidea, şi puteai să-ţi dai seama, după cum toţi subcelavecii îmbrăcaţi în alb au amuţit, că un celavek foarte important îşi făcuse intrarea. Şi l-am vidvăzut pe acest Dr. Brodsky. Era un celavek malenki, foarte gras, cu părul numai bucle în jurul golovanului, iar pe nasul borcănat avea nişte okeane foarte groase. După cum puteam vidvedea, era îmbrăcat cu un costum super horrorshow, categoric ultimul răcnet, şi împrăştia un von foarte uşor şi delicat de sală de operaţii, îl însoţea Dr. Branom, tot numai un zîmbet, parcă încurajîndu-mă.

— Este totul gata? zice Dr. Brodsky cu un golos gîfîit. Şi am sluşit voci zicînd da, da, da, parcă de la distanţă, apoi şi mai de aproape, după care s-a auzit ceva ca un zgomot de fond atenuat, de parcă cineva pornise butoanele. Şi cu aceasta luminile s-au stins şi nu mai era decît al Vostru Umil Povestitor şi Prieten, singur în întuneric cu adin singurica lui teamă, incapabil să se mişte sau să-şi închidă ocii sau să facă orice altceva. Şi după asta, Fra, spectacolul de film a început cu ceva muzică de atmosferă foarte gromkaia venind din difuzoare, extrem de fioroasă şi de discordantă. Iar apoi pe ecran a început filmul, dar fără titlu şi fără distribuţie. Ce se vedea era o stradă, şi ar fi putut să fie orice stradă din orice oraş, şi era o noce foarte întunecată şi becurile erau aprinse. Era o bucată de sinema foarte bună din punct de vedere profesional, fără dungi şi fără purici ca atunci cînd vidvezi unul din filmele alea jegoase în casa cuiva pe o stradă dosnică. Şi în tot timpul ăsta muzica bubuia sinistru. Şi apoi vidvedeai un om bătrîn venind de-a lungul străzii, foarte vîrstnik, şi dintr-o dată doi malciki

îmbrăcaţi după ultimul răcnet la vremea aia (pantalonii erau tot strîmţi, dar nici vorbă de kravată, ci mai mult un fel de jabou) s-au năpustit asupra lui şi-au început să-l bumbăcească. Puteai sluşi ţipetele şi gemetele lui, foarte realistice, şi parcă auzeai pînă şi respiraţia grea şi icnetele celor doi malciki tolkaftitori. L-au făcut chisăliţă, lovindu-l trosc, trosc, trosc cu ale lor ruki încleştate, rupîndu-i tzoalele de pe el, după care l-au terminat trăgîndu-i şuturi cu cizmele în hoitul lui nagoi (care zăcea plin de krovi în groahznica mocirlă a şanţului). După care au şters-o foarte skor-rapid. După care a urmat un prim-plan cu golovanul vîrstnikului celavek, caftit, din care kroviul curgea, minunat de roşu. Ciudat cum culorile aşa-zisei lumi reale par cu adevărat reale doar cînd le vidvezi pe ecran.

Cît timp m-am uitat la film, am început să devin conştient că nu mă simţeam prea bine. Şi asta am pus-o pe seama subnutriţiei şi pe seama stomacului meu încă nepregătit pentru potolul consistent şi vitaminele pe care le primisem aici. Dar am încercat să uit asta şi să mă concentrez asupra următorului film, care a început imediat, Fra, fără nici un fel de pauză. De data asta filmul a sărit parcă drept pe o tînără dievuşkuţă, căreia i se aplica clasicul viol, mai întîi de un malcik, apoi de un altul, apoi de un altul, ea răknind foarte gromko în difuzoare, acompaniată tot timpul de o muzică foarte patetică şi tragică. Era de-adevăratelea, chiar foarte de-adevăratelea, deşi dacă te gîndeai logic nu-ţi puteai imagina ca vreun celavek să fie de acord să i se facă aşa ceva într-un film sau, dacă filmele erau făcute de Cel Bun sau de Stat, nu-ţi puteai imagina că cineva a putut să filmeze fără să intervină în ceea ce se întîmpla. Aşa că tăieturile, lipiturile sau orice altă chekstie de genul ăsta erau făcute foarte inteligent. Căci erau foarte reale. Şi cînd a ajuns la al şaselea sau al şaptelea malcik, rînjind plin de poftă şi apoi năpustindu-se în ea, iar dievuşka răknind pe banda sonoră ca bezmetikă, atunci am început să simt că mi se face rău. Aveam parcă dureri peste tot, şi simţeam că îmi vine să vărs şi în acelaşi timp nu vărsăm, şi am început să mă sperii, Fra, strîns legat cum eram de scaunul ăla. Cînd bucata de film se termină, am putut sluşi golosul acestui Dr.

Brodsky venind dinspre pupitru:

— Reacţionează după doisprezece virgulă cinci? Promite, promite.

După care am trecut drept în altă feliuţă de film, iar de data asta nu era decît o liţofaţă umană, o faţă umană foarte palidă, nemişcată şi căreia i se făceau tot felul de chekstii nasoale. Începusem să asud malenki-pu-ţintel, cu dureri în măruntaie şi cu o sete îngrozitoare, iar golovanul îmi zvîcnea, zvîcnea, zvîcnea, şi mi se părea că dacă s-ar fi putut să nu vidvăd bucata asta de film, poate că nu m-aş fi simţit atît de rău. Dar n-am putut să-mi închid ocii şi oricît m-am străduit, n-am reuşit să ies din bătaia acestui film. Aşa că eram obligat să mă uit la ce i se făcea şi să ascult cele mai înfiorătoare ţipete care ieşeau din liţofaţă asta. Ştiam că nu putea fi de-adevăratelea real, dar asta nu mai avea nici o importanţă. Mi se făcuse rău, dar nu puteam să vărs, şi priveam cum o brişkă cresta mai întîi un ochi, apoi felia obrazul, apoi hîrşt, hîrşt, hîrşt toată faţa, în timp ce kroviul cel roşu ţîşnea pe obiectivul camerei de filmat. Apoi toţi dinţii au fost smulşi cu o pereche de cleşti, iar răknetele şi sîngele erau îngrozitoare. La care am sluşit golosul foarte mulţumit al lui Dr. Brodsky spunînd:

— Excelent, excelent, excelent.

Următoarea feliuţă de film era cu o femeie bătrînă care ţinea un magazin, bătută măr, în rîsetele gromkie ale cîtorva malciki, şi aceşti malciki au distrus prăvălia şi i-au dat foc. O puteai vidvedea pe această amărîtă puiankă vîrstnikă încercînd să se tîrască afară din flăcări, urlînd şi răknind, dar malcikii îi rupseseră un picior şi o bătuseră de nu se putea mişca. Aşa că flăcările o înconjurară şi puteai să-i vidvezi liţofaţa agonizîndă cerînd parcă ajutor dintre flăcări şi apoi dispărînd în flăcări şi puteai sluşi cele mai cumplite şi mai agonizînde urlete de agonie care au ieşit vreodată dintr-un glas omenesc. Aşa că de data asta am ştiut că trebuie să vărs, aşa că am răknit:

— Vreau să vărs! Lăsaţi-mă, vă rog, să vărs! Aduceţi-mi ceva în care să vărs!

Dar acest Dr. Brodsky mi-a răspuns:

— Îţi imaginezi doar. Nu ai de ce să fii îngrijorat.

Următorul film, vă rog.

Asta pesemne se dorea a fi o poantă, pentru că am auzit ceva ca un smehăit din întuneric. Şi am fost forţat să vidvăd cel mai îngrozitor film despre tortura japoneză. Era războiul din '39-'45 şi erau soldaţi ţintuiţi de copaci cu piroane, sub care se aprindeau focuri şi cărora li se tăiau coaiele, şi puteai chiar să vidvezi golovanul unui soldat retezat cu o spadă, şi apoi, după ce capul s-a rostogolit, cu botul şi ocii părînd încă vii, hoitul acestui soldat a luat-o practic la fugă, cu kroviul ţîşnind ca o fîntînă din gît, iar apoi s-a prăbuşit în hohotele de rîs foarte, foarte gălăgioase ale japonezilor. Durerile pe care le simţeam acum în burtă şi în cap erau îngrozitoare şi toate mi se păreau că vin de pe ecran, aşa că am răknit:

— Opriţi filmul! Vă rog, opriţi-l! Nu mai pot să suport!

După care s-a auzit golosul acestui Dr. Brodsky:

— Să-l opresc? Să-l opresc, ai zis? De ce, de-abia am început.

Şi atît el, cît şi ceilalţi au început să smehăiască din greu.

5

Nu vreau să vă descriu, Fra, ce alte chekstii îngrozitoare am fost forţat să vidvăd în acea după-amiază. Minţile acestor doi doctori, Dr. Brodsky şi Dr. Branom, precum şi ale celorlalţi în halate albe, şi nu uitaţi că mai era şi dievuşka aia răsucind din butoane şi urmărind indicatoarele, pesemne că erau mai murdare şi mai josnice decît mintea oricărui prestupnic din întreaga Statocnă. Căci eram sigur că nu era posibil ca vreun celavek să se gîndească măcar să facă filme ca acelea pe care eu fusesem silit să le vidvăd, legat de scaun şi cu ocii forţaţi să stea larg deschişi. Tot ce puteam să fac era să răknesc gromko şi cu disperare, cerîndu-le să le oprească, să le oprească, şi asta parcă a înăbuşit un pic zgomotul de dratluptă şi de pumni, precum şi muzica ce le însoţea. Vă puteţi imagina că a fost o teribilă uşurare după ce am privit ultima bucată de film şi Dr. Brodsky a zis, cu un golos foarte plictisit şi parcă a lehamite:

— Cred că ar fi destul pentru Ziua Unu, nu-i aşa, Branom?

Şi iată-mă cu luminile orbindu-mă, cu golovanul duduind ca un motor mare şi balşoi care produce durere, cu botul uscat şi plin de jeg şi cu sentimentul că aş putea borî şi ultima bucată de potol pe care am mîn-cat-o vreodată, Fra, încă din ziua în care m-am născut.

— E în regulă, zice acest Dr. Brodsky, poate fi dus înapoi în pat.

După care m-a bătut pe pleciumeroi, zicîndu-mi:

— Bine, bine. Un început foarte promiţător — cu un rînjet pe liţofaţă, după care s-a cărat afară cu Dr. Branom după el, dar Dr. Branom mi-a aruncat un fel de zîmbet foarte de gaşkă şi plin de compasiune, de parcă el n-ar fi avut nimic de a face cu toată chekstia asta, dar era obligat, ca şi mine, să se implice.

Oricum, mi-au dezlegat hoitul din scaun şi au dat drumul la pielea de deasupra ocilor mei, încît am putut să-i deschid şi să-i închid din nou, iar eu i-am închis, Fra, căci golovanul mă durea şi îmi zvîcnea, după care am fost aşezat în bătrînul scaun cu rotile şi dus înapoi în al meu malenki dormitor, cu sub-celavekul care mă împingea fredonînd ceva melodie pop de tot rahatul, aşa că am mîrîit la el:

— Închide-ţi a ta gură, dar el doar a smehăit şi mi-a zis:

— Nici gînd, prietene, şi a continuat să cînte mai tare. Aşa că m-au băgat în pat, iar eu mă simţeam încă bolnoi şi nu puteam să adorm, dar în curînd am început să simt că în curînd aş putea să încep a mă simţi doar un malenki pic mai bine, iar după aia mi s-a adus nişte ceaiok bun şi fierbinte cu mult moloko şi sahar şi drinkănindu-l, am ştiut că acel coşmar îngrozitor era de domeniul trecutului şi se sfîrşise. După care Dr. Branom intră înăuntru, numai un zîmbet. Îmi zice:

— Ei bine, după calculele mele ar trebui deja să fi început să te simţi mai bine. Nu?

— Da, domnule, zic cu precauţie.

Nu prea kopatisem unde vroia să ajungă gavarind despre calcule, căci a te simţi mai bine după ce te-ai simţit bolnoi este treaba ta şi n-are nimic dea face cu calculele. Se aşează pe marginea patului, numai un zîmbet, ca un băiat de gaşkă

şi îmi zice:

— Dr. Brodsky este foarte mulţumit de tine. Ai avut o reacţie extrem de pozitivă. Mîine, bineînţeles, vor fi două sesiuni, dimineaţă şi după-amiază, şi cred că te vei simţi un pic cam ameţit la sfîrşitul zilei. Dar trebuie să fim aspri cu tine, căci trebuie să te vindeci.

Zic:

— Vreţi să ziceţi că trebuie să mai trec prin...? Vreţi să ziceţi că trebuie să mă uit iar la...? O, nu, zic, a fost îngrozitor.

— Bineînţeles că a fost îngrozitor, zîmbi Dr. Branom. Violenţa este un lucru foarte îngrozitor. Asta este ceea ce înveţi tu acum. Corpul tău învaţă acest lucru.

— Dar, zic, nu înţeleg. Nu înţeleg cum de m-am simţit atît de rău. Înainte niciodată nu mă simţeam rău. De fapt mă simţeam exact invers. Vreau să zic că atunci cînd o făceam sau cînd mă uitam mă simţeam super horrorshow. Aşa că nu înţeleg de ce sau cum sau ce...

— Viaţa este un lucru extraordinar, zise Dr. Branom cu un golos coborît parcă din înalturi. Procesul vieţii, alcătuirea corpului omenesc, oare cine poate să înţeleagă pe deplin aceste miracole? Dr. Brodsky este, bineînţeles, un om deosebit. Ceea ce ţi se întîmplă ţie acum este ceea ce ar trebui să se întîmple oricărui organism uman sănătos şi normal pus în faţa acţiunilor forţelor răului, acţiuni bazate pe principiul distrugerii. Te vei face sănătos atît fizic, cît şi psihic.

— Nu cred că mă voi face, zic, şi nici că voi înţelege toate astea. Tot ce-aţi făcut pînă acum a fost să mă faceţi să mă simt foarte, foarte bolnav.

— Te simţi bolnav acum? îmi zice, păstrîndu-şi zîmbetul de gaşkă pe liţofaţă. Bei ceaiok, te odihneşti, ai o discuţie liniştită cu un prieten, sînt sigur că nu te simţi altfel decît bine.

L-am ascultat şi am încercat cu grijă parcă să simt durerea şi răul din golovanul şi din hoitul meu, dar avea dreptate, Fra, mă simţeam super horrorshow şi chiar aveam chef de cină.

— Nu pricep, zic. Probabil că îmi faceţi ceva de mă simt

rău. Şi m-am încruntat gîndindu-mă la asta.

— Te-ai simţit rău în această după-amiază, îmi spuse, pentru că te însănătoşeşti. Cînd sîntem sănătoşi reacţionăm în prezenţa urii cu teamă şi greaţă. Ai început să te însănătoşeşti, asta e tot. Vei fi încă şi mai sănătos mîine pe la ora asta.

Apoi mă bătu pe noga şi ieşi, după care am încercat să pun cap la cap întreaga chekstie pe cît de bine am putut. Concluzia la care am ajuns a fost că firele şi toate chekstiile alea care îmi erau fixate pe hoit pesemne că mă făceau să mă simt rău, şi totul nu era decît un truc. Încă le mai potriveam şi mă gîndeam ce-ar fi dacă mîine aş refuza să mă las legat de scaun şi aş începe chiar să mă dratlupt un pic cu ei toţi, căci aveam drepturile mele, cînd alt celavek intră în cameră ca să mă vadă. Era un celavek vîrstnik şi zîmbitor care îmi spuse că el era ceea ce se numea Ofiţerul Însărcinat cu Eliberarea, şi avea cu el o grămadă de hîrtii. Îmi spuse:

— Unde te vei duce după ce vei pleca de aici?

Chiar că nu mă gîndisem deloc la chekstia asta, şi abia acum începuse să-mi pice fisa că aveam să fiu un malcik bun şi liber foarte curînd, dar asta s-ar fi întîmplat doar dacă aş fi jucat cum îmi cîntau, fără să încep vreo dratluptă sau să răknesc sau să refuz şi tot aşa. Aşa că zic:

— Mă voi duce acasă. La ai mei Ta şi Ma.

— Ai tăi cum?

Nu pricepea deloc vorbirea nadţatilor, aşa că i-am explicat:

— La părinţii mei, în bătrînul şi dragul meu bloc.

— Înţeleg, zice. Şi cînd ai fost vizitat ultima oară de părinţii tăi?

— Acum o lună, zic, sau pe-aproape. S-a suspendat ziua de vizită pentru o scurtă perioadă din cauza unuia dintre prestupnici care a făcut să explodeze nişte praf de puşcă primit pe ascuns de la puianka lui. O festă chiar împuţită pe care să o joci unor nevinovaţi, pedepsindu-i în felul ăsta. Aşa că e aproape o lună de cînd am avut ultima vizită.

— Înţeleg, zice celavekul. Şi părinţii tăi au fost informaţi despre transferul tău şi despre iminenta ta eliberare?

Această slovă — eliberare — avea un zvuk minunat.

— Nu, îi răspund. Apoi spun mai departe: Asta va fi o surpriză plăcută pentru ei, nu-i aşa? Eu intrînd pe uşă şi zicînd: „Iată-mă, m-am întors, un celavek din nou libeer." Da, super horrorshow.

— E în regulă, zice Ofiţerul Însărcinat cu Eliberarea, să lăsăm chestia asta. Deci ai unde să stai. Acum urmează problema unei slujbe, nu-i aşa?

Şi îmi prezentă o listă lungă de slujbe pe care le-aş putea avea, dar m-am gîndit că va fi timp destul pentru asta. Mai întîi o vacanţă malenkaia şi drăguţă. Aş putea să dau o crastealã imediat ce ies şi să-mi umplu bătrîna teşkerea cu ceva mălai drăguţ, dar trebuia să fiu foarte atent şi să fac toată treaba adin singurel. Nu voi mai avea niciodată încredere în aşa-zişii găşkari. Aşa că i-am spus celavekului să lase asta un pic deoparte şi că vom gavari despre ea cu altă ocazie. Îmi răspunse că bine, bine, bine după care se pregăti să plece. Se dovedi a fi un celavek foarte ciudat, căci ceea ce făcu în continuare fu parcă să chicotească şi apoi să spună:

— Eşti drăguţ să-mi tragi un pumn în faţă înainte să plec?

Mi-am zis că pesemne n-am sluşit corect ce-a zis, aşa că îi spun:

— Poftim?

— Eşti drăguţ, chicoteşte el, să-mi tragi un pumn în faţă înainte să plec?

M-am încruntat foarte uimit şi am zis:

— De ce?

— O, zice el, doar să văd cum te descurci.

Şi şi-a adus liţofaţa foarte aproape, cu un rînjet plin de grăsime pe tot botul. Aşa că am ridicat pumnul şi l-am îndreptat spre liţofaţa asta, dar el s-a tras foarte skor-rapid, încă rînjind, şi a mea ruka a împuns doar aerul. O chestie foarte încurcată, şi m-am încruntat cînd a plecat smehăind ca un dement. Iar apoi, Fra, m-am simţit rău din nou, exact ca după masă, însă doar pentru vreo două minute. Mi-a trecut skor-rapid şi cînd mi-au adus cina am descoperit că aveam poftă de mîncare şi eram gata să-mi înfig dinţii în puiul prăjit. Dar celavekul cel vîrstnik chiar că era ciudat cerînd o skatoalcă peste liţofaţa. Şi chiar că era ciudat să mă

simt rău din cauza asta.

Dar ceea ce a fost chiar şi mai ciudat, s-a întîmplat după ce am adormit în noaptea aia, Fra. Am avut un coşmar şi, aşa cum v-aţi putut aştepta, era una dintre bucăţelele de film la care privisem după-amiază. Un vis sau un coşmar sînt ca un film în interiorul golovanului tău, cu diferenţa că poţi să intri în el şi să faci parte din el. Şi exact asta mi s-a întîmplat. Era un coşmar cu una dintre bucăţile de film pe care mi le arătaseră spre sfîrşitul sesiunii de după-amiază, despre nişte malciki smehăind şi ultraviolentînd o tînără puiankă ce răknea plină de krovi roşu, roşu, cu tzoalele răzdrenţite ceva de horrorshow. Luam parte şi eu la bumbăceala asta, smehăind şi fiind parcă şeful găştii, îmbrăcat după ultimul răcnet al modei nadţati. Şi în toiul bătăii şi tolkaftelii am simţit că paralizez şi că vreau să vomit, şi toţi ceilalţi malciki au făcut mişto gromko de mine. După care am dratluptat să-mi găsesc drumul înapoi spre trezire prin propriul meu krovi, mililitri, centilitri şi litri, pînă cînd m-am regăsit în patul meu din această cameră. Mi-a venit să vărs, aşa că m-am dat jos din pat tremurînd tot, ca să ies pe coridor la bătrînul Wee Cee. Dar, atenţie, Fra, uşa era încuiată. Şi întorcîndu-mă am văzut parcă pentru adin prima oară că fereastra avea gratii. Aşa că am luat oala din dulăpiorul malenki de lîngă pat şi mi-am dat seama că nu am scăpare de nici un fel. Mai rău, nu îndrăzneam să mă întorc în propriul meu golovan adormit. În curînd mi-am dat seama că ceea ce vreau e să nu-mi mai fie rău şi că eram pugat să mă întorc înapoi în pat ca să dorm. Dar curînd m-am prăbuşit din nou în somn şi n-am mai visat nimic.

6

— Opriţi-l, opriţi-l, opriţi-l! răkneam încontinuu. Opriţi-l, bastarzi groahznici, căci eu unul nu mai pot să suport!

Era a doua zi, Fra, şi eu chiar că mă străduisem toată dimineaţa şi toată după-amiaza să le fac jocul şi să stau ca un malcik horrorshow zîmbitor şi cooperant în scaunul de

tortură, cu ocii capsaţi deschişi ca să pot vidvedea tot, în timp ce ei îmi flăşuiau pe ecran porţii împuţite de ultraviolenţă, cu al meu hoit, ale mele ruki şi ale mele noghi legate de scaun ca nu cumva să o iau din loc. Ce eram obligat acum a vidvedea nu era chiar o chekstie despre care să fi gîndit înainte că ar fi prea rea, era doar despre trei sau patru malciki năpustindu-se într-o prăvălie şi umplîndu-şi teşkerelele cu tăieţei, bumbăcind-o în acelaşi timp pe vîrstnika puiankă bocitoare care era proprietăreasă, tolkaftind-o şi lăsîndu-i roşul krovi să curgă. Dar zvîcnetul, zvîc, zvîc, zvîc din golovanul meu, dorinţa de aborî, precum şi setea aspră şi uscată pe care o simţeam în bot erau mai rele decît ieri.

— O, îmi e de ajuns! am strigat. Nu e corect ce faceţi, poponari împuţiţi! şi încercam să mă smulg din scaun, dar fără succes, căci eram bine legat.

— A-ntîia, glăsui cu voce tare Dr. Brodsky. Te descurci minunat. Încă o porţie şi sîntem gata.

Ce-a urmat era din nou bătrînul Război '39-'45, şi era o peliculă plină de purici, dungi şi pete, încît puteai vid vedea că o făcuseră nemţii. Începea cu acvilele germane şi steagul nazist cu chestia aia ca o cruce îmbîrligată pe care toţi malcikii de la şcoală se înnebuneau să o deseneze, şi erau nişte ofiţeri germani aroganţi mergînd pe nişte străzi pline de praf şi cratere de bombe şi clădiri prăbuşite. Apoi te lăsau a vidvedea liudii împuşcaţi la zid la comanda ofiţerilor, şi apoi hoituri nagoi, îngrozitoare, zăcînd în noroi, ca nişte cuşti de coaste goale şi noghi subţiri şi albe. Mai erau apoi liudii care răkneau în timp ce erau tîrîţi, deşi pe banda sonoră nu se auzea nimic, Fra, pe ea nefiind decît muzică. Şi abia atunci am băgat de seamă, cu toată durerea şi greaţa, că muzica ce parcă zvîcnea şi bubuia pe banda sonoră era chiar Ludwig van, ultima parte din Simfonia a Cincea, şi am răknit bezmetik la asta.

— Opriţi-vă! am răknit. Opriţi-vă, poponari groahznici şi dezgustători! E un păcat, asta este, un păcat împuţit şi de neiertat, bratnicilor!

Nu s-au oprit imediat, căci mai era doar un minut sau două din film — liudii bătuţi şi plini de krovi, apoi alte plutoane de execuţie, apoi iar bătrînul steag nazist şi

SFÎRŞIT. Dar cînd luminile s-au aprins, atît Dr. Brodsky cît şi Dr. Branom stăteau în faţa mea, şi Dr. Brodsky zice:

— Despre ce păcat vorbeşti?

— Ăsta, zic, plin de silă. Să-l foloseşti pe Ludwig van la chestia asta. El n-a făcut rău nimănui. Beethoven doar a scris muzică. Iar după aceea chiar că am borît, şi au trebuit să-mi aducă o tăviţă care semăna la formă cu un rinichi.

— Muzica, spune Dr. Brodsky, parcă după o meditaţie profundă. Va să zică, eşti pasionat de muzică. Eu unul nu ştiu nimic despre ea. Tot ce ştiu este că e un potenţator emoţional foarte util. Măi, măi. Ce zici despre asta, Branom, hîm?

— Nu se poate abţine, zice Dr. Branom. Fiecare om ucide lucrurile pe care le iubeşte, după cum spune poetul prizonier. Pesemne că acesta este elementul punitiv. Guvernatorul va fi încîntat.

— Pentru numele lui Bog, daţi-mi ceva să beau.

— Dezlegaţi-l, comandă Dr. Brodsky. Aduceti-i o karafă de apă de la gheaţă.

Aşa că sub-celavecii se puseră în mişcare şi în curînd drinkăneam litru după litru de apă, şi, Fra, parcă eram în rai. Dr. Brodsky îmi spune:

— Pari a fi un tînăr destul de inteligent. Şi de asemenea pari a avea ceva gust. Dar îţi plăcea chestia asta cu violenţa, nu? Violenţă şi jaf, jaful fiind o formă de violenţă.

N-am gavarit nici măcar o slovă, Fra. Încă îmi era greaţă, chiar dacă mă simţeam o idee mai bine. Însă fusese o zi înfiorătoare.

— Iar acum, zice Dr. Brodsky, ce crezi că s-a întîmplat? Spune-mi, ce crezi că îţi facem?

— Mă faceţi să mi se facă rău, zic, şi mi se face rău cînd mă uit la filmele voastre perverse şi împuţite. Chiar dacă nu filmele sînt cele care îmi fac chestia asta. Dar simt că dacă aţi opri filmele, nu mi-ar mai fi rău.

— Exact, zice Dr. Brodsky. Este vorba despre asociere, cea mai veche metodă educativă dinlume. Şi ce anume te face să-ţi fie rău?

— Chekstiile astea împuţite şi groahznice pe care mi le-aţi băgat în golovan şi în hoit, zic, astea mă face să-mi fie

rău.

— Straniu, zice Dr. Brodsky parcă zîmbind. Limba tribului. Ştii cumva de unde provine, Branom?

— Rămăşiţe ciudate din anticul argou în versuri, zice Dr. Branom, care nu prea mai părea a fi un prieten. Ceva ţigănească de asemenea. Dar rădăcinile cele mai multe sînt din slavă. Propaganda. Penetrare subliminală.

— Bine, bine, bine, zice Dr. Brodsky, parcă nerăbdător şi pierzîndu-şi interesul. Ei bine, îmi zice, nu firele sînt de vină. N-are nimic de a face cu ceea ce este prins de tine. Toate astea sînt doar pentru a-ţi măsura reacţiile. Atunci, ce te face să-ţi fie rău?

Mi-am dat seama ce dobitok bezmetik am fost să nu-mi amintesc de injecţiile hipodermice din a mea ruka.

— O, am răknit, acum m-am prins. O mîrşăvie împuţită, murdară şi josnică. Un act de trădare pe care n-o să mai aveţi ocazia să-l faceţi, futu-vă să vă fut!

— Mă bucur că ţi-ai prezentat obiecţiile de pe-acum, zice Dr. Brodsky. Acum ştim cum stăm. Să ştii că am putea să-ţi administrăm chestia asta a lui Ludovico în mult mai multe feluri. Pe gură, de exemplu. Dar metoda subcutanată este cea mai bună. Nu te opune, te rog. Nu are nici un rost să te opui. Nu te poţi pune cu noi.

— Bratnici îngrohzitori, m-am smiorcăit. Apoi le-am zis: Nu-mi pasă de ultraviolenţă şi de tot rahatul ăla. Pot să-l suport. Dar nu e corect pentru muzică. Nu e corect să mi se facă rău cînd sluşesc mult iubitul Ludwig van şi G. F. Händel şi pe ceilalţi. Toate astea îmi arată că sînteţi nişte bastarzi plini de răutate şi n-am să vă iert niciodată, poponarilor.

Amîndoi au căzut un pic pe gînduri. Apoi, Dr. Brodsky zice:

— Întotdeauna e greu să faci delimitarea. Lumea e una, viaţa e alta. Cea mai dulce şi mai dumnezeiască dintre acţiuni are partea ei de violenţă — de exemplu actul iubirii, de exemplu muzica. Trebuie să-ţi încerci norocul, băiete. A fost numai alegerea ta.

N-am înţeles toate aceste slove, dar i-am răspuns:

— Nu-i nevoie să continuaţi, domnule. Mi-am schimbat un malenki pic tonul în stilul meu viclean. Mi-aţi demonstrat că

toate astea, dratlupta, ultraviolenţa şi crima sînt rele, rele, rele, îngrozitor de rele. Mi-am învăţat lecţia, domnilor. Văd acum ceea ce n-am văzut niciodată înainte. Sînt vindecat, slavă Domnului.

Şi mi-am ridicat ocii spre tavan într-o atitudine smerită. Dar amîndoi doctorii ăştia şi-au clătinat golovanele cu tristeţe parcă, şi Dr. Brodsky mi-a zis:

— Încă nu eşti vindecat. Mai sînt multe de făcut. Doar atunci cînd corpul tău va reacţiona violent şi cu promptitudine la violenţă, ca la un şarpe, fără nici un ajutor din partea noastră, fără medicaţie, doar atunci...

Le zic:

— Dar, domnule, domnilor, eu văd de ce e rău. E rău pentru că e împotriva societăţii, e rău pentru că orice celavek de pe pămînt are dreptul să trăiască şi să fie fericit fără a fi bătut, tolkaftit şi hăcuit. Credeţi-mă că am învăţat foarte mult.

Dar dr. Brodsky a smehăit tare la asta, arătîndu-şi toţi zubii lui albi şi a zis:

— Erezia unei epoci de raţiune, sau nişte slove asemănătoare. Văd ce e bine şi sînt de acord, dar de făcut fac ce e rău. Nu, nu, băiete, trebuie să laşi totul în seama noastră. Dar bucură-te, în curînd totul se va termina. În mai puţin de două săptămîni vei fi un om liber. Apoi mă bătu prieteneşte pe pleciumeroi.

În mai puţin de două săptămîni. O, Fra, şi prieteni, părea o viaţă de om. Părea a fi ca de la începutul şi pînă la sfîrşitul lumii. Să fi terminat cei paisprezece ani fără reducere la Statocna era un fleac pe lîngă asta. Fiecare zi era la fel. Totuşi, cînd dievuşka a apărut cu hipodermica la patru zile după gavareala cu Dr. Brodsky şi Dr. Branom, i-am zis: „Nu, n-ai să mi-o faci", şi i-am ars o skatoalcă peste a ei ruka de i-a zburat seringa cu un clincănit pe podea. Asta doar ca să vidvăd ce vor face. Şi ce-au făcut a fost că au adus patru sau cinci sub-celaveci balşoi de-adevăratelea, bastarzi cu halate albe, să mă ţintuiască de pat, şi m-au tolkaftit cu liţofeţele lor încruntate aproape de a mea, iar puianka aia de soră mi-a zis: „Tu, diavol mic, rău şi împieliţat", asta în timp ce, cu altă seringă, îmi înţepa ruka foarte brutal şi fără

menajamente. După care, epuizat, am fost dus cu scaunul la acelaşi sinema al iadului ca şi mai înainte.

Şi în fiecare zi era la fel, Fra, tot aceleaşi filme, toate cu bumbăceli şi tolkafteli şi krovi roşu prelingîndu-se de pe liţofeţe şi hoituri, împroşcînd obiectivul camerei de filmat. Erau fie obişnuiţii malciki rînjiţi şi smehăiţi, înţoliţi după ultimul răcnet nadţati, fie ceva torturi de-ale japilor, fie nişte bumbăceli sau execuţii naziste. Şi cu fiecare zi sentimentul că aş vrea să mor din cauza greţii, a tensiunilor din gulie, a durerilor de rîzători, precum şi groaznica, groaznica sete deveneau tot mai cumplite. Pînă într-o dimineaţă cînd am încercat să-i înfrîng pe bastarzi lovindu-mă, lovindu-mă, lovindu-mă cu golovanul de pereţi astfel încît să îmi pierd cunoştinţa, dar tot ce s-a întîmplat a fost că mi s-a făcut greaţă, căci această violenţă nu era cu nimic deosebită de cea din filme, aşa că n-am reuşit decît să mă extenuez, să primesc injecţia şi să fiu împins cu scaunul ca şi mai înainte.

Iar apoi a venit o dimineaţă în care m-am sculat, mi-am mîncat ouăle, pîinea prăjită cu gem şi ceaiokul fierbinte cu moloko şi m-am gîndit: „Nu poate să mai dureze mult. Sigur sîntem aproape de sfîrşitul perioadei. Am suferit îngrozitor, mai mult nu pot să mai îndur." Şi am aşteptat, şi am aşteptat, Fra, să vină puianka aia cu seringa, dar nu a venit. Apoi sub-celavekul cu halat alb şi-a făcut apariţia şi mi-a zis:

— Azi, bătrîne, te lăsăm să mergi pe picioarele tale.

— Să merg? îl întreb. Unde?

— La locul obişnuit, zice. Da, da, nu mai fi atît de mirat. Vei merge pe picioarele tale la filme, cu mine alături, bineînţeles. Nu vei mai fi dus cu scaunul.

— Bine, dar, zic, cum rămîne cu groaznica mea injecţie de dimineaţă?

Căci eram chiar surprins, Fra, căci pînă atunci fuseseră foarte hotărîţi să pompeze chekstia aia a lui Ludovico, cum îi spuneau, în mine.

— N-o să mai primesc în suferinda mea ruka mizeria aia împuţită şi îngrozitoare?

— Gata cu ea, parcă rînji celavekul ăsta. În vecii vecilor, Amin. Eşti pe propriile tale picioare, băiete. Să mergi şi tot tacîmul în camera ororilor. Dar încă te vor lega şi te vor

obliga să priveşti. Aşa că hai, să mergem, micuţul meu tigru.

Prin urmare, a trebuit să-mi pun halatul şi tufleceii şi să-mi mişc picioarele pe coridoare pînă la mestoul sinema.

Numai că de data asta, Fra, nu eram doar îngreţoşat, ci şi extrem de uimit. Din nou am avut parte de obişnuita ultraviolenţă, celaveci cu golovanele zdrobite şi puiance cu kroviul şiroaie, implorînd iertare, obişnuitele bumbăceli şi răutăţi intime şi particulare. Apoi lagărele de concentrare, evreii şi străzile străine şi gri pline cu tancuri şi uniforme şi celaveci prăbuşindu-se sub tirul armelor, asta fiind partea socială a lucrurilor. Numai că de data asta nu mai puteam da vina pe nimic pentru starea de greaţă şi setea mea şi durerile de tot felul, în afară de ceea ce eram obligat să vidvăd, ocii încă fiindu-mi capsaţi, iar hoitul şi ale mele noghi încă legate de scaun, dar fără firele şi toate celelalte chekstii conectate la golovanul şi la hoitul meu. Aşa că cine altele decît filmele pe care le vidvedeam erau vinovate de starea de rău pe care o simţeam? Asta, bineînţeles, dacă dădeam la o parte chekstia aia a lui Ludovico ce acţiona acum ca un vaccin, impregnată în kroviul meu, aşa că îmi va veni să vărs mereu şi în vecii vecilor. Amin, ori de cîte ori voi vedea genul ăsta de ultraviolenţă. Aşa că botul mi s-a schimonosit şi am început să ho, ho, ho-tesc, lacrimile făcînd să dispară imaginile pe care mă forţau să le vidvăd, ca nişte binecuvîntate picături argintii de rouă. Dar bratnicii în halate albe s-au repezit skor-rapid cu taştukele lor să mi le şteargă, zicînd:

— Măi, măi, ce-i cu bîz, bîz-ul ăsta?

Iar imaginile au devenit din nou limpezi în faţa ocilor mei, nemţi împingînd evrei, celaveci şi zune, malciki şi dievuşke, în mestouri unde toţi urmau să o mierlească de la gazele otrăvitoare. Şi am început din nou să ho, ho, ho-tesc şi din nou s-au grăbit să-mi şteargă lacrimile, foarte skor-rapizi, ca nu cumva să pierd nici măcar una din chekstiile pe care mi le arătau. A fost o zi îngrozitoare şi oribilă, voi, Fra şi singurii mei prieteni.

Stăteam întins în pat, singur în acea noce, după ce luasem cina, friptură grasă de berbec, plăcintă de fructe şi îngheţată, zicînd în sinea mea: „La naiba, la naiba, la naiba,

poate că aş mai avea o şansă dacă ies acum de aici." Dar nu aveam nici o armă. Nu-mi lăsaseră brişka, iar de bărbierit mă bărbierea o dată la două zile un celavec gras şi chel, care venea la patul meu înainte de micul dejun, în prezenţa a doi bratnici în halate albe care vegheau dacă eu sînt un malcik bun şi non-violent. Unghiile de la ale mele ruki erau tăiate şi pilite scurt ca să nu pot sa zgîriu. Dar încă eram iute în atac, deşi mă slăbiseră, Fra, încît ajunsesem o umbră a ce obişnuiam a fi în libertate. Aşa că m-am dat jos din pat, m-am dus la uşa încuiată şi am început să o lovesc horrorshow şi tare cu pumnii, în timp ce răkneam:

— Ajutor, ajutor! Mi-e rău, mor! Un doctor, un doctor, un doctor, repede! Vă rog. Oh, o să mor, simt că o să mor! Ajutor! Pînă să vină cineva, gorlgîtlejul mi s-a uscat iască şi a început să mă doară. Apoi am auzit zgomot de noghi venind pe coridor şi golosuri nervoase, iar apoi am recunoscut golosul celavekului cu halat alb care-mi aducea potolul şi mă însoţea apoi spre cazna mea zilnică. L-am auzit mormăind:

— Ce se întîmplă? Ce vrei? Ce viclenie pui la cale?

— Vai, mor! am horcăit. Mă doare groaznic într-o parte. Sigur e apendicită. Vaaai!

— Apendici-kăkat, l-am auzit mormăind, iar apoi, spre bucuria mea, Fra, am sluşit zăngănitul cheilor. Dacă te prefaci, micul meu prieten, amicii mei şi cu mine te vom pocni şi te vom trosni toată noaptea. Apoi a deschis uşa şi parcă a lăsat să intre înăuntru plăcuta adiere a promisei mele eliberări. Eram pitit în spatele uşii cînd o deschise larg şi puteam să-l vidvăd în lumina de pe coridor uitîndu-se buimac după mine prin cameră. Mi-am ridicat apoi pumnii gata să-i ard o skatoalcă zdravănă la gît, şi, vă jur, tocmai cînd parcă îl vidvedeam în închipuire doborît şi văitîndu-se sau mort, mort, mort, şi cînd simţeam cum bucuria dă să se nască în pîntecele meu, chiar în acel moment greaţa a început să se ridice în mine ca un val şi am simţit o teamă cumplită că sînt într-adevăr pe cale să mor. M-am prăbuşit pe pat ho, ho, ho-tind, iar celavekul care de data asta nu era în halat alb, ci într-o haină de casă, se prinsese deja de ce fusese în capul meu, căci îmi spuse:

— Iată că din orice putem învăţa, nu-i aşa? Am putea

spune că învăţăm fără întrerupere. Hai, micuţul meu prieten, ridică-te de pe pat şi trage-mi una. Pe cuvînt că asta vreau. Un pumnoc sănătos în bărbie. Abia aştept să o faci, pe cuvînt.

Dar tot ce am putut să fac, Fra, a fost să zac acolo şi să ho, ho, ho-tesc.

— Scîrbă, şuieră parcă celavekul acum. Împuţiciune.

Şi mă ridică de gulerul de la bluza de pijama, în tot acest timp eu simţindu-mă slab şi fleşcăit, după care îşi ridică ruka dreaptă şi-mi arse o skatoalcă sănătoasă peste liţofaţă.

— Asta, zice, e pentru că m-ai făcut să mă dau jos din pat, scîrnăvie.

După care îşi frecă ale lui ruki, fîş, fîş, şi ieşi din cameră. Zang, zang, se răsuci cheia în broască.

Şi, Fra, de ce nu am putut scăpa decît după ce am adormit, a fost sentimentul groaznic şi nefiresc că este mai bine să fii lovit decît să loveşti. Dacă celavekul ăla ar mai fi stat, pesemne că i-aş fi întors şi celălalt obraz.

7

Nu puteam, Fra, să-mi cred urechilor. Mi se părea că eram în mestoul ăsta împuţit dintotdeauna şi că voi rămîne acolo încă pe atîta. Dar fusese vorba de două săptămîni, iar acum îmi spuneau că cele două săptămîni sînt aproape gata. Mi-au zis:

— Mîine, micule prieten, afară, afară, afară.

Şi făceau cu degetul cel mare semnul libertăţii. Iar apoi celavekul în alb, care mă tolkaftise şi care continuase să-mi aducă tăvile cu potol şi să mă conducă la tortura de fiecare zi, îmi zise:

— Dar mai ai în faţă încă o zi grea de-adevăratelea. Va fi ziua pe care o vei petrece afară. Şi rînji cu subînţeles.

Mă aşteptam şi în dimineaţa aceea să mă itkar ca de obicei în pijama, tuflecei şi halat la sinema mesto. Dar nu. În dimineaţa aia mi s-au dat cămaşa, lenjeria, tzoalele de seară şi cizmele mele horrorshow cu vîrf ascuţit, toate superbe,

călcate şi lustruite. Mi s-a dat chiar şi brişka mea tăietoare de gîtleje, pe care o foloseam în vremurile de demult la bumbăceli şi dratlupte. M-am încruntat nedumerit la chestia asta în timp ce mă îmbrăcam, dar sub-celavekul în halat alb rînji numai, fără să gavareaskă o iotă, Fra.

M-au condus cu amabilitate la acelaşi vechi mesto, dar acolo erau acum ceva schimbări. Draperiile fuseseră trase în faţa ecranului de sinema, iar geamurile îngheţate de sub găurile de proiecţie nu mai erau, le trăseseră sau le îndoiseră în lateral ca pe nişte obloane sau jaluzele. Şi unde nu se auzise decît zgomot de tuse, hîr, hîr, hîr şi nu fuseseră decît nişte umbre, de data asta era un public adevărat, iar în acest public puteam să recunosc unele liţofeţe. Era Guvernatorul Statocnei, şi omul bisericii, Chaplin, cum i se zicea, şi gardovoiul şef precum şi celavekul acela foarte important şi bine îmbrăcat, care era Ministrul de Interne sau de Inferne. Pe toţi ceilalţi nu îi cunoşteam. Dr. Brodsky şi Dr. Branom erau şi ei acolo, dar nu în halate albe, ci aşa cum s-ar îmbrăca nişte doctori suficient de mari, ca să dorească să fie ultraeleganţi. Dr. Branom stătea doar în picioare, pe cînd Dr. Brodsky, în picioare şi el, gavarea într-o manieră didactică spre toţi liudii adunaţi acolo. Cînd mă vidvăzu intrînd, zise:

— Aha. Iar acum, domnilor, vi-l prezentăm chiar pe subiectul însuşi. Este, după cum puteţi observa, sănătos şi bine hrănit. Vine direct după un somn de noapte şi un mic dejun bun, nedrogat şi nehipnotizat. Mîine îl trimitem cu încredere din nou în lumea de afară, un băiat la fel de cumsecade ca acela pe care l-aţi întîlni într-o dimineaţă de mai, gata să vă spună o vorbă bună şi plin de solicitudine. Ce schimbare, domnilor, faţă de huliganul ca o epavă, condamnat de Stat la o pedeapsă inutilă, acum doi ani, şi neschimbat după doi ani. Zic neschimbat? Nu chiar. Închisoarea l-a învăţat zîmbetul fals, mîinile frecate ale ipocriziei, vicleşugul slugarnic, făţarnic şi greţos. L-a învăţat şi alte vicii şi l-a perfecţionat în cele la care se pricepea de mult. Dar, domnilor, destul cu vorbele. Faptele vor vorbi mai abitir. Daţi drumul la treabă. Fiţi cu toţii atenţi.

Eram un pic ameţit de toată gavareala aia şi încercam să

mă conving că toată chestia aia era despre mine. Apoi toate luminile s-au stins şi au apărut două fascicule luminoase dinspre găurile de proiectare, unul din ele luminîndu-l din plin pe Umilul şi Suferindul Vostru Povestitor. Iar în cel de-al doilea spot luminos înainta un celavek mare şi balşoi pe care nu-l vidvăzusem în viaţa mea. Avea o liţofaţă cu pungi de grăsime, mustaţă şi ca nişte şuviţe de păr trase peste golovanul lui aproape chel. Avea cam treizeci sau patruzeci sau cincizeci de ani, mă rog, cam aşa de bătrîn, vîrstnik, ce mai. Se itîndreptă spre mine, spotul de lumină itînaintînd o dată cu el şi în curînd cele două spoturi se uniră într-un fel de baltă mare. Îmi zise viclean:

— Salut, scîrnăvie. Puah, nu prea te speli, după cît de groaznic miroşi.

Apoi, ca şi cînd ar fi dansat, mă calcă apăsat pe ale mele noghi, stîngul, dreptul, apoi îmi trase cu gheara unbobîrnac peste nas care mă duru bezmetik de tare, aducîndu-mi lacrimi în oci, după care îmi răsuci ruka de parcă era butonul de la radio. Am desluşit ceva chicoteli şi chiar cîteva lătrături horrorshow venind dinspre public. Nasul şi ale mele noghi şi gaura urechii mă ardeau şi mă dureau ca bezmeticele, aşa că îi zic:

— Ce ai cu mine? Nu ţi-am făcut nici un rău, Frate.

— Oh, zice celavekul, îţi fac asta — şi mă crestă iar peste nas — şi asta — îmi răsuci urechea ce mă ustura ca naiba — şi astalaltă — şi mă calcă din greu pe al meu noga drept — pentru că nu-mi pasă deloc de soiul tău îngrozitor. Şi dacă vrei să schimbi ceva, hai dă-i, chiar te rog să-i dai drumul.

Îmi dădeam seama că trebuie să mă mişc skor-rapid şi să-mi scot brişka tăietoare de gîtleje înainte ca boala asta ucigătoare şi îngrozitoare să se năpustească şi să schimbe aşa-zisa plăcere a luptei în sentimentul că sînt pe cale s-o mierlesc. Dar, Fra, în momentul în care ruka mea a atins brişka în teşkerea, în faţa ocilor minţii mele mi-a apărut parcă o imagine a acestui celavek obraznic, implorînd iertare, cu kroviul roşu, roşu, roşu ţîşnindu-i din bot şi imediat după imaginea asta, greaţa şi uscăciunea şi durerile s-au grăbit să mă năpădească, şi vidvedeam că trebuie să schimb, şi asta cît mai skor-rapid, ce simţeam faţă de

putregaiul ăsta de celavek, aşa că m-am căutat în teşkerea de ţigări sau de ceva bănuţi, şi, O, Fra, n-aveam nici una din chekstiile astea. Aşa că am zis, parcă hohotind şi suspinînd:

— Aş fi vrut să-ţi dau o ţigare, Fra, dar se pare că nu am nici una.

La care celavekul zise:

— Vai, vai, hî, hî, hî, plînge băiatul. După care mă crestcrestcrestă peste nas din nou cu unghia ca o gheară balşoaie, şi am putut sluşi oarece smehăieli sonore, parcă de veselie, dinspre publicul din întuneric. I-am zis din nou cu disperare, încercînd să fiu amabil cu celavekul ăsta insolent şi plin de răutate, ca să-mi potolesc durerile şi greaţa care mă năpădeau:

— Te rog, lasă-mă să fac ceva pentru tine, te rog. Şi m-am pipăit din nou în teşkerea, dar nu am găsit decît brişka tăietoare de gîtleje, aşa că am scos-o şi întinzîndu-i-o, i-am zis: Te rog, ia-o, te rog. Un mic cadou. Te rog, primeşte-l.

Dar îmi răspunse:

— Păstrează-ţi şperţurile astea împuţite pentru tine. Nu mă poţi duce cu asta. Şi îmi trase una peste ruka, iar brişka mea tăietoare de gîtleje căzu pe podea. Aşa că i-am zis:

— Te implor, trebuie să fac ceva. Pot să-ţi curăţ cizmele? Priveşte, mă las în jos şi le curăţ cu limba. Şi, Fra, mă credeţi sau mă pupaţi undeva, am îngenuncheat şi-am scos iazîka mea roşie de-un cot şi jumătate ca să-i ling cizmele lui împuţite şi groahznice. Dar singura lui reacţie a fost să-mi tragă una nu prea tare peste bot. Şi după aceea, mi s-a părut că voi opri greaţa şi durerea dacă doar îi ţin gleznele înlănţuite strîns cu ale mele ruki şi îl trîntesc pe bratnicul ăsta groahznic pe podea. Aşa că am făcut-o, spre balşaia lui surpriză, şi s-a prăbuşit, poc, în rîsetele sonore ale împuţitului de public. Dar cînd l-am vidvăzut pe podea, am simţit din nou cum mă năpădesc senzaţiile alea oribile, aşa că i-am întins a mea ruka skor-rapid ca să-l salt şi săltat a fost. Şi tocmai cînd se pregătea să-mi aplice o skatoalcă urîtă şi binemeritată peste liţofaţă, Dr. Brodsky a intervenit:

— E în regulă, te-ai descurcat foarte bine. După care celavekul cel îngrozitor a făcut parcă nişte plecăciuni şi s-a prelins în paşi de dans, ca un actor, afară din scenă, în timp

ce luminile s-au aprins, înfăţişîndu-mă cum clipeam şi cum botul mi-era strîmbat a plîns. Dr. Brodsky s-a adresat publicului:

— Subiectul nostru este, după cum vedeţi, împins să facă fapte bune, fiind în mod paradoxal împins să facă fapte rele. Intenţia de a acţiona violent este însoţită de senzaţii puternice de disconfort fizic. Pentru a le anihila, subiectul trebuie să-şi schimbe urgent atitudinea în sensul diametral opus. Aveţi întrebări?

— Dreptul de a alege, a mormăit un golos grav şi plin. Am vidvăzut că îi aparţinea Chaplinului închisorii. De fapt nu are de ales, nu-i aşa? Egoismul, teama de durere fizică îl conduc spre acest act grotesc de înjosire. Nesinceritatea lui s-a văzut cu claritate. A încetat să fie un răufăcător, dar a încetat şi să fie o creatură capabilă de alegere morală.

— Astea sînt subtilităţi, păru că zîmbeşte Dr. Brodsky. Nu ne pasionează motivaţia sau standardele de etică înaltă. Ne interesează doar să stopăm criminalitatea...

— Şi, interveni balşoiul Ministru bine îmbrăcat, să descongestionăm aglomeraţia îngrozitoare din închisorile noastre.

— Bravo, bravo! zise cineva.

Începură să gavarească şi să se certe, iar eu doar stăteam acolo, Fra, complet ignorat de bratnicii ăia ignoranţi, aşa că am strigat:

— Dar eu, eu, eu! Cum rămîne cu mine? Unde intru eu în joc? Ce sînt eu, doar un animal sau un cîine? Şi asta i-a pornit pe toţi să gavarească zgomotos şi să-mi arunce tot felul de slove. Aşa că am strigat încă şi mai tare: Ce voi fi? Doar o portocală mecanică?

Nu ştiu ce m-a făcut să folosesc aceste slove, Fra, care doar mi-au apărut în golovan fără să le chem. Şi asta i-a amuţit pe celaveci, dintr-un oarecare motiv, pentru o minută sau două. Apoi unul dintre celaveci, genul profesor vîrstnik şi foarte slab, s-a ridicat, cu gîtul plin parcă de cabluri de condus curentul dinspre golovanul lui către hoit, şi mi s-a adresat:

— N-ai nici un motiv să obiectezi, băiete. Tu ai făcut alegerea, şi toate astea sînt consecinţa alegerii tale. Şi tot ce

va urma de-acum încolo va fi ceea ce tu însuţi ai ales.

La care Chaplinul închisorii strigă:

— O, ce bine-ar fi să pot să cred asta! Şi puteai să vidvezi cum guvernatorul i-a aruncat o privire care îi dădea de înţeles că nu va ajunge atît de sus în ierarhia preoţilor de închisori pe cît ar fi crezut. Apoi certurile au început din nou şi am putut sluşi rostindu-se slova Iubire, Chaplinul închisorii însuşi strigînd mai tare ca toţi ceva despre Iubirea Perfectă Alungă Teama şi tot rahatul de rigoare. La care Dr. Brodsky spuse, smehăind cu toată liţofaţa:

— Mă bucur, domnilor, că această problemă a Iubirii a fost ridicată. Iar acum veţi vedea în acţiune un soi de iubire despre care se credea că a murit o dată cu Evul Mediu.

Şi luminile s-au stins din nou şi spoturile de lumină s-au ivit iar, unul pe bietul vostru Prieten şi Povestitor în suferinţă, iar în celălalt parcă s-a rostogolit timid cea mai gingaşă tînără dievuşkă pe care o jîznie întreagă ai fi sperat să o vidvezi, O, Fra. Cum să vă spun, avea nişte grude horrorshow la vedere, căci tzoalele erau foarte decodecoltate. Iar ale ei noghi parcă erau Bog în Ceruri, şi păşea astfel încît ţi se strîngeau ale tale kişki, şi totuşi liţofaţa ei era liţofaţa inocentă a unei tinere dulci şi zîmbitoare. S-a apropiat de mine o dată cu lumina, care era parcă lumina graţiei divine şi tot rahatul ăla sfînt, şi primul lucru care mi-a flăşuit prin golovan a fost că aş fi vrut să o posed acolo pe podea şi să-i aplic bătrînul şi sălbaticul viol, dar tot atît de skor-rapid ca un glonţ a revenit greaţa, de parcă era un detectiv pîndind după colţ şi gata acum să-şi facă groahznica lui arestare. Iar acum vonul încîntător care venea dinspre ea îmi producea greaţă în ale mele kişki, aşa că mi-am dat seama că trebuie să îmi schimb complet atitudinea înainte ca durerea şi setea şi greaţa cea îngrozitoare să mă copleşească horrorshow şi de-adevăratelea. Aşa că am răknit:

— O, tu, cea mai frumoasă şi mai mîndră dintre dievuşte, îţi pun inima mea la picioare ca să păşeşti pe ea. Dacă aş fi avut un trandafir, ţi l-aş fi dat. Dacă ar fi plouat, iar pe pămînt ar fi fost noroi, ţi-aş fi întins tzoalele mele ca să păşeşti pe ele, ca nu cumva gingaşele tale picioare să se

acopere cu mizerie şi noroi. Şi pe cînd îi spuneam toate astea, Fra, puteam să simt cum greaţa parcă dă înapoi. Lasă-mă, am continuat să răknesc, să cad la picioarele tale, să-ţi fiu de ajutor şi să te protejez de lumea cea rea. Apoi în cap mi-au venit slovele potrivite, şi rostindu-le, m-am simţit imediat mai bine: Lasă-mă să fiu cavalerul tău servitor, şi-am îngenuncheat din nou pe bieţii mei genunchi, înclinîndu-mă şi închinîndu-mă.

Însă imediat m-am simţit copleşit de tristeţe, căci, ca şi cum şi ăsta ar fi fost un spectacol, dievuşka a zîmbit şi, înclinîndu-se către public, a ieşit în pas de dans, luminile aprinzîndu-se în ropotul cîtorva aplauze. Şi ocii unora dintre acei celaveci vîrstnici din public se pironiseră pe această dievuşka tînără, plini de dorinţă murdară şi impură, O, Fra.

— El va fi adevăratul vostru creştin, răknea Dr. Brodsky, gata să întoarcă şi celălalt obraz, gata mai degrabă să se lase crucificat decît să crucifice, gata să se îmbolnăvească de moarte chiar şi la gîndul de a ucide o muscă.

Şi avea dreptate, Fra, pentru că atunci cînd a spus că m-aş gîndi să omor o muscă am simţit cum mi se face un pic rău, dar am alungat greaţa şi durerea gîndindu-mă cum aş hrăni musca aia cu bucăţele de zahăr şi cum aş îngriji-o ca pe un căţel însîngerat, şi tot rahatul de rigoare.

— L-am îmblînzit, strigă el. Bucuraţi-vă în faţa îngerilor lui Dumnezeu.

— Important este, spuse gromko Ministrul de Inferne, că funcţionează.

— O, zice Chaplinul închisorii parcă oftînd, chiar că funcţionează, Dumnezeu să ne ajute pe toţi.

PARTEA A TREIA

„Ei, şi care va fi să fie mişcarea?"

Chiar asta mă întrebam şi eu, Fra, a doua zi dimineaţa, eu şi cu mine, în picioare, în faţa clădirii albe parcă lipite de bătrîna Statocnă, în tzoalele serii de cu doi ani în urmă, în lumina gri a dimineţii, cu un malenki geamantan cu cîteva din chekstiile mele personale şi cu ceva tăieţei donaţi cu generozitate de către împuţitele de autorităţi ca să am cu ce porni în noua mea viaţă.

Restul zilei de dinainte fusese foarte obositor, cu interviuri pe bandă pentru ştiri şi fotografii luate flaş, flaş, flaş şi alte demonstraţii cum mă retrăgeam din faţa ultraviolenţei şi tot felul de alte căcaturi stînjenitoare. Iar apoi m-am prăbuşit în pat şi imediat mi s-a părut că am fost trezit şi mi s-a spus să o şterg, să mă itkar acasă, ei nedorind să-l mai vadă pe Al Vostru Umil Povestitor în vecii vecilor, O, Fra. Aşa că iată-mă, foarte, foarte devreme dimineaţa, cu doar cîţiva poli la teşkerea, zornăindu-i şiîntrebîndu-mă:

„Ei, şi care va fi să fie mişcarea?"

Un mic dejun în vreun mesto, căci nu mîncasem nimic în dimineaţa aia, fiecare celavek nedorind altceva decît să mă tolkaftească afară spre libertate. Nu drinkănisem decît o ceaşkă de ceaiok. Statocna era situată în partea sărăcăcioasă a oraşului, dar erau malenkie birturi muncitoreşti cam peste tot, şi în curînd am găsit unul din ele, Fra. Era mizerabil şi împuţit, cu un singur bec în tavan şi ăla acoperit cu rahaţi de muscă, ce lăsau şi mai puţină lumină, şi în care se găseau cîţiva robotnici matinali dînd pe gît ceaiok şi cîrnaţi care arătau groaznic, cu felii de hleb pe care le haleau ca nişte lupi înfometaţi hap hap, după care răkneau să li se mai aducă. Îi servea o dievuşkă foarte murdară cu grude balşoaie, pe care unii dintre celavecii care mîncau încercau să o apuce, ha ha ha, în timp ce ea se ferea hi hi hi, şi numai priveliştea lor lîngă mine mă făcea să borăsc, Fra. Dar am cerut nişte pune prăjită şi gem şi ceaiok, foarte politicos, cu golosul meu de gentleman, după care care m-am aşezat într-un colţ întunecat ca să mănînc şi să drinkănesc. În timp ce mă ocupam cu asta, a apărut o piticanie malenkaia micuţă de celavek, vînzînd gazetta de dimineaţă, genul de prestupnic strîmb şi îngrohzitor, cu ochelari groşi cu rame de oţel şi cu tzoalele de culoarea unei budinci cu stafide în stadiu avansat de alterare. Am kupetit o gazettă cu gîndul să mă pregătesc să reintru în acea jîznie normală, punîndu-mă la curent cu ce se mai itpetrecea în lume. Gazetta pe care o luasem părea a fi gazetta Guvernului, căci singurele ştiri de pe prima pagină erau despre nevoia ca fiecare celavek să fie sigur că va vota din nou Guvernul la următoarele alegeri generale, de care se părea că ne mai despart doar două sau trei săptămîni. Şi erau, Fra, slove sforăitoare despre ceea ce Guvernul făcuse în ultimul an şi mai bine în ceea ce priveşte creşterea exporturilor, o politică externă super horrorshow şi servicii sociale îmbunătăţite, şi tot rahatul de rigoare. Dar cu ce se mîndrea cel mai tare Guvernul era modul în care curăţase străzile în ultimele şase luni, făcîndu-le mai sigure pentru liudiii paşnici, iubitori de plimbări nocturne, asta prin salarii mai bune pentru poliţie şi poliţia devenind mai dură faţă de tinerii huligani şi perverşi şi hoţi şi tot rahatul de rigoare. Lucru care l-a interesovat un pic pe Umilul Vostru Povestitor. Şi pe a doua pagină a gazettei, era fotografia parcă neclară a cuiva care îmi părea foarte cunoscut, şi mi-am dat seama că nu era nimeni altul decît eu, eu, eu. Păream foarte posac şi parcă speriat, dar sigur era din cauza bliţurilor care se declanşaseră ţac ţac ţac tot timpul. Ce se spunea sub poza mea era că eram primul absolvent al noului Institut de Stat pentru Recuperarea Caracterelor Criminale, vindecat de instinctele sale criminale în doar două săptămîni, devenit acum un cetăţean bun şi cu respect faţă de lege şi tot rahatul de rigoare. Şi am mai văzut un articol foarte sforăitor despre această Tehnică a lui Ludovico şi cît de inteligent era Guvernul şi tot rahatul de rigoare. Şi mai era o altă fotografie, a unui celavek care

îmi părea cunoscut şi era de fapt Ministrul de Inferne sau de Interne. Părea că dăduse drumul la ceva sforăieli despre cum priveşte înainte la o epocă bună şi lipsită de fărădelegi şi în care nu va mai exista teama de atacurile mişeleşti din partea tinerilor huligani şi perverşi şi tîlhari şi tot rahatul de rigoare. Aşa că am mîrrrrrîit şi am azvîrlit gazetta pe podea, cît să acopere petele de ceaiok vărsat şi de flegme groahznice de la animalele jegoase care frecventau acest birt.

— Ei, şi care va fi să fie mişcarea?

Va fi să fie, Fra, drumul spre casă şi o surpriză frumoasă pentru tatataică-miu şi mami, unicul lor fiu şi moştenitor din nou în sînul familiei. Apoi voi putea sta întins în patul din propriul meu malenki den, sluşind ceva muzică plăcută, şi totodată voi putea să mă gîndesc mai bine ce voi face acum cu astă jîznie a mea. Ofiţerul însărcinat cu eliberarea îmi dăduse cu o zi înainte o listă lungă de slujbe pe care le-aş fi putut încerca şi telefonase la tot felul de celaveci în legătură cu mine, dar n-aveam nici o intenţie, Fra, să încep să robotesc chiar atît de repede. O malenkaia puţină odihnă mai întîi, da, şi o contemplare liniştită în pat a sunetului muzicii încîntătoare.

Aşa că am luat autobuzul pînă în Centru, şi apoi autobuzul pînă pe Kingsley Avenue, apartamentele din Flatblocul 18 A aflîndu-se chiar în zonă. Poate nu mă veţi crede, Fra, cînd vă zic că inima mea bătea bum, bum, bum parcă de emoţie. Totul era încă foarte tăcut, fiind încă devreme, aşa că atunci cînd am intrat în holul blocului nu era nici un celavek, ci doar celavecii şi zunele goi-nagoi de pe Demnitatea Muncii. Ce m-a surprins, Fra, era modul în care fuseseră curăţaţi, căci nu mai erau slove murdare scrise în baloanele ce ieşeau din boturile Muncitorilor Demni şi nici alte părţi indecente ale corpului adăugate la hoiturile lor despuiate, de creioanele unor malciki cu minţi murdare. Şi ce m-a surprins de asemenea era că liftul mergea. A coborît cînd am apăsat knopkul electric şi cînd am intrat am fost surprins să vidvăd că totul era curat în interiorul aşa-zisei cuşti.

Aşa că am urcat pînă la zece, şi l-am văzut pe 10-8 aşa cum era dintotdeauna, şi ruka mi-a tremurat şi a tresărit cînd mi-am scos din teşkerea micuţa kliuciă ca să deschid. Dar am băgat hotărît kliucia în broască, am răsucit-o, după care am deschis şi am intrat, şi acolo am dat de trei perechi de oci surprinşi şi parcă înfricoşaţi uitîndu-se la mine, şi erau Ta şi Ma luîndu-şi micul dejun şi era şi un alt celavek pe care nu-l mai văzusem niciodată în a mea jîznie, un celavek îndesat şi balşoi în cămaşă şi bretele, simţindu-se ca acasă, Fra, drinkănindu-şi ceaiokul cu lapte şi mestemestecîndu-şi ouomleta cu pîine prăjită. Şi celavekul ăsta necunoscut fu primul care îmi vorbi:

— Cine eşti, prietene? De unde ai făcut rost de cheie? Afară, înainte să-ţi trag una! Ieşi afară şi bate la uşă. Care-i treaba cu tine? Zi repede.

Tati şi mami stăteau parcă împietriţi şi mi-am dat seama că nu citiseră încă gazetta, amintindu-mi că gazetta nu ajungea decît după ce tatataică-miu se itkăra la muncă. Dar apoi mami deschise gura:

— O, doamne, ai fugit! Ai evadat! Ce ne vom face? Iar va veni poliţia aici, vai, vai, vai! O, băiat rău şi nemernic, să ne faci de ruşine în halul ăsta!

Şi, mă credeţi sau mă pupaţi undeva, se puse pe hohohotit. Aşa că am început să încerc să le explic că pot să sune la Statocnă dacă vor, şi în tot timpul ăsta necunoscutul celavek stătea acolo parcă încruntîndu-se şi arătînd de parcă ar fi vrut să-mi înfunde liţofaţa cu pumnul lui păros şi balşoi şi muşchiulos. Aşa că am zis:

— Ce-ar fi acum să-mi dai tu ceva lămuriri? Ce faci aici şi de cînd? Nu mi-a plăcut tonul pe care mi-ai vorbit. Ai grijă. Hai, scuipă!

Era celavekul gen om al muncii, foarte urît, în jur de treizeci-patruzeci, şi stătea acum cu botul căscat la mine fără să gavarească nici măcar o singură slovă. Aşa că tati fu cel care zise:

— Ne-ai luat cam prin surprindere, fiule. Ar fi trebuit să ne spui că vii. Credeam că vor

mai fi cel puţin cinci sau şase ani înainte ca ei să-ţi dea drumul. Nu că, şi o spuse foarte posomorît, nu am fi foarte încîntaţi să te vedem din nou în libertate.

— Cine e ăsta? zic. De ce nu vorbeşte? Ce se întîmplă aici?

— El e Joe, zice mami. Stă cu noi acum. E chiriaşul nostru. Vai, vai, vai, făcu ea mai departe.

— Tu, zice Joe ăsta. Am auzit totul despre tine, băiete. Ştiu ce-ai făcut, cum le-ai zdrobit inimile bieţilor tăi părinţi îndureraţi. Deci te-ai întors, da? Înapoi ca să le mai faci o dată viaţa praf, de-aia te-ai întors? Poate peste cadavrul meu, pentru că le-am fost mai mult ca un fiu decît ca un chiriaş. Aproape că aş fi smehăit la asta, dacă răzdracii din mine nu mi-ar fi stîrnit senzaţia de vomă, căci, deşi celavekul ăsta părea cam de aceeaşi vîrstă cu Ma şi Ta, încerca să pună o ruka protectoare de fiu pe umerii mamei mele înlăcrimate, O, Fra.

— Aşa deci, zic, şi aproape că am simţit că mă prăbuşesc şi eu în lacrimi. Deci aşa stau lucrurile. Ei bine, îţi dau cinci minuute mari şi late ca să-ţi iei toate chekstiile astea împuţite şi oribile din camera mea.

Şi m-am îndreptat spre cameră, celavekul fiind un malenki pic prea încet ca să mă oprească. Cînd am deschis uşa inima mi-a căzut pe covor, căci nu mai era deloc camera mea, Fra. Toate steagurile mele dispăruseră de pe pereţi şi celavekul ăsta le înlocuise cu postere de boxeuri şi era unul cu membrii unei echipe stînd mîndri cu braţele încrucişate şi cu ceva argintiu ca un scut în faţă. Iar apoi am văzut ce mai lipsea. Aparatul meu stereo, dulapul cu discuri nu mai erau, nici scrinul cu comoara mea încuiată, care conţinea sticle şi droguri şi două seringi curate şi strălucitoare.

— Ce lucru împuţit şi mizerabil s-a întâmplat aici? am strigat. Ce-ai făcut cu lucrurile mele personale, bastard îngrozitor ce eşti? Asta era pentru Joe, dar tati a fost cel care mi-a răspuns:

— Totul a fost luat, fiule, de către

poliţie. Sînt noile dispoziţii pentru despăgubirea victimelor.

Am descoperit că mi-era foarte greu să mă simt bine, căci golovanul mă durea îngrozitor, iar botul îmi era atît de uscat că a trebuit să iau skor-rapid un gît din sticla de lapte de pe masă, ceea ce l-a făcut pe acel Joe să zică:

— Maniere de porc împuţit. Am zis:

— Dar a murit. Era moartă.

— Au rămas pisicile, fiule, îmi spuse tata parcă mîhnit. N-au avut cui să le lase în grijă pînă la deschiderea testamentului şi au trebuit să angajeze pe cineva ca să le hrănească. Aşa că poliţia ţi-a vîndut lucrurile, hainele şi toate celelalte ca să contribuie la îngrijirea lor. Aşa e legea, fiule. Dar tu n-ai fost niciodată unul care să respecţi prea mult legea.

A trebuit să mă aşez, la care acel Joe zise:

— Cere voie înainte să te aşezi, porc fără maniere, dar i-am replicat skor-rapid:

— Închide-ţi gaura aia jegoasă, mare şi grasă, şi am început deja să mă simt rău.

Apoi am încercat să fiu cît de cît rezonabil şi să zîmbesc de dragul sănătăţii mele, aşa că am zis:

— Totuşi, este camera mea, nu puteţi să negaţi. Şi este şi casa mea. Aşa că ce propuneri aveţi, al meu Ta şi a mea Ma?

Dar ei nu făceau decît să mă privească foarte posomorîţi, mama clătinînd un pic din liţofaţa ei plină de riduri şi udă de lacrimi, după care tati îmi spuse:

— Trebuie să ne gîndim la toate astea, fiule. Nu putem să-l dăm pur şi simplu pe Joe afară, nu-i aşa? Vreau să spun că Joe are o slujbă, un contract de doi ani şi noi am făcut o înţelegere, nu-i aşa, Joe? Vreau să zic, fiule, că ne-am gîndit că vei sta în închisoare pentru o perioadă lungă, iar camera era liberă.

Se simţea un pic ruşinat, puteai vedea asta de pe liţofaţa lui. Aşa că i-am zîmbit doar şi am încuviinţat, spunînd:

— Am înţeles. Te-ai obişnuit cu un pic de linişte şi te-ai obişnuit şi cu ceva poli în plus. Asta-i viaţa. Iar fiul tău n-a fost nimic altceva decît o povară îngrozitoare.

Iar apoi, Fra, mă credeţi sau mă pupaţi undeva, m-am pus pe plîns, părîndu-mi foarte rău de mine însumi. Aşa că tati spuse:

— Ştii, fiule, Joe a plătit deja chiria pe luna următoare. Adică, orice am face în viitor, nu putem să-i spunem lui Joe să iasă afară, nu-i aşa, Joe?

La care acest Joe spuse:

— La voi doi trebuie să mă gîndesc, voi care aţi fost ca un tată şi o mamă pentru mine. Oare ar fi corect sau bine să plec şi să vă las la cheremul acestui tînăr monstru care nu s-a purtat deloc ca un adevărat fiu? Plînge acum, dar nu e decît teatru şi prefăcătorie. Lăsaţi-l să plece şi să-şi găsească o cameră altundeva. Lăsaţi-l să înveţe cît de greşite i-au fost drumurile şi că un băiat aşa de rău ca el nu merită nişte părinţi atît de buni cum a avut.

— Bine, zic, ridicîndu-mă şi încă plin de lacrimi. Ştiu acum cum stau lucrurile. Nimeni nu mă iubeşte, nimeni nu mă vrea. Am suferit şi-am suferit şi-am suferit şi toată lumea vrea să sufăr mai departe, sînt sigur.

— Tu i-ai făcut pe alţii să sufere, îmi zice acest Joe. Aşa că este drept ca şi tu să suferi de-adevăratelea. Mi s-a povestit totul despre faptele tale, în timp ce stăteam aici seara la masă, şi am fost şocat de ceea ce am auzit. Multe din ele mi-au făcut greaţă.

— Aş vrea, zic, să fiu înapoi în închisoare. În bătrîna dragă Statocnă, aşa cum era ea. Mă itkar acum, zic. Nu mă veţi mai vidvedea niciodată. O să mă descurc, mulţumesc frumos. O s-o aveţi din greu pe conştiinţă.

La care tati spuse:

— N-o lua chiar aşa fiule, iar mama se puse iar pe bohohocit, cu liţofaţa schimonosită şi cu Joe ăla punîndu-şi ruka pe după umerii ei din nou, liniştind-o gata, gata, gata, ca un bou. Aşa că am ieşit clătinîndu-mă pe uşă afară, lăsîndu-i pradă îngrozitoarei lor vinovăţii, O, Fra.

Mă itscoboram în jos pe stradă parcă fără nici un chef, Fra, în tzoalele alea de seară la care liudiii se holbau, şi era şi frig, căci era o zi rece şi ticăloasă de iarnă şi singurul lucru pe care simţeam că îl doream era să mă depărtez de toate astea şi să nu mai trebuiască să mă gîndesc la nici un fel de chekstie. Aşa că am luat autobuzul spre Centru, apoi m-am întors pe jos pînă la Taylor Place unde era butikul de discuri Melodia — căruia obişnuiam să-i fac favoarea de a-i fi client nepreţuit, O, Fra, şi care părea să fie acelaşi mesto dintotdeauna, încît atunci cînd am intrat m-am aşteptat să-l văd pe acelaşi bătrîn Andy, chelul ăla foarte, foarte slab, celavekul ăla săritor de la care kupeteam discuri pe vremuri. Dar, Fra, nu era nici un Andy, ci doar o kirăială şi o sporovăială de nadţati (adolescenţi), malciki şi puiance sluşind oarece cîntece pop noi şi îngrozitoare, pe care şi dansau, iar în spatele tejghelei se afla un celavek nu cu mult mai mare decît un nadţat, bătînd din oasele alor lui ruki şi smehăind ca un bezmetik. Aşa că m-am apropiat, am aşteptat pînă a catadicsit să mă bage în seamă şi-i zic:

— Aş vrea să ascult un disc cu Mozart Patruzeci.

Nu ştiu de ce tocmai asta îmi trecuse prin golovan, dar îmi trecuse. Celavekul de la tejghea îmi zice:

— Patruzeci ce, prietene?

Îi răspund:

— Simfonia. Simfonia Numărul Patruzeci în Sol Minor.

— Ooooo, interveni unul dintre nadţatii care dansau, un malcik cu părul în oci, Simpafonie. Nu pare simpatic? Vrea o simpafonie.

Simţeam cum răzdracii cresc în mine, dar trebuia să mă păzesc, aşa că m-am făcut că-i zîmbesc celavekului care îi luase locul lui Andy şi tuturor nadţatilor care dansau şi răkneau. Aşa că celavekul de la tejghea îmi zice:

— Du-te în cabina de acolo prietene, şi-am să-ţi pompez ceva acolo.

Aşa că m-am îndreptat spre cabina malenkaia unde puteai sluşi discurile pe care vroiai să le cumperi, şi acest celavek mi-a pus un disc, dar nu era Mozart Patruzeci, ci era Mozart Praga — sigur tipul culegînd primul Mozart pe care l-a găsit pe raft —, iar chestia asta ar fi trebuit să înceapă să mă răzdrăcească de-adevăratelea, dar trebuia să mă controlez de groaza durerilor şi a greţii, iar ceea ce uitasem era ceva ce n-ar fi trebuit să uit şi acum mă făcea să-mi doresc moartea. Era vorba despre faptul că bratnicii ăia de doctori făcuseră în aşa fel încît orice muzică ce ar fi trebuit să trezească emoţii în mine îmi făcea greaţă, ca şi cum aş fi privit sau aş fi dorit să comit acte de violenţă. Şi asta era din cauză că toate filmele acelea violente erau acompaniate de muzică. Şi îmi aminteam în mod deosebit de filmul ăla groaznic cu nazişti, acompaniat de Beethoven A Cincea, ultima parte. Iar acuma dragul de Mozart suna înfiorător. M-am năpustit afară din cabină ca un bezmetik ca să mă feresc de greaţa şi durerea care mă năpădeau, şi am ieşit val-vîrtej afară din magazin, cu nadţatii ăia smehăind după mine şi cu celavekul de la tejghea strigînd: „Hei, hei!" Dar nu i-am băgat în seamă şi am trecut clătinîndu-mă ca un orb pe partea cealaltă a drumului şi după colţ la Lactobarul Korova. Ştiam ce vroiam.

Mestoul era aproape gol, căci era încă dimineaţă. Arăta şi ciudat, căci fusese decorat cu vaci muugitoare, de culoare roşie, iar în spatele tejghelei nu era nici un celavek pe care să-l fi cunoscut. Dar cînd am spus: „Lapte plus una mare", celavekul cu o liţofaţă sfrijită şi foarte proaspăt rasă a ştiut ceea ce doream. Aşa că mi-am luat molokoul cu dubla şi m-am aşezat într-unul din separeurile care se găseau de jur-împrejurul mestoului, despărţite cu draperii de mestoul principal, şi m-am aşezat în scaunul pluşat şi am sorbit şi-am tot sorbit. Cînd am terminat întregul pahar, am început să simt că încep să se întîmple tot felul de lucruri. Îmi fixasem ocii pe o malenkaia bucăţică de staniol de la un pachet de canceroase care era pe podea, maturatul în acest mesto nefiind prea super horrorshow, Fra. Şi petecul ăla de staniol începu să crească şi să

crească şi să crească, şi era atît de strălucitor şi de înflăcărat, încît a trebuit să-mi mijesc ocii. Şi devenise atît de mare, încît nu era cît separeul în care zăceam, ci cît întregul Korova, cît întreaga stradă, cît întregul oraş. Iar apoi s-a făcut cît întreaga lume, iar apoi s-a făcut cît întregul întregului, Fra, şi parcă era o mare care spăla toate celelalte chekstii care existaseră vreodată sau care fuseseră numai gîndite vreodată. Parcă sluşeam cum eu însumi făceam gălăgie şi gavaream slove ca: „Dragi sălbăticiuni ciudate şi moarte, nu putreziţi în tot felul de deghizări" şi tot rahatul de rigoare. Iar apoi am simţit cum viziunea a copleşit tot staniolul ăla, şi au apărut culori cum nimeni n-a mai vidvăzut vreodată, şi am putut vidvedea un şir lung, lung, lung parcă de grupuri de statui, care era împins tot mai aproape şi mai aproape şi mai aproape şi toate aveau lumini strălucitoare aprinse sub ele şi deasupra lor, O, Fra. Şi grupul ăsta de statui îi aparţinea lui Dumnezeu sau Bog şi Sfintei lui Cete de îngeri şi Sfinţi, toţi foarte strălucitori ca bronzul, cu bărbi şi aripi mari şi balşoaie care parcă fluturau într-un fel de vînt, aşa că de fapt nu puteau fi de piatră sau bronz, iar ochii sau ocii lor se mişcau şi erau vii. Şi aceste personaje mari şi balşoaie au venit mai aproape şi mai aproape, tot mai aproape, pînă cînd m-au prăvălit la pămînt şi am putut să sluşesc propriul meu golos strigînd „Ee-eeeee". Şi-am simţit că m-am descotorosit de toate — tzoale, corp, creier, nume, de toate — şi chiar m-am simţit horrorshow de parcă eram în rai. Şi a urmat parcă un zghomot ca de fărîmiţare şi ca de mototolire, iar Bog şi îngerii şi Sfinţii parcă şi-au clătinat golovanele spre mine, şi parcă mi-au gavarit că încă nu era timpul şi că ar trebui să mai încerc, iar apoi totul parcă s-a chiorît, a smehăit, iar apoi s-a prăbuşit, lumina cea mare şi caldă a început să se răcească şi m-am trezit cum eram înainte, cu paharul gol pe masă şi cu dorinţa de a plînge şi cu sentimentul că moartea era singurul răspuns la toate întrebările mele.

Şi chiar asta era, vidvăzusem limpede că ăsta era singurul lucru pe care puteam să-l fac, dar cum să-l fac habar nu aveam, căci niciodată nu mă gîndisem la aşa ceva înainte, O, Fra. În micuţa mea geantă cu chekstii personale aveam brişka mea tăietoare de gîtleje, dar pe loc am simţit cum îmi vine rău în momentul în care mi-am imaginat cum îmi retezzzz gîtlejul şi cum propriul meu krovi roşu, roşu ţîşneşte. Ceea ce îmi doream nu era ceva violent, ci o

chestie care să mă facă să adorm cu blîndeţe, acesta fiind sfîrşitul Umilului Vostru Povestitor, nemaidînd nimănui nici o bătaie de cap. Poate, m-am gîndit, dacă o să mă itkărăbănesc la Biblioteca Publică de după colţ, poate voi găsi într-o carte cea mai bună modalitate de a o mierli fără durere. Şi m-am imaginat pe mine însumi mort, şi cît de rău le va părea la toţi, lui Ta şi lui Ma, şi acelui murdar şi împuţit de Joe, uzurpatorul, şi lui Dr. Brodsky şi lui Dr. Branom şi acelui Ministru de Interne şi de Inferne şi oricărui alt celavek. Precum şi împuţitului şi lăudărosului de Guvern. Aşa că m-am prelins în iarnă, şi era de pe acum după-amiază, aproape ora două, după cum puteam vidvedea pe cronometrul balşoi din Centru, aşa că preumblarea mea pe tărîm cu bătrînul moloko plus trebuie să fi durat mai mult decît crezusem. Am mers în josul bulevardului Marghanita, am cotit-o apoi pe Boothby Avenue, apoi după colţ din nou şi iată Biblioteca Publică.

Era un soi de mesto veki şi jegos în care nu-mi mai aduceam aminte să fi intrat încă de pe vremea cînd eram un foarte, foarte malenki malcik, de nu mai mult de şase ani, un mesto alcătuit din două părţi — una în care împrumutai cărţi şi una în care puteai să citeşti, plină cu gazette şi reviste şi cu un von de oameni bătrîni şi vîrstnici, cu tzoalele lor mirosind parcă a bătrîneţe şi a sărăcie. Ăştia stăteau în picioare în faţa standurilor cu gazette de jur-împrejurul camerei, pufnind, rîgîind şi gavarind în sinea lor, dînd paginile ca să citească ştirile cu o foarte mare tristeţe, sau stăteau la mese uitîndu-se prin reviste ori făcîndu-se că se uită, unii dintre ei moţăind, iar unul sau doi chiar sforăind destul de tare. La început parcă nu puteam să-mi aduc aminte ce doream în primul rînd, apoi mi-am adus aminte, parcă un pic surprins că venisem acolo pentru a afla cum s-o mierlesc

fără durere, aşa că m-am încoit spre raftul plin cu chekstii de consultat. Erau o grămadă de cărţi, dar nici una cu un titlu, Fra, care să te dumirească. Am găsit o carte medicală pe care am luat-o, dar cînd am deschis-o era plină cu desene şi fotografii de răni şi boli groaznice care m-au făcut să-mi fie un pic rău. Aşa că am pus-o la loc, şi am luat marea carte sau Biblia, cum se numea ea, gîndind că poate mi-ar putea aduce un pic de alinare, aşa cum făcuse în zilele de demult de la bătrîna Statocnă (de fapt nu atît de demult, deşi acum păreau că s-au întîmplat cu mult, mult timp înainte) şi m-am prăbuşit pe un scaun ca să o citesc. Dar tot ce am găsit era despre a urgisi de şaptezeci de ori cîte şapte şi o grămadă de blesteme evreieşti şi tolkafteli între ei şi toate astea m-au făcut să-mi fie rău din nou. Aşa că aproape am izbucnit în plîns, încît un mujik foarte vîrstnik şi rufos care stătea în faţa mea m-a întrebat:

— Ce ai, fiule? Ce s-a întîmplat?

— Vreau să mor, i-am răspuns. Asta e tot ce vreau. Viaţa a devenit prea mult pentru mine.

Un celavek vîrstnik care citea lîngă mine zise: „Ssssst", fără să-şi ridice ochii dintr-o revistă bezmetikă, plină parcă de chekstii geometrice balşoaie. Asta mi-a atras într-un fel atenţia. Mujikul celălalt îmi zise:

— Eşti prea tînăr pentru asta, fiule. De ce, ai toată viaţa în faţă.

— Da, zic cu amărăciune. Ca o pereche de grude false. La care celavekul care citea revista zise din nou: „Ssssst", dar de data asta privindu-mă, şi ceva ca un ceas sună pentru amîndoi. Mi-am dat seama cine era, iar el spuse, foarte gromko:

— Pe Dumnezeul meu, eu nu uit niciodată nici o formă. Pe Dumnezeul meu, porc tînăr, am pus mîna pe tine.

Cristalografie, asta era. Asta era ceea ce luase de la bibliotecă atunci. Zubii cei falşi au ssscrîsnit ceva de horrorshow. Tzoalele răvăşite. Cărţile răzdrenţite, toate despre cristalografie. M-am gîndit că ar fi mai bine să o şterg cît mai skor-rapid, Fra. Dar mujikul ăsta bătrîn şi vîrstnik era deja în picioare, urlînd ca un bezmetik către toţi tuşitorii bătrîni şi vîrstnici de la gazettele înşirate de jur-împrejurul pereţilor, şi la cei care moţăiau cu revistele pe la mese.

— Am pus mîna pe el! a strigat. Porcul ăla tînăr şi otrăvit care a distrus cărţile de cristalografie, cărţi rare, cărţi care niciodată nu vor mai putea fi găsite nicăieri.

Asta dădu naştere unui vakarm nebun, căci bătrînul celavek chiar îşi ieşise din pepeni.

— Un specimen de marcă de tînăr sălbatic şi laş! răkni el. Aici, în mijlocul nostru şi la mîna noastră! El şi amicii lui m-au bătut, mi-au tras pumni şi m-au călcat în picioare. Mi-au smuls hainele şi mi-au scos dinţii. Au rîs de sîngele şi de gemetele mele. M-au ţinut în şuturi pînă acasă, ameţit şi dezbrăcat!

Asta nu era chiar în întregime adevărat, după cum ştiţi, Fra. Mai avea ceva tzoale pe el, nu era complet nagoi.

Aşa că i-am răknit înapoi:

— Asta a fost acum doi ani. Am fost pedepsit de atunci. Mi-am învăţat lecţia. Uitaţi-vă — poza mea este în ziare.

— Pedepsit, zici? interveni un vîrstnik, genul fost soldat. Ar trebui să fiţi exterminaţi cu toţii. Ca atîţia alţi paraziţi periculoşi. Asta da pedeapsă.

— Bine, bine, zic. Oricine are dreptul la propria lui părere. Iertaţi-mă, dar trebuie să plec.

Şi am dat să mă itkărăbănesc din mestoul ăsta, plin cu oameni bătrîni şi bezmetici. Aspirină, asta era. Poţi s-o mierleşti dacă iei o sută de aspirine. Aspirine de la bătrîna prăvălie. Dar celavekul cu cristalografia răkni: — Nu-l lăsaţi să plece! O să-i arătăm noi ce-i aia pedeapsă, porc tînăr şi criminal! Puneţi mîna pe el. Şi credeţi-mă, Fra, sau pupaţi-mă undeva, doi sau trei vîrst-nici tremurători, fiecare de cam nouăzeci de ani, m-au

apucat cu ale

lor ruki bătrîne şi tremurînde, şi am simţit cum mi se face rău la vonul bătrîneţii şi al bolii care venea dinspre mujicii ăştia aproape morţi. Celavekul cu cristalele era acum călare pe mine, cărîndu-mi skatoalce malenkie peste liţofaţă, şi-am încercat să mă smulg şi să mă irkărăbănesc, dar acele ruki bătrîne care mă ţineau erau mai puternice decît aş fi crezut. Aşa că alţi celaveci bătrîni au venit şchiopătînd dinspre gazette ca să-şi încerce puterile pe Umilul Vostru Povestitor. Urlau chekstii ca: „Omorîţi-l! călcaţi-l în picioare, ucideţi-l, zdrobiţi-i dinţii!" şi tot rahatul ăla, încît am putut vidvedea ceea ce era limpede ca bună ziua. Era bă-trîneţea punîndu-se la încercare cu tinereţea, asta era. Dar unii dintre ei spuneau: „Bietul Jack, aproape că l-a omorît pe bietul Jack, asta a făcut porcul ăsta tînăr", şi tot aşa de parcă s-ar fi întîmplat ieri. Şi pentru ei chiar ieri se întîmplase. Apoi parcă era o mare de oameni bătrîni, murdari şi împuţiţi care alergau să mă prindă cu ale lor slabe ruki şi gheare bătrîne şi cornoase, răknind şi gîfîind, dar găşkarul nostru cu cristalele era în frunte, dînd skatoalcă după skatoalcă. Şi n-am îndrăznit să fac nici măcar o singură chekstie singurică, Fra, căci era mai bine să fii lovit astfel, decît să-ţi fie greaţă şi să simţi durerea îngrozitoare, dar faptul că în jurul meu era violenţă mă făcea să simt că greaţa mă pîndea de după colţ ca să vadă cînd să iasă la vedere şi să se dezlănţuie.

Apoi un celavek supraveghetor şi-a făcut apariţia, era un celavek ceva mai tînăr, care răkni:

— Ce se întîmplă aici? Opriţi-vă imediat! Asta este o sală de lectură!

Dar nimeni nu l-a băgat în seamă. Aşa că celavekul supraveghetor spuse:

— În regulă, o să sun la poliţie.

Aşa că i-am răknit, şi niciodată în toată jîznia mea n-aş fi crezut că voi face asta:

— Da, da, da, sună, apără-mă de nebunii ăştia bătrîni!

Am băgat de seamă că celavekul supraveghetor n-avea nici un chef să se alăture dratluptei şi să mă salveze de furia şi nebunia ghearelor acestor celaveci bătrîni. O şterse doar, poate spre biroul lui sau spre locul unde era un telefon. Acum toţi bătrînii ăia începură parcă să gîfîie, şi simţeam că aş fi putut doar să le trag un bobîrnac şi ar fi căzut cu toţii, dar nu făceam decît să mă las ţinut cu multă răbdare de aceste ruki bătrîne, cu ocii închişi, şi să simt skatoalce fără putere peste liţofaţa mea şi să sluşesc golosurile bătrîne respirînd gîfîit şi răknind: „Porc de cîine, criminal ordinar, huligan, tîlhar, omorîţi-l!" Apoi am primit o skatoalcă atît de dureroasă în nas, încît mi-am zis la dracu, la dracu, şi mi-am deschis ocii şi am început să mă zbat ca să scap de ei, ceea ce nu era greu, Fra, şi m-am năpustit răknind spre holul de la intrare, din faţa camerei de lectură. Dar răzbunătorii aceia bătrîni încă mă urmăreau, gîfîind să-şi dea duhul, cu ghearele lor de animale tremurînd, ca să pună mîna pe Prietenul şi Umilul vostru Povestitor. Apoi mi s-a pus piedică şi am fost din nou pe podea, încasînd pumni, şi am sluşit deodată golosuri de celaveci tineri răknind: „Gata, gata, opriţi-vă!" şi am ştiut că sosise poliţia.

Parcă eram ameţit, Fra, şi parcă nu vidvedeam limpede, dar eram sigur că îi mai întîlnisem pe miliţoii ăştia în vreun mesto şi altă dată. Cel care mă sprijinea şi îmi tot zicea: „Gata, gata, gata" pînă la uşa din faţa Bibliotecii Publice, pe ăsta nu-l ştiam deloc, dar îmi părea prea tînăr ca să fie patrok. Dar ceilalţi doi aveau spinări pe care eram sigur că le mai văzusem şi înainte. Îmbrînceau celavecii ăia bătrîni cu o bucurie şi o distracţie balşoaie, şfichiuind malenki biciuşti şi răknind:

— Terminaţi, băieţi obraznici! Asta ar trebui să vă înveţe să nu mai faceţi scandal şi să nu mai tulburaţi Pacea Statului, voi, ticăloşi răi ce sînteţi!

Aşa că i-au condus pe acei răzbunători vîrstnici, aproape pe moarte, care gîfîiau şi şuierau, înapoi în camera de lectură, după care s-au întors, făcînd haz de distracţia pe care o avuseseră, ca să se uite la mine. Cel mai în vîrstă dintre cei doi zise:

— Măi, măi, măi, măi, măi, măi, măi! Zău că este micul Alex. De mult nu te-am văzut, găşkare. Cum îţi merge?

Eram complet zăpăcit, uniforma şi şlemul sau casca împiedicîndu-mă să văd cine era, deşi liţofaţa şi golosul îmi erau foarte cunoscute. M-am uitat apoi la celălăit, şi, în ceea ce-l privea, cu liţofaţa lui încruntată şi bezmetikă, nu aveam nici o îndoială. După care, încremenit şi tot mai stupefiat, m-am uitat din nou la cel cu măi, măi, măi, era grăsunul de Billyboy, duşmanul meu de pe vremuri. Celălalt era, bineînţeles, Moho, care fusese pe vremuri al meu găşkar şi totodată duşmanul ţapului ăla gras şi împuţit de Billyboy, dar care era acum un miliţoi cu uniformă şi şlem şi bici ca să păstreze ordinea. Zic:

— O, nu!

— Ei, ce zici? Şi bătrînul Moho dădu drumul la nechezatul lui clasic pe care mi-l aminteam atît de hor-rorshow: „Hî, hî, hî!"

— E imposibil, zic. Nu poate fi adevărat. Nu pot să cred.

— Crede privirilor tale, mîrîi Billyboy. Nimic nu-i scos din mînecă. Nici o vrajă, găşkare. O slujbă pentru doi care au acuma vîrsta de slujbaşi. Poliţia.

— Eşti prea tînăr, zic. Mult prea tînăr. Nu fac ei patroci din malciki de vîrsta ta.

— Am fost tineri, continuă bătrînul miliţoi Moho. Nu puteam să trec peste asta, Fra, zău că nu puteam. Aşa eram atunci, găşkari tineri. Iar tu întotdeauna ai fost cel mai tînăr. Şi iată-ne acum aici.

— Încă nu pot să îmi cred ochilor, zic. După care Billyboy, patrokul Billyboy pe care nu mi-l puteam imagina, îi spuse tînărului miliţoi care încă mă sprijinea şi pe care nu-l cunoşteam:

— Cred că ar fi mult mai bine, Rex, dacă i-am împărtăşi un pic din clasica disciplinară. Băieţii o să fie întotdeauna băieţi, aşa a fost mereu. Nu-i nevoie să trecem prin rutina secţiei. Ăsta de-aicea şi-a reluat vechile obiceiuri, de care noi ne aducem bine aminte, pe cînd tu bineînţeles că nu poţi. Sigur că i-a atacat pe cei bătrîni şi fără apărare, care pe bună dreptate au ripostat. Dar trebuie să avem şi noi ceva de spus în numele Statului.

— Ce tot zici? îi spun, parcă neputînd să-mi cred alor mele uhe. Ei s-au dat la mine, Fra. Nu sînteţi de partea lor şi nu puteţi fi. Tu nu poţi fi, Moho. Era un celavek pe care l-am bumbăcit odată pe vremuri, care a încercat să-şi ia o malenkaia revanşă după atîţia ani.

— Mulţi ani, într-adevăr, zice Moho. Nu-mi mai amintesc prea horrorshow de zilele alea. Şi nu mai îmi spune Moho. Spune-mi domnule ofiţer.

— Cu toate astea, ne amintim destul de mult, continuă Billyboy să dea din cap. Nu mai era atît de gras cum fusese. Malciki mici şi obraznici cu brişti tăietoare de gîtleje, ăştia trebuie ţinuţi sub control.

Aşa că m-au apucat cu o mînă fermă şi m-au scos afară din Bibliotecă. O maşină de patrulă a miliţocilor ne aştepta în faţă şi celavekul pe care îl numeau Rex era şoferul. M-au tolghiontit pe scaunul din spate şi nu puteam să mă opresc din a crede că totul era o

glumă şi că Moho îşi va scoate şlemul de pe gulie şi că va începe să hăhăie. Dar n-a făcut-o. Le-am zis, încercînd să-mi stăpînesc strekea din mine:

— Şi bătrînul Pete, ce i s-a întîmplat lui Pete? Îmi pare rău de Georgie, am auzit totul despre asta.

— Pete, o, da, Pete, zice Moho. Parcă îmi amintesc numele.

Puteam vidvedea că ieşeam din oraş. Le zic:

— Încotro ne îndreptăm?

Billyboy se întoarse spre mine şi îmi zise:

— E încă lumină. O raită pe la ţară, pustie din cauza iernii, dar retrasă şi încîntătoare. Nu e drept, nu e întotdeauna drept ca liudii din oraş să vidvadă prea mult din pedepsele noastre disciplinare. Străzile trebuie păstrate curate, şi asta nu numai la propriu.

Şi se întoarse din nou cu privirea înainte.

— Lasă asta, zic. Nu o merit. Zilele de demult sînt moarte şi duse. Pentru ceea ce-am făcut în trecut mi-am primit pedeapsa. Am fost vindecat.

— Ni s-a citit despre asta, zice Moho. Superiorul ne-a citit toate astea şi nouă. A zis că a fost o metodă foarte bună.

— Ţi-a citit? îi zic, un malenki pic răutăcios. Eşti încă prea moho ca să citeşti singur, Fra?

— O, nu, zice Moho, parcă blînd şi cu regret. Nu poţi să-mi mai vorbeşti aşa. Nu, în nici un caz, găşkare. Şi îmi cîrpi o skatoalcă balşoaie drept în mistrie, încît tot kroviul meu roşu, roşu începu să-mi curgă pic, pic, pic din nas.

— Nu poţi să mai ai încredere, zic cu amărăciune, ştergîndu-mi kroviul cu ruka. Am fost întotdeauna adin singurel.

— Aşa şi vei fi, zice Billyboy.

Ajunseserăm pe cîmp şi acolo erau pomi fără frunze şi se auzeau cîteva ciripituri parcă ciudate, şi mai departe se vedeau parcă nişte maşini agricole huruind înfundat. Începuse să se întunece, căci eram în miezul iernii. Nu se zăreau liudi în jur şi nici animale. Eram numai noi patru.

— Dă-te jos, Alex, băiatule, zice Moho. Doar un malenki puţintel de disciplinară.

În tot timpul ăsta, celavekul şofer doar stătea la volan, fumînd o canceroasă şi citind malenki puţintel dintr-o carte. Avea lumina aprinsă în maşină ca să poată vidvedea. Nu aruncă nici o privire la ceea ce Billyboy şi Moho îi făceau Umilului Vostru Povestitor. N-am să vă descriu ce-au făcut, dar erau gîfîieli şi bufnituri parcă pe fundalul maşinilor agricole care huruiau şi al cip-ciripitului de pe crengile nagoie, adică goale. Şi puteai vidvedea cum se ridica fumul în lumina din maşină, şoferul ăla întorcînd paginile foarte calm. Şi erau călare pe mine, tot timpul, Fra. Apoi Billyboy sau Moho, nu pot să spun care, spuse:

— Cred că e destul, găşkare, aşa cred, tu nu?

După care mi-au tras o skatoalcă de adio fiecare drept în litofaţă, după care m-am prăbuşit şi doar zăceam acolo în iarbă. Era rece, dar nu simţeam frigul. Apoi şi-au scuturat ale lor ruki, şi-au pus la loc şlemurile şi tunicile pe care le dăduseră jos şi s-au întors în maşină.

— La buna vedere, Alex, zice Billyboy, la care Moho scăpă un nechezat clovnesc de-al lui. Şoferul îşi termină pagina pe care o citea, puse cartea deoparte, după care porni maşina şi o luară spre oraş, fostul meu găşkar şi fostul meu duşman făcîndu-mi cu mîna. Dar eu doar zăceam acolo, dărîmat şi demolat.

După un timp a început să mă doară îngrozitor, iar apoi se porni să plouă, o ploaie ca gheaţa. Nu vedeam nici un celavek în zare, şi nici lumini de case. Unde să mă duc, eu care nu aveam nici casă şi nici prea mulţi tăieţei la teşkerea? Mi-am plîns de milă, hî, hî, hî. După care m-am ridicat şi am început să merg.

Acasă, acasă, acasă, asta era ceea ce doream şi credeţi-mă, Fra, că ACASĂ am şi ajuns. Mergeam prin întuneric, nu pe drumul spre oraş, ci pe drumul dinspre care se auzea zumzăitul parcă de maşini agricole. Asta m-a adus într-un fel de sat pe care simţeam că-l mai vidvăzusem şi altă dată, dar asta poate pentru că toate satele sînt la fel, mai ales în întuneric. Erau case şi un mesto parcă de băuturi, iar la capătul satului era o căsuţă malenkaia, adin singurică, iar pe poarta ei puteam vidvedea numele ei strălucind alb, ACASĂ. Eram ud leoarcă de la ploaia aia îngheţată, aşa că tzoalele mele nu mai erau ultimul răcnet, ci chiar mizerabile sau mai bine spus patetice, iar superba mea podoabă se transformase într-un rahat împuţit care îngăla al meu golovan tremurător şi eram sigur că liţofaţa mea era plină de tăieturi şi zgîrieturi, iar vreo doi dintre zubii mei s-au clătinat cînd i-am pipăit cu limba sau iazîka. Şi tot hoitul mă durea şi mi-era cumplit de sete, aşa că îmi tot ţineam botul deschis în ploaia rece, iar stomacul îmi chiorăia grrrrrr tot timpul, căci nu-i mai dădusem nimic de potol încă de dimineaţă şi atunci nu foarte mult, Fra.

ACASĂ scria şi poate că era vreun celavek care m-ar fi putut ajuta. Am deschis poarta şi-am înaintat clătinîndu-mă pe potecă, ploaia transformîndu-se acum în lapoviţă, după care am ciocănit discret şi patetic la uşă. Nici un celavek nu a apărut, aşa că am ciocănit un malenki pic mai mult şi mai tare, după care am auzit zvon de noghi venind spre uşă. După care uşa s-a deschis şi un golos de bărbat a zis:

— Da, ce doriţi?

— O, zic, ajutaţi-mă, vă rog. Am fost bătut de poliţie şi lăsat să mor în drum. Vă rog, daţi-mi să beau ceva şi un loc lîngă foc, vă rog, domnule.

Uşa s-a deschis de tot şi puteam vidvedea parcă o lumină caldă şi un foc trosnind trosc, trosc înăuntru.

— Oricine-ai fi, poftim înăuntru, zice celavekul. Dumnezeu să te ajute, amărîtă victimă, intră şi hai să vedem ce-i cu tine. Aşa că am intrat clătinîndu-mă şi credeţi-mă, Fra, că nu mă prefăceam deloc, ci chiar eram complet terminat. Celavekul ăla amabil îmi înconjură pleciumeroii cu ale lui ruki şi mă împinse în camera unde ardea focul, şi pe loc mi-am dat seama unde eram şi de ce cuvîntul ACASĂ de pe poartă îmi părea atît de familiar. L-am privit pe celavek, iar el m-a privit cu milă parcă, iar de acum mi-l aminteam chiar bine. Desigur că el nu-şi aducea aminte de mine, căci în zilele acelea fără de griji eu şi aşa-zişii mei găşkari săvîrşeam toate bumbăcelile, dratluptele şi crastelile cu măşkoace horrorshow sub care ne deghizam. Era un celavek scund de vîrstă mijlocie, treizeci, patruzeci, cincizeci, şi care purta ociki.

— Stai lîngă foc, îmi zice, şi-am să-ţi aduc nişte whisky şi nişte apă caldă. Măi, măi, măi, doamne, cum te-au bătut!

Şi se uită cu duioşie la golovanul şi la liţofaţa mea.

— Poliţia, îi zic. Îngrozitoarea şi oribila poliţie.

— Încă o victimă, zice, parcă oftînd. O victimă a timpurilor moderne. Mă duc să-ţi aduc whisky-ul ăla, după care trebuie să-ţi curăţ puţin rănile.

Şi ieşi. M-am uitat de jur împrejur prin camera asta malenkaia şi confortabilă. Era acum aproape plină de cărţi, un cămin şi două scaune, şi puteai vidvedea oarecum că nu mai locuia nici o femeie acolo. Pe masă se afla o maşină de scris şi o grămadă de foi risipite, şi mi-am amintit că celavekul ăsta era un celavek scriitor. Portocala mecanică, despre asta era vorba. Caraghios cum îmi rămăsese în minte. Dar nu trebuia să mă dau de gol, căci acum aveam nevoie de ajutor şi de bunătate. Bratnicii ăia groahznici şi îngrozitori din acel mesto alb şi cumplit mi-au făcut-o, m-au făcut să am nevoie de ajutor şi bunătate şi m-au forţat să doresc să dau ajutor şi bunătate chiar dacă nimeni nu mi-ar fi cerut-o.

— Iată-mă, zice celavekul întorcîndu-se.

Îmi întinse un pahar plin, fierbinte şi îmbietor pe care să-l drinkănesc, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine, după care mi-a curăţat crestăturile de pe liţofaţă. Şi îmi zice apoi:

— Trebuie să faci o baie bună şi fierbinte, o să ţi-o pregătesc, după care poţi să-mi povesteşti tot la o masă bună şi fierbinte de care o să mă ocup cît timp faci tu baie.

Fra, mai că îmi venea să plîng de cît de bun era cu mine, şi cred că trebuie să fi văzut bătrînele lacrimi în ocii mei, căci îmi spuse:

— Gata, gata, gata, şi mă bătu pe pleciumeroi.

Mă rog, m-am dus şi am făcut baie, după care mi-a adus o pijama şi un halat să mă îmbrac, amîndouă încălzite lîngă foc, şi o pereche de tuflecei călduroşi. Şi, Fra, deşi mă dureau toate, am simţit că în curînd mă voi simţi mai bine. M-am itscoborît pe scări şi am vidvăzut că în bucătărie aşezase masa cu cuţite şi furculiţe şi o felie mare de hleb, o sticlă de Sos Prima, şi curînd a servit o ouomletă prăjită cu feliutze de şuncă, cîrnaţi sfîrîinzi şi ceşti balşoaie de ceaiok dulce şi fierbinte, cu lapte. Era grozav să stai la căldură şi să mănînci şi am descoperit că mi-era foarte foame, aşa că după omletă am simţit nevoia să mănînc feliutză după feliutză de hleb întinsă cu unt şi gem de căpşune dintr-un borcan mare şi balşoi.

— Mult mai bine, îi spun. Cum voi putea să mă revanşez vreodată?

— Cred că ştiu cine eşti, îmi zice. Dacă eşti acela care cred eu, atunci ai ajuns, prietene, în locul potrivit. Nu era fotografia ta în ziarele din dimineaţa aceasta? Nu eşti tu biata victimă a acestei noi şi îngrozitoare tehnici? Dacă da, atunci ai fost trimis aici de providenţă. Chinuit în închisoare, apoi azvîrlit afară ca să fii chinuit de poliţie. Mi se rupe inima de tine, dragul meu, drag băiat.

Fra, nu puteam să scot o slovă, deşi aveam botul deschis larg ca să-i răspund la întrebări.

— Nu eşti primul care ajunge aici în pragul disperării, îmi zice. Poliţia adoră să-şi aducă victimele la marginea acestui sat, dar este providenţial faptul că tu, care eşti un alt fel de victimă, ai venit pînă aici. Poate că totuşi ai auzit de mine?

Trebuia să fiu foarte atent, Fra, aşa că îi zic:

— Am auzit de Portocala mecanică. Nu am citit-o, dar am auzit de ea.

— O, zice, iar liţofaţa lui strălucea ca soarele în strălucirea înflăcărată a dimineţii. Povesteşte-mi despre tine.

— Nu sînt prea multe de povestit, domnule, îi răspund cu umilinţă. O năzbîtie prostească şi copilărească, aşa-zişii mei prieteni insistînd sau mai bine zis forţîndu-mă să pătrund în casa unei bătrîne puiance, doamne, vreau să zic. N-am avut nici o intenţie rea, dar din nefericire, doamna şi-a forţat bătrîha şi buna ei inimă încercînd să mă azvîrle afară, deşi eram gata să ies de bunăvoie, şi din cauza asta a murit. Am fost acuzat că i-am provocat moartea. Aşa că am fost trimis la închisoare, domnule.

— Da, da, da, zi mai departe.

— După care am fost ales de Ministrul de Inferne sau Interne ca să testeze chekstia aia a lui Ludovico pe mine.

— Povesteşte-mi despre asta, îmi zise, aplecîndu-se nerăbdător înainte, cu mînecile de la pulovăr pline de gemul din farfuria pe care o pusesem într-o margine.

Aşa că i-am povestit totul despre asta. I-am povestit chiar tot, Fra, era plin de nerăbdare să audă, cu ocii parcă strălucind şi cu gubele întredeschise, în timp ce untura de pe farfurii se sleia, sleia, sleia. Cînd am terminat se ridică de la masă, clătinînd din cap, şi îngînînd hm, hm, hm, adunînd farfuriile şi celelalte chekstii de pe masă şi le duse la chiuvetă ca să le spele. Îi spun:

— Le spăl eu, domnule, chiar mi-ar face plăcere.

— Odihneşte-te, odihneşte-te, bietul meu băiat, îmi zice, dînd drumul la robinet, apa clocotită ţîşnind dintr-o dată. Ai păcătuit, bănuiesc, dar pedeapsa ta a depăşit orice

măsură. Te-au transformat în ceva diferit de o fiinţă umană. Nu mai ai puterea de a alege. Eşti obligat să faci doar fapte acceptabile social, o mică maşină capabilă doar de lucruri bune. Şi îmi dau bine seama despre ce e vorba, chestia aia cu condiţionarea marginală. Muzica şi actul sexual, literatura şi arta, toate sînt acum izvor nu de plăcere, ci de durere.

— Aveţi dreptate, domnule, îi spun aprinzîndu-mi una din canceroasele lui bărbăteşti cu filtru.

— Întotdeauna au ţintit prea sus, îmi zice ştergînd o farfurie, un pic absent. Dar intenţia esenţială este adevăratul păcat. Un om care nu poate să aleagă încetează să mai fie un om.

— Aşa zicea şi Chaplin, domnule, capelanul închisorii, vreau să zic.

— Nu-i aşa, nu-i aşa? Sigur că aşa spunea, trebuie că aşa spunea, altfel ar mai fi fost creştin? Ei bine, să lăsăm asta, îmi spune, ştergînd încă aceeaşi farfurie pe care o ştergea şi cu zece minute mai înainte, mîine trebuie să ne întîlnim cu cîţiva oameni. Cred că poţi fi de folos, bietul meu băiat. Cred că poţi să ajuţi la înlăturarea acestui Guvern mult prea totalitar. Să transformi un om tînăr şi decent într-o maşinărie mecanică nu poate fi, cu siguranţă, privit ca un triumf de către nici un guvern, în afară de acela care se umflă în pene cu puterea lui de represiune.

Continua să şteargă aceeaşi farfurie, aşa că-i spun:

— Domnule, ştergeţi încă aceeaşi farfurie. Sînt de acord cu dumneavoastră în ceea ce priveşte umflatul în pene. Guvernul ăsta pare a fi tare plin de el.

— O, îmi spune, uitîndu-se la farfurie de parcă o vedea pentru prima dată şi o aşează jos. Încă nu sînt prea îndemînatic, îmi spune, la treburile casei. Soţia mea le făcea pe toate, lăsîndu-mă pe mine să scriu.

— Soţia dumneavoastră, domnule? îi spun. A plecat şi v-a părăsit?

Căci doream într-adevăr să aflu despre soţia lui de care îmi aduceam atît de bine aminte.

— Da, m-a părăsit, îmi spune cu un golos parcă mai puternic şi mai amar. Vezi tu, a murit. A fost violată şi bătută cu sălbăticie. Şocul a fost foarte mare. S-a întîmplat în casa asta — şi ale lui ruki tremurau, frămîntînd cîrpa de vase — în camera de alături. A trebuit să mă oţelesc pentru a continua să trăiesc aici, însă ea ar fi dorit să stau aici, unde amintirea ei parfumată persistă încă. Da, da, da, biată mică fetiţă.

Vidvedeam cu claritate, Fra, ce se întîmplase în acea noce de demult şi mă vidvedeam pe mine săvîrşind acea treabă şi simţeam că îmi vine să vărs, iar durerea începuse să învie în golovanul meu. Şi celavekul ăla putea vidvedea toate acestea, căci liţofaţa mea arăta de parcă se golise de kroviul cel roşu, roşu, şi era foarte palidă şi el a observat totul imediat.

— Hai, du-te la culcare acum, îmi spuse cu blîndeţe. Am pregătit camera de oaspeţi. Biet, biet băiat, prin cîte ai trecut. O victimă a vremurilor moderne, aşa cum a fost şi ea. Biată, biată, biată fetiţă.

Somnul din noaptea aia a fost chiar horrorshow, Fra, fără vise, iar dimineaţa care a urmat era senină şi parcă îngheţată, iar o mireasmă foarte plăcută de prăjeală pentru micul dejun venea de jos. Mi-a luat ceva timp să-mi amintesc unde eram, ca

întotdeauna, dar mi-am amintit şi imediat după aceea m-am simţit oarecum încălzit şi protejat. Dar, în timp ce stăteam întins în pat aşteptînd să fiu chemat jos la micul dejun, mi-a trăznit prin cap ideea că trebuie să aflu numele celavekului ăsta atît de protector şi de matern, aşa că am dat o tură cu ale mele noghi nagoi, căutînd Portocala mecanică, ce sigur avea scris pe copertă al lui imia, el fiind autorul. În dormitorul meu nu erau decît un pat, un scaun şi o lampă, aşa că am deschis uşa de alături, care dădea în propria cameră a celavekului, şi acolo am putut-o vidvedea pe soţia lui pe perete, o fotografie mărită, balşoaie, încît am simţit un malenki pic că mi se face rău aducîndu-mi aminte. Dar mai erau şi vreo două-trei rafturi de cărţi, iar printre ele, aşa cum mă gîndisem că trebuia să fie, era şi un exemplar din Portocala mecanică şi pe coperta cărţii, ca şi pe cotorul ei, era imia autorului — F. Alexander. Bunule Bog, m-am gîndit, încă un Alex. După care am răsfoit-o, stînd în picioare, în pijama şi cu ale mele noghi goale, dar fără să simt nici un malenki pic de frig, căci căsuţa era bine încălzită, dar n-am putut să-mi dau seama despre ce era cartea. Părea scrisă într-un stil parcă foarte bezmetik, plin de ah şi oh şi rahaturi dintr-alea, iar ce reieşea era că toţi liudii de azi au fost transformaţi în maşini, deşi în realitate ei — adică tu şi cu mine şi cu el şi cu mi se fîlfîie cine — erau mai mult crescuţi natural, ca un fruct. F. Alexander părea să creadă că noi toţi creştem în ceea ce el numea pomul lumii, în livada lumii pe care Bog sau Dumnezeu o plantase, şi că ne aflam acolo deoarece Bog sau Dumnezeu avea nevoie de noi să-şi potolească iubirea lui însetată, sau, mă rog, un rahat de genul ăsta. Nu-mi plăcea cum sună toată chestia asta, şi mă întrebam cît de bezmetik era acest F. Alexander în realitate, poate că se bezmeticise o dată cu moartea nevesti-sii. Dar după aceea mă strigă de jos cu golosul unui celavek sănătos, plin de bucurie şi dragoste şi tot rahatul de rigoare, aşa că Umilul Vostru Povestitor jos s-a şi dus.

— Ai dormit mult, îmi zice, scoţînd ouăle fierte şi trăgînd din prăjitor pîine neagră prăjită. Este aproape zece. Sînt cîteva ore de cînd m-am trezit şi lucrez.

— Scrieţi o altă carte, domnule? îl întreb.

— Nu, nu, nu de data asta — îmi spune, şi amîndoi ne aşezăm la masă, liniştiţi şi ca nişte vechi găşkari, în cioc, cioc, ciocnitul cojilor de ou şiîn cranţ, cranţ, cranţ crănţănitul pîinii negre prăjite, cu ceşti mari şi balşoaie pentru ceaiokul cu lapte adevărat lîngă noi. — Nu, am vorbit la telefon cu mai multe persoane.

— Credeam că nu aveţi telefon, îi zic, vîrînd linguriţa în ou şi neluînd aminte la ce vorbesc.

— De ce? zice, dintr-o dată tresărind ca un animal alert, cu o linguriţă în a lui ruka. De ce crezi că n-aş avea telefon?

— A, nu, zic, nu, nu.

Şi mă întrebam, Fra, cît de mult îşi aminteşte din prima parte a acelei noce de demult cînd venisem la uşă cu vechea poveste că trebuie să-i telefonez doctorului şi ea răspunzîndu-mi că nu au telefon. Îmi aruncă un smot pătrunzător, dar după aceea se calmă şi redeveni blînd şi drăguţ, luînd cu linguriţa din bătrînul ouţ. Îmi zice, mestecînd mai departe:

— Da, am sunat mai multe persoane care ar putea fi interesate de cazul tău. Vezi tu, ai putea fi o armă foarte puternică cu care să fim siguri că Guvernul actual, rău şi diabolic, nu va mai fi reales la următoarele alegeri. Vezi tu, marea sforăială a Guvernului este despre cum s-a ocupat el de criminalitate în aceste ultime luni.

Se uită din nou la mine cu atenţie, pe deasupra oului lui aburind, şi m-am întrebat din nou dacă putea vidvedea rolul pe care îl jucasem pînă acum în jîznia lui. Dar el îmi spuse:

— Recrutînd tineri sălbatici şi duri pentru poliţie. Propunînd tehnici de condiţionare debilizante şi care subminează voinţa.

Şi tot felul de slove tot aşa de lungi, Fra, şi cu o privire parcă nebună sau bezmetikă în ocii lui.

— Am mai văzut asta şi înainte, zice, şi în alte ţări. Marginea subţire a prăpastiei. Înainte să ne dăm seama unde sîntem, vom avea întregul aparat al totalitarismului.

„Bietul, bietul de tine", m-am gîndit, şi am continuat să-mi mănînc oul şi să crănţăn pîinea prăjită. Îi zic:

— Şi ce pot să fac eu, domnule?

— Tu, îmi spune, cu privirea încă bezmetikă, eşti o mărturie vie a acestor propuneri diabolice. Omul, omul obişnuit, trebuie să ştie, trebuie să vadă.

Se ridică de la masă şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin bucătărie, de la chiuvetă la bufet, spunînd foarte gromko:

— Le-ar plăcea ca fiii lor să ajungă ceea ce tu, biată victimă, ai ajuns? Nu. Guvernul trebuie să decidă ce este şi ce nu este o crimă şi să pompeze afară viaţa şi măruntaiele şi voinţa oricui ar rosti ceva ce nu ar fi pe plac Guvernului?

Se linişti, dar nu se mai întoarse la ou.

— Am scris un articol, îmi spune, în dimineaţa asta în timp ce tu dormeai. Va apărea într-o zi sau două împreună cu fotografia ta necăjită. Îl vei semna, bietul meu băiat, o relatare a ceea ce ţi-au făcut.

— Şi cu ce vă veţi alege din asta, domnule? Vreau să zic, în afară de ceva mălai pentru articol, cum îi spuneţi. Vreau să spun, de ce sînteţi atît de înfierbîntat şi pornit împotriva acestui Guvern, dacă pot îndrăzni să fiu atît de necioplit şi să vă întreb?

Strînse cu putere marginea mesei şi spuse, scrîşnind din zubii care erau foarte jegosi şi pătaţi de la fumul de ţigară:

— Unii dintre noi trebuie să lupte. Marile tradiţii de libertate trebuie apărate. Nu sîntun om de partid. Unde văd infamie, caut să o stîrpesc. Numele partidelor nu înseamnă nimic. Tradiţia libertăţii înseamnă totul. Omul obişnuit o va trăda, o, da. Vor da libertatea pe o viaţă mai liniştită. De aceea trebuie să li se deschidă ochii, să fie atenţionaţi...

Şi la asta, Fra, puse mîna pe o furculiţă şi o înfipse de două dva trei ori în perete pînă o îndoi. După care o aruncă pe podea. Îmi zise apoi cu blîndeţe:

— Mănîncă tot, bietul meu băiat, biată victimă a lumii moderne, şi puteam vidvedea cu claritate cum se tîmpeşte de golovan. Mănîncă, mănîncă, mănîncă şi oul meu.

Dar i-am răspuns:

— Şi eu cu ce mă aleg? Oare voi fi vindecat? Oare voi mai putea vreodată să sluşesc bătrîna Simfonie Coralã fără să îmi fie greaţă? Oare voi mai putea trăi vreodată o jîznie normală? Domnule, ce se va întîmpla cu mine?

Mă privi, Fra, ca şi cum nu s-ar fi gîndit la asta înainte, şi oricum n-ar fi contat în comparaţie cu Libertatea şi tot rahatul de rigoare şi păru surprins de ceea ce spusesem, de parcă mi-aş fi arătat egoismul cerînd ceva şi pentru mine. Aşa că îmi spuse:

— O, după cum ţi-am spus, eşti o mărturie vie, bietul meu băiat. Termină-ţi micul dejun şi hai să vezi ce-am scris, pentru că va apărea în The Weekly Trumpet sub numele tău, victimă nefericită.

Ei bine, Fra, ceea ce scrisese era un articol foarte lung şi lacrimogen, şi în timp ce îl citeam mi se rupea inima de bietul malcik care gavarea despre suferinţele sale şi despre cum Guvernul i-a distrus voinţa şi despre cum era în puterea tuturor liudilor să nu mai lase un Guvern atît de rău şi diabolic să-i mai conducă vreodată, şi deodată mi-am dat seama că bietul malcik în suferinţă nu era altul decît AVUP.

— Foarte bine, îi zic. Horrorshow de-adevăratelea. O, măiestru scris-aţi, domnule.

Iar el mă scrută de aproape şi îmi spuse:

— Ce-ai spus? de parcă nu sluşise ceea ce spusesem.

— O, zic, asta este ceea ce noi numim vrajă nadţat. Toţi adolescenţii folosesc vorbirea asta, domnule.

Aşa că se itkără la bucătărie să spele vasele, lăsîndu-mă în tzoalele de noapte de împrumut şi în tuflecei, aşteptînd să mi se facă ceea ce urma să mi se facă, eu unul neavînd nici un plan pentru mine însumi, Fra. În timp ce marele F. Alexander era în bucătărie, un cling, cling, cling se auzi la uşă.

— Ah, strigă ieşind afară, ştergîndu-şi ale lui ruki. Trebuie să fie ei. Mă duc să deschid.

Aşa că se duse şi îi pofti înăuntru şi din hol se auzea un hahaha mormăit de conversaţie şi saluturi şi ce vreme de rahat şi ce mai faceţi, după care itintrară în camera cu focul şi cu cărţile şi cu articolul despre cum am suferit, mă văzură şi scoaseră un aaaah. Erau trei liudi, şi F. Alex îmi spuse care sînt ale lor imeni. Z. Dolin era un celavek, genul pipăcios foarte răguşit, tuşind hîr, hîr, hîr cu un muc de canceroasă în bot, împrăştiindu-şi scrum pe tzoale, pe care apoi îl scutura cu nişte ruki foarte neliniştite. Era un celavek malenki şi rotund, gras, cu okeane mari şi cu ramă groasă pe nas. Apoi Rubinstein Nu Ştiu Cum Nu Ştiu Cum, un celavek foarte înalt şi politicos, cu un golos de adevărat gentleman, foarte vîrstnik, cu o barbă în formă de ou. Iar la urmă D. B. da Silva, foarte skor-rapid în mişcări, şi care răspîndea un von puternic de parfum. Toţi se uitau horrorshow la mine şi păreau superîncîntaţi de ceea ce vedeau. Z. Dolin zise:

— Perfect, perfect, nu? Ce unealtă extraordinară poate fi băiatul ăsta. Dacă e nevoie, bineînţeles, ar putea să arate chiar şi mai bolnav şi mai zombi decît este. Orice pentru cauză. Fără îndoială că vom putea să ne gîndim la ceva.

Nu mi-a plăcut hodoronc tronc chestia cu zombi. Aşa că le-am zis:

— Ce se mai aude, bratnicilor? Ce oare avut-aţi voi în minte pentru al vostru mic găşkar?

La care F. Alexander şuieră:

— Ciudat, ciudat, stilul ăsta de voce îmi spune ceva. Ne-am mai întîlnit şi înainte, sînt sigur de asta.

Şi încremeni, scufundat în gînduri. Trebuia să fiu cu mare băgare de seamă, Fra. D. B. da Silva îmi spuse:

— Mai ales şedinţe publice. Dacă te vom arăta la şedinţele publice, ajutorul tău va fi imens. Şi bineînţeles, punctul de vedere al ziarelor trebuie captat. O viaţă distrusă, pe asta o să batem monedă. Trebuie să le sădim focul în inimi.

Îşi arătă cei aproape treizeci de zubi, foarte albi, în comparaţie cu liţofaţa lui închisă la culoare, semănînd un malenki pic mai degrabă cu un străin. Le spun:

— Nimeni nu vrea să îmi spună cu ce mă aleg eu din asta. Torturat în închisoare, azvîrlit din casă de propriii mei părinţi şi chiriaşul lor împuţit şi trufaş, bătut de bătrîni şi aproape omorît de miliţoi, ce se va întîmpla cu mine?

La care celavekul Rubinstein interveni:

— Vei vedea, băiete, că partidul nu va fi nerecunoscător, o, nu. După ce totul se va sfîrşi, va fi şi o surpriză mică şi foarte binevenită pentru tine. Doar aşteaptă şi vei vedea.

— Nu cer decît o singură chekstie, le-am strigat, să fiu normal şi sănătos, ca în vekile zile, să am malenkaia mea parte de distracţie cu găşkari de-adevăratelea şi nu cu din aceia care doar îşi zic aşa, deşi sînt mai mult nişte trădători. Puteţi să-mi daţi asta? Poate vreun celavek să mă facă la fel cum am fost? Asta este ceea ce vreau şi asta e ceea ce vreau să ştiu.

Hîr, hîr, hîr, tuşi cel care îşi zicea Z. Dolin.

— Un martir pentru cauza Libertăţii, zice. Ai de jucat un rol şi nu trebuie să-l uiţi. Între timp noi vom avea grijă de tine.

După care începu să mă bată peste ruka stîngă de parcă eram un idiot, rînjind într-un fel bezmetik. Am răknit:

— Nu mă mai trataţi ca pe un lucru de care e nevoie doar pentru a fi folosit! Nu sînt un idiot pe care să-l prostiţi, bratnici cretini ce sînteţi! Prestupnicii obişnuiţi sînt tîmpiţi, dar eu nu sînt nici obişnuit şi nici moho. M-aţi sluşit?

— Moho, zice F. Alexander, căzut pe gînduri. Moho. Am auzit numele ăsta undeva. Moho.

— Poftim? zic. Ce are a face Moho cu toate astea? Ce ştii tu despre Moho?

După care spun:

— O, Bog să ne ajute.

Nu-mi plăcea privirea din ocii lui F. Alexander. Aşa că m-am îndreptat spre uşă ca să merg sus, să-mi iau tzoalele şi să mă itkar.

— Aproape că am crezut, zice F. Alexander, arătîndu-şi zubii pătaţi şi ocii nebuni. Dar astfel de lucruri sînt imposibile. Căci, pe Cristos, dacă ar fi fost el, l-aş fi sfîşiat. L-aş fi spintecat, pe Dumnezeul meu, da, da, aşa aş fi făcut.

— Lasă, zice D. B. da Silva, mîngîindu-l pe umăr aşa cum linişteşti un căţel. S-a întîmplat demult. Erau cu totul alţi oameni. Trebuie să ajutăm această biată victimă. Asta trebuie să facem, gîndindu-ne la viitor şi la cauza noastră.

— Îmi iau doar tzoalele, zic, din capul scărilor, hainele, vreau să zic, şi după aceea mă itkar adin singurel. Vreau să zic că aveţi toată recunoştinţa mea pentru tot, dar am propria mea jîznie de trăit.

Căci tot ce vroiam era să mă itkar cît mai skor-rapid de acolo. Dar Z. Dolin zise:

— O, nu. Te avem, prietene, şi te păstrăm. Totul va fi în regulă. Vei vedea.

Şi a urcat cu mine la etaj, ţinîndu-mă de ruka din nou. Aşa că, Fra, m-am gîndit să mă bat, dar gîndul la luptă m-a făcut să îmi vină să leşin şi să vomit, aşa că am rămas pe loc. După care am văzut nebunia din ocii lui F. Alexander şi am spus:

— Cum vreţi voi. Sînt în ale voastre ruki. Dar hai să începem şi să se termine odată, Fra.

Căci singurul lucru pe care îl vroiam acum era să ies afară din mestoul ăsta care se numea ACASĂ. Începuse să nu-mi placă deloc smotprivirea lui F. Alexander.

— E în regulă, zice acest Rubinstein. Îmbracă-te şi hai să îi dăm drumul.

— Moho, moho, moho, continuă F. Alexander să repete, murmurînd înăbuşit. Ce sau cine era Moho ăsta?

Am iturcat scările skor-rapid şi m-am îmbrăcat în mai puţin de două secunde. După care am ieşit cu cei trei, am urcat într-o maşină, Rubinstein de o parte şi Z. Dolin tuşind hîr, hîr, hîr de cealaltă, cu D. B. da Silva la volan, şi am intrat în oraş şi am mers pînă la un bloc, nu prea departe de ceea ce fusese casa sau blocul meu.

— Hai, băiete, coboară, îmi zice Z. Dolin, tuşind şi făcînd chiştocul de canceroasă din botul său să strălucească roşu ca un malenki furnal. Aici vei locui.

Aşa că am itintrat, şi era tot o chekstie cu Demnitatea Muncii pe peretele holului, şi am urcat în lift, Fra, şi după aceea într-un apartament ca toate apartamentele din toate blocurile din oraş. Foarte, foarte malenki, cu două dormitoare şi o cameră de zi-mîncat-şi-muncă, a cărei masă era acoperită în întregime de cărţi şi hîrtii şi cerneală şi sticle şi tot rahatul de rigoare.

— Iată noua ta casă, zice D. B. da Silva. Instalează-te, băiete. Mîncarea este în bufet, pijamaua în sertar. Odihneşte-te, odihneşte-te, suflet zbuciumat.

— Poftim? zic, că nu prea ponimasem.

— E în regulă, zice Rubinstein, cu golosul lui de vîrstnik. Te lăsăm acum. Avem de lucru. Ne întoarcem mai tîrziu. Omoară-ţi timpul cum poţi.

— Un lucru doar, tuşi Z. Dolin hîr, hîr, hîr. Ai văzut ce a agitat memoria chinuită a prietenului nostru F. Alexander. S-a întîmplat cumva...? Vreau să spun, oare ai...? Cred că ştii la ce mă refer. Nu vom mai spune nimănui.

— Am plătit, zic. Bog ştie că am plătit pentru ce am făcut. Am plătit nu numai pentru

mine, dar şi pentru bratnicii ăia care ziceau că sînt găşkarii mei. Am simţit cum devin violent, aşa că mi s-a făcut un pic de greaţă. Trebuie să mă întind puţin, le spun. Mi s-au întîmplat lucruri groaznice, groaznice, groaznice.

— Aşa e, zice D. B. da Silva, arătîndu-şi cei treizeci de zubi. Odihneşte-te.

Aşa că m-au lăsat, Fra. S-au itcărat la treburile lor, care cred că erau despre politică şi tot rahatul de rigoare, iar eu am rămas pe pat, adin singurel, cu totul în jurul meu foarte, foarte tăcut. Zăceam doar acolo cu sapoghii azvîrliţi din ale mele noghi, cu cravata desfăcută, complet debusolat şi fără să ştiu ce fel de jîznie voi mai avea de trăit. Şi tot felul de imagini îmi treceau prin golovan, cu tot felul de celaveci pe care îi întîlnisem la şcoală şi la Statocnă şi cu tot felul de chekstii care mi se întîmplaseră şi cum în toată lumea asta balşoaie nu găseşti nici măcar un singur celavek în care să poţi avea încredere. După care m-am cufundat în somn, Fra.

Cînd m-am trezit puteam sluşi muzică de dincolo de perete, cu gromki sonorul la maxim, şi de fapt asta mă smulsese din aţipeala mea. Era o simfonie pe care o cunoşteam chiar horrorshow, dar pe care nu o mai sluşisem de mulţi ani, se numea Simfonia Numărul Trei a unui celavek danez, Otto Skadelig, o piesă foarte gromkaia şi foarte violentă, mai ales în prima parte, care se auzea chiar acum. Am sluşit preţ de vreo două secunde cu bucurie şi curiozitate, dar după aceea m-au năpădit toate, durerea şi greaţa şi am început să gem din ale mele toate kişki. Şi iată în ce hal ajunsesem, eu care iubisem muzica atît de mult, tîrîndu-mă din pat şi hohohotind de mila mea, iar apoi bum bum bum — lovind în perete şi strigînd: „Gata, gata, opreşte-o!" Dar ea continua, şi parcă tot mai tare. Aşa că am izbit în perete pînă cînd nodurile mîinii mi-au ajuns numai krovi roşu roşu şi piele strivită, izbind, izbind întruna, dar muzica nu s-a oprit. După care m-am gîndit să fug de ea, aşa că am ieşit din dormitorul malenki şi am italergat skor-rapid la uşa din faţă a apartamentului, dar era încuiată pe dinafară, aşa că nu am putut să ies. Şi în timpul ăsta muzica devenea tot mai gromkaia şi tot mai gromkaia, de parcă era o tortură intenţionată, O, Fra. Aşa că mi-am vîrît degetele mele mici adînc în uhi, dar tromboanele şi timpanele pătrundeau încă destul de gromko. Aşa că am strigat din nou la ei să se oprească, şi am cioc cioc ciocănit în perete, dar n-am obţinut nici un malenki pic de schimbare. „O, ce-am să mă fac?" am hohotit în mine însumi. „O, Bog din ceruri, ajută-mă." Cutreieram prin apartament, cuprins de dureri şi de greaţă, încercînd să opresc muzica şi răknind din adîncul alor mele kişki şi deodată deasupra mormanului de cărţi şi de hîrtii şi de toate celelalte rahaturi care erau pe masa din camera de zi, am vidvăzut ceea ce trebuia să fac şi ceea ce dorisem să fac, pînă cînd bătrînii ăia de la Biblioteca Publică, iar apoi Moho şi cu Billyboy deghizaţi în patroci mă opriseră, adică să mă sinucid, să dispar pentru totdeauna din lumea asta crudă şi blestemată. Ceea ce vid văzusem era slova Moarte pe coperta a ceva ca un pamflet, chiar dacă era vorba doar de Moarte Guvernului. Şi parcă tot providenţa adusese o altă malenkaia cărţulie care avea o fereastră deschisă pe copertă şi care spunea: „Deschide fereastra spre aerul proaspăt, spre idei proaspete, spre un mod nou de viaţă." Aşa că în momentul ăla am ştiut că îmi spune să termin cu totul şi să sar. O clipă de durere, poate, şi după aceea somn etern, etern, etern.

Muzica revărsa încă sunetele suflătorilor şi ale tobelor, iar viorile de o mie de ori mai puternice prin perete. Fereastra camerei unde zăcusem era deschisă. M-am ittîrît la ea şi vidvedeam la mare distanţă maşinile, autobuzele şi celavecii pietoni de dedesubt. Am strigat către lume: „Adio, adio, Bog să vă ierte pentru o viaţă distrusă", după care m-am urcat pe pervaz, cu muzica suflînd dinspre stînga mea, mi-am închis ocii, am simţit vîntul rece pe a mea liţofaţă, după care am sărit.

Am sărit, Fra, şi am căzut drept pe trotuar, dar nu am mierlit-o, o, nu. Dacă aş fi mierlit-o nu aş fi fost aici să scriu ceea ce scris-am. Se pare că saltul n-a fost de la o înălţime suficient de mare ca să omoare. Dar mi-am rupt spatele şi încheieturile şi ale mele noghi şi am simţit o durere foarte balşoaie înainte de a-mi pierde cunoştinţa, Fra, cu liţofeţe uimite şi surprinse de celaveci de pe stradă stînd aplecate deasupra mea. Şi chiar înainte de a-mi pierde cunoştinţa am vidvăzut limpede că nici măcar unui celavek din toată lumea asta îngrozitoare nu-i păsa de mine, şi că toată acea muzică ce străbătea prin perete era pusă la cale de aceia care ar fi trebuit să fie noii mei găşkari, şi că asta era o chekstie pe care şi-o doreau pentru politica lor oribilă, egoistă şi sforăitoare. Şi toate astea mi-au trecut prin cap în a milion milioana parte dintr-o minută, înainte să las în urmă lumea, cerul şi liţofeţele celavecilor care se holbau de deasupra mea la mine.

Locul unde mă aflam cînd mi-am revenit la jîznie după o gaură lungă şi neagră, neagră de poate un milion de ani, era la spital, în întregime alb şi cu vonul pe care îl au spitalele, parcă acru, septic şi curat. Chekstiile astea antiseptice pe care le primeşti în spitale ar trebui să aibă un von chiar horrorshow de ceapă prăjită sau de flori. Mi-am adus aminte foarte greu cine eram şi eram complet înfăşurat în alb, şi nu puteam să simt nimic în hoitul meu, nici o durere, nici o senzaţie şi nici un alt fel de chekstie. Golovanul meu era înfăşurat în bandaje de jur-împrejur şi erau tot felul de chestii parcă lipite de liţofaţa mea, iar ruki îmi erau şi ele bandajate şi parcă bucăţele de lemn erau fixate pe degetele mele, ca cele puse la flori ca să le facă să crească drepte, iarbătrînele mele noghi erau şi ele îndreptate şi bandajate în întregime şi prinse cu sîrme, iar în ruka mea dreaptă, lîngă pleciumeroi, picura krovi roşu, roşu dintr-un borcan cu capul în jos. Dar tot nu simţeam nimic, Fra. O soră stătea lîngă patul meu şi citea dintr-o carte, tipărită foarte prost şi puteai vidvedea că era vorba de o poveste din cauza liniuţelor de dialog şi parcă începuse să respire oh, oh, oh, tot mai gîfîit, aşa că trebuie că era o poveste despre clasicul viol. Era o dievuşka chiar horrorshow sora asta, cu un bot foarte roşu şi cu gene lungi la oci, şi pe sub uniforma foarte strîmtă puteai vidvedea că avea nişte grude horrorshow. Aşa că-i zic:

— Ce se mai aude, micuţă surioară? Ci vino dar şi întinde-te un pic cu găşkarul tău malenki în pat.

Dar slovele n-au sunat deloc horrorshow, de parcă botul meu era astupat, şi puteam simţi cu iazîka mea că unii dintre zubi nu mai existau. Dar sora sări în sus, azvîrli cartea pe podea şi spuse:

— O, ţi-ai recăpătat cunoştinţa.

Erau cuvinte cam pompoase pentru o puiankă atît de malenkaia ca ea, şi am încercat să i-o spun, dar slovele care ieşeau erau doar mîr, mîr, mîr. Se itkără afară şi mă lăsă adin-singurel, şi acum am putut vidvedea că eram într-o cameră malenkaia numai a mea şi nu într-unul din acele saloane lungi în care mai fusesem pe cînd eram un foarte mic malcik, pline cu celaveci vîrstnici tuşind şi murind în jurul tău, lucru care te făcea să vrei să te faci bine şi sănătos pe loc. Cred că avusesem difterie atunci, O, Fra.

De data asta se părea că nu prea puteam să fiu conştient prea mult timp, căci am aţipit din nou aproape imediat, foarte skor-rapid, dar sînt sigur că după nu mai mult de unul sau două minute puianka soră se întoarse împreună cu nişte celaveci în halate albe, care se viduitau la mine încruntaţi şi zicînd hîm, hîm, hîm către Umilul Vostru Povestitor. Şi sînt sigur că împreună cu ei era şi bătrînul Chaplin de la bătrîna Statocnă care nu contenea să gavarească:

— Băiatul meu, oh, bietul meu băiat, răspîndind un von de whisky vechi şi zicîndu-mi în continuare: Dar nu pot să rămîn indiferent, o, nu. În nici un caz nu pot să subscriu la ceea ce au de gînd acei bratnici să facă şi altor prestupnici. Aşa că m-am retras şi acum

predic despre toate astea, micul meu drag fiu întru I. C.

M-am trezit din nou mai tîrziu şi pe cine credeţi că am vidvăzut în jurul patului meu, pe nimeni alţii decît cei trei din al căror apartament m-am aruncat, pe numele lor D.B. da Silva şi Rubinstein Nu Ştiu Cum Nu Ştiu Cum şi Z. Dolin.

— Prietene, îmi spunea unul din celaveci, dar nu puteam nici vidvedea, nici sluşi prea horrorshow care din ei, prietene, micul meu prieten, spunea acest golos, oamenii sînt în culmea indignării. Ai distrus şansele de realegere ale acestor nemernici îngrozitori şi aroganţi. Vor trebui să plece şi bun plecaţi vor fi pentru totdeauna. Ai slujit minunat Libertatea.

Am încercat să-i răspund:

„Dacă aş fi murit ar fi fost şi mai minunat pentru voi, nu-i aşa, bratnici politici şi trădători, care vă dădeaţi drept băieţi de gaşkă." Dar tot ce am reuşit să scot a fost un hîr, hîr, hîr. Apoi unul din cei trei părea că ţine în mînă o grămadă de bucăţele tăiate din gazette şi tot ce am putut vidvedea era o imagine îngrozitoare cu mine plin de krovi purtat pe o targa şi îmi părea că îmi amintesc ţăcănitul bliţurilor care trebuie să fi fost ale cela vecilor fotografi. Dintr-o privire am putut citi nişte titluri care parcă tremurau în ruka celavekului care le ţinea, ca de exemplu BĂIAT VICTIMĂ A SCHEMEI DE REFORMĂ CRIMINALE sau GUVERNUL UN CRIMINAL şi mai era şi o imagine a unui celavek care îmi părea familiar şi sub care scria AFARĂ AFARĂ AFARĂ şi acesta era Ministrul de Inferne sau Interne. După care puianka de soră le spuse:

— N-ar trebui să-l tulburaţi în aşa hal. N-ar trebui să faceţi nimic care l-ar putea supăra. Aşa că, vă rog să poftiţi afară. La care am încercat să spun:

„Afară, afară, afară", dar n-a ieşit din nou decît un hîr, hîr, hîr. Oricum, cei trei celaveci politici au plecat. Şi am plecat şi eu, numai că doar înapoi pe alt tărîm, înapoi la tot întunericul luminat de vise ciudate despre care nu ştiam dacă erau vise sau nu, O, Fra. Ca de exemplu aveam impresia că hoitul sau corpul îmi era golit de ceva ce părea a fi apă murdară şi umplut după aceea cu apă curată. Şi mai erau vise chiar drăguţe şi horrorshow despre cum mă aflam în maşina pe care o crastisem de la un celavek şi mă vînturam în sus şi în jos prin lume, adin-singurel călcînd liudii care strigau că sînt pe moarte, iar pe mine nu mă durea şi nici nu îmi era greaţă. Şi mai erau şi vise despre bătrînul viol cu dievuşte, trîntindu-le la pămînt şi obligîndu-le să o facă şi toată lumea care stătea în jur bătînd din ruki şi urlînd ca bezmeticii. Cînd m-am trezit din nou erau Ta şi Ma veniţi să-l vidvadă pe fiul lor cel bolnav, mami hohohotind chiar de horrorshow. Puteam gavari de-acum mai bine, aşa că am putut spune:

— Măi, măi, măi, măi, măi, ce se mai aude? Ce vă face să credeţi că sînteţi bineveniţi?

Iar tatataică-miu îmi spuse, parcă ruşinat:

— Ai apărut în ziare, fiule. Scria că ţi s-a făcut o mare nedreptate. Scria cum Guvernul te-a făcut să încerci să-ţi iei viaţa. Şi într-un fel a fost şi greşeala noastră, fiule. Casa ta e casa ta, la urma urmei, fiule.

Şi mami nu contenea cu hohohotitul şi arăta urîtă ca dracu. Aşa că am spus:

— Şi oare cum mai adastă al vostru fiu cel nou, pe nume Joe? Mă rog şi sper că bine-i şi sănătos şi prosper.

La care mami îmi zice:

— O, Alex, Alex. Oooooo.

Iar tatataică-miu zice:

— O situaţie foarte delicată, fiule. A intrat într-un pic de conflict cu poliţia şi poliţia i-a făcut-o.

— Nu se poate! zic. Chiar? Aşa un celavek de treabă şi toate celelalte. Uimit de tot chiar sînt, pe onoarea mea.

— Îşi vedea de treaba lui, zice Ta. Şi poliţia i-a spus să o ia din loc. El aştepta la colţ,

fiule, să apară o fată cu care urma să se întîlnească. Şi ei i-au spus s-o ia din loc, iar el le-a răspuns că are drepturi ca oricine altul, la care au tăbărît pe el şi l-au lovit cu destul de multă cruzime.

— Groaznic, zic, groaznic de-adevăratelea. Şi unde este bietul băiat acum?

— Aaaaaaa, hohohotea mami. S-a întors aaaaaacasă.

— Da, zice tati. S-a întors în oraşul lui natal să se însănătoşească. Au trebuit să dea slujba lui de aici altcuiva.

— Aşa că, zic eu, vreţi acum să vin înapoi şi lucrurile să fie cum au fost înainte.

— Da, fiule, zice tataică-miu. Te rugăm, fiule.

— O să mă gîndesc, le spun. O să mă gîndesc cu multă atenţie.

— Aaaaaaaa, nu contenea mami.

— Oh, termină, îi spun, sau chiar că am să-ţi dau ceva ca să ai de ce să plîngi şi să urli. O să-ţi zdrobesc zubii, asta o să fac.

Şi, Fra, faptul că am rostit asta m-a făcut să mă simt un malenki pic mai bine de parcă ceva ca un krovi proaspăt şi roşu roşu începuse să curgă prin tot hoitul meu. Asta era ceva la care trebuia să mă mai gîndesc. Era ca şi cum pentru a mă simţi mai bine, trebuia mai întîi să mă simt mai rău.

— Nu aşa se vorbeşte cu mama ta, fiule, zice tatataică-miu. La urma urmei, ea te-a adus pe lume.

— Da, zic. Pe o lume groahznică şi împuţită.

Mi-am închis ocii strîns de parcă mă durea şi le-am spus:

— Plecaţi acum. Mă voi gîndi dacă mă întorc. Dar lucrurile vor sta cu totul altfel.

— Bine, fiule, zice Ta. Cum spui tu.

— Va trebui să vă hotărîţi, le zic, cine va fi şeful.

— Aaaaaaa, îi tot dădea mami înainte.

— Foarte bine, fiule, zice tatataică-miu. Lucrurile vor fi cum doreşti. Numai fă-te tu bine.

După ce au plecat m-am relaxat şi m-am mai gîndit puţin la tot felul de chekstii, tot felul de imagini trecîndu-mi prin golovan, iar cînd puianka de soră se întoarse şi îndreptă cearceafurile de pe pat, i-am zis:

— De cînd sînt aici?

— De o săptămînă şi ceva, îmi zice.

— Şi ce mi-au făcut?

— Păi, zice, erai făcut ţăndări şi plin de vînătăi şi ai suferit contuzii severe şi ai pierdut o grămadă de sînge. Au trebuit să repare toate astea, nu?

— Bine, zic, dar a făcut cineva ceva cu golovanul meu? Vreau să zic, dacă s-au jucat pe dinăuntru cu aşa-zisul meu creier?

— Orice-ar fi făcut, îmi spune, a fost pentru binele tău.

Dar vreo două zile mai tîrziu, doi celaveci parcă doctori au intrat, amîndoi celaveci tinerei cu zîmbete foarte sladkie, şi aveau o carte cu poze. Unul din ei îmi spune:

— Vrem să te uiţi peste astea şi să ne spui ceea ce crezi despre ele. Eşti de acord?

— Aiasta ce vrea ca să spună, micii mei băieţi de gaşkă? le zic. Oare în a voastră minte ce nouă şi bezmetikă idee adastă?

Aşa că mi-au zîmbit stînjeniţi, după care s-au aşezat de fiecare parte a patului şi au deschis cartea. Pe prima pagină era o fotografie a ceva ca un cuib de pasăre plin cu ouă.

— Ei bine? mă întreabă unul dintre celavecii doctori.

— Un cuib de pasăre, spun, plin parcă de ouă. Foarte, foarte drăguţ.

— Şi ce ţi-ar plăcea să faci cu el?

— O, zic, le-aş sparge. Le-aş lua pe toate şi le-aş azvîrli într-un perete sau într-o stîncă sau aşa ceva şi m-aş viduita cum se împrăştie chiar horrorshow.

— Bine, bine, zic amîndoi, după care pagina este întoarsă.

Şi era imaginea uneia dintre păsările alea balşoaie şi mari numită păun, cu coada înfoiată şi multicoloră într-un fel extrem de trufaş.

— Ei bine? zice unul din celaveci.

— Mi-ar plăcea, zic, să-i smulg toate penele din coadă şi să sluşesc cum strigă ca din gură de şarpe. Şi asta doar pentru că e atît de trufaş.

— Bine, zic amîndoi, bine, bine, bine. Şi tot continuă să întoarcă paginile. Erau imagini cu dievuşte super horrorshow, despre care am spus că le-aş face-o cu risipă de ultr a violenţă. Apoi erau imagini cu celaveci izbiţi cu cizma drept în liţofaţă, plin de krovi roşu, roşu, despre care am spus că aş fi vrut să fiu eu cel care i-a lovit. Şi mai era o imagine cu bătrînul găşkar al lui Chaplin de la închisoare, gol-nagoi cărîndu-şi crucea, urcînd dealul, la care le-am spus că mi-ar fi plăcut să am eu bătrînul ciocan şi bătrînele cuie. Bine bine bine, şi spun:

— Ce se întîmplă?

— Este o hipnopedie profundă, sau ceva slove de felul ăsta, îmi răspunde unul dintre cei doi celaveci. Se pare că te-ai vindecat.

— Vindecat? zic. Legat cum sînt de patul ăsta şi voi spuneţi că m-am vindecat? Să mi le pupaţi, asta este ce zic.

— Aşteaptă, spune celălalt. De acum nu mai durează mult.

Aşa că am aşteptat, şi, Fra, m-am simţit tot mai bine, mestecînd la omlete şi feliutze de pîine şi drinkănind ceşti mari şi balşoaie de ceaiok cu lapte, pînă cînd într-o zi mi-au spus că voi avea un vizitator foarte, foarte special.

— Pe cine? spun, în timp ce ei îndreptau patul şi îmi pieptănau superba mea podoabă, golovanul meu nemaifiind bandajat acum, iar părul îmi crescuse din nou.

— Vei vedea, vei vedea, îmi spuneau ei. Şi chiar că am vidvăzut. La două şi jumătate după-amiază apăruseră parcă numai fotografi şi oamenii de la gazette cu carneţele şi creioane şi tot rahatul de rigoare. Şi, Fra, numai că nu au dat drumul la o fanfară balşoaie ca să îl întîmpine pe acest celavek mare şi important care venea să-l vidvadă pe Umilul Vostru Povestitor. Şi iată-l că intră şi bineînţeles că nu era nimeni altul decît Ministrul de Interne sau de Inferne îmbrăcat după ultimul răcnet, cu bla, bla, bla golosul lui de aristocrat. Flaş flaş ţac au făcut bliţurile cînd mi-a întins ruka să i-o strîng. Îi zic:

— Măi, măi, măi, măi, măi. Şi oare ce se mai aude, bătrîne vechi găşkar?

Nimeni nu păru să ponimai ce am zis, dar cineva îmi zise cu un golos aspru:

— Fii mai respectuos, băiete, cînd te adresezi Ministrului.

— O laie, zic, mîrîind ca un căţel. O laie mare şi balşoaie a ta şi pentru tine.

— E în regulă, e în regulă, spun Internele Infernele cu skor-rapiditate. Îmi vorbeşte ca unui prieten, nu-i aşa, fiule?

Zic:

— Sînt prietenul oricui, în afara duşmanilor mei.

— Şi cine sînt duşmanii tăi? mă întrebă Ministrul, în timp ce celavecii de la gazette scribăluiau, scribăluiau, scribăluiau. Spune-ne, băiatul meu.

— Toţi care mi-au făcut rău, zic, sînt duşmanii mei.

— Păi, zice, Min de Int Inf, aşezîndu-se pe patul meu. Eu şi Guvernul al cărui membru sînt dorim să ne priveşti ca pe nişte prieteni. Da, prieteni. Noi te-am făcut bine, nu-i aşa? Ai avut parte de cel mai bun tratament. Noi n-am dorit niciodată să-ţi facem rău, dar unii au dorit şi ţi-au şi făcut. Şi cred că ştii cine sînt aceştia.

— Toţi care mi-au făcut rău, zic, sînt duşmanii mei.

— Da, da, da, zice. Anumiţi oameni au vrut să te folosească, da, să te folosească pentru scopuri politice. Ar fi fost bucuroşi, da, bucuroşi dacă ai fi fost mort, căci atunci ar fi putut să arunce toată vina asupra Guvernului. Şi cred că ştii cine sînt acei oameni.

— Nu mi-a plăcut, zic, cum arătau.

— Există un om, zice Min de Int Inf, pe nume F. Alexander, un scriitor de literatură

subversivă, care îţi dorea sîngele. Era nebun de dorinţa de a înfige un cuţit în tine. Dar eşti la adăpost de el acum. Am avut noi grijă de el.

— Bine, da' el trebuia să fie de-al meu, zic. Mi-a fost ca o mamă.

— A aflat că i-ai făcut rău. Sau cel puţin, îmi zice Min foarte, foarte skor-rapid, credea că i-ai făcut rău. Şi-a băgat în cap cum că tu ai fi responsabil de moartea cuiva foarte apropiat şi drag lui.

— Vrei să spui, zic, că aşa i s-a spus.

— Ba i s-a năzărit, zice Min. Era o ameninţare. L-am oprit pentru propria lui protecţie. Şi bineînţeles pentru a ta.

— Cîtă mărinimie, zic. Mărinimoasă este a voastră persoană.

— Cînd vei pleca de aici, zice Min, nu vei avea nici o problemă. Vom avea grijă de toate. O slujbă bună pe un salariu bun. Deoarece tu eşti cel care ne ajuţi.

— Eu vă ajut? zic.

— Noi întotdeauna ne ajutăm prieteriii, nu-i aşa?

După care îmi luă ruka, iar unul dintre celaveci strigă: „Zîmbeşte!" şi am zîmbit ca un bezmetik fără să mă gîndesc, şi flaş flaş ţac flaş pac o grămadă de fotografii cu mine şi cu Min de Inf Int ca doi buni găşkari.

— Bun băiat, zice marele celavek. Bun, bun băiat. Şi pentru asta, iată un cadou.

Şi ce mi-au adus, Fra, era o cutie mare şi strălucitoare şi vidvedeam limpede ce fel de chekstie vroia să fie. Era un stereo. L-au pus lîngă pat, l-au deschis şi unul din cela veci a vîrît ştecărul în priza din perete.

— Ce-ai dori să asculţi? mă întrebă un celavek cu okeane pe nas şi cu ale lui ruki pline de coperte frumoase şi strălucitoare pline cu muzică. Mozart? Beethoven? Schoenberg? Cari Orff?

— A Noua, zic. Magnifica Simfonie A Noua.

Şi A Noua a fost, Fra. Şi toată lumea începu să plece uşor şi în linişte în timp ce eu zăceam acolo cu ocii închişi, sluşind minunata muzică. După care Min spuse:

— Bun, bun băiat, bătîndu-mă pe pleciumeroi, după care se itkără. Doar un singur celavek mai rămase, care îmi spuse:

— Semnează aici, te rog, aşa că am deschis ocii şi am semnat fără să ştiu ce semnez şi fără să-mi pese, Fra. După care am fost lăsat singur cu magnifica A Noua de Ludwig van.

O, o minunăţie miammiam delicioasă. Cînd a ajuns la Scherzo mă puteam vidvedea limpede alergînd şi alergînd pe nişte noghi uşoare şi misterioase, crestînd cu brişka mea tăietoare de gîtleje întreaga liţofaţă a lumii care răknea. După care a urmat partea lentă, iar ultima parte, cea minunat de melodioasă, avea să înceapă şi ea. Eram vindecat pe deplin.

„Ei, şi care va fi să fie mişcarea?"

Păi eram eu, Al Vostru Umil Povestitor, împreună cu ai mei trei găşkari Len, Rick şi Bivo, iar Bivo se numea Bivo din cauza gîtului gros şi balşoi precum şi a golosului său gromki care suna întocmai ca muuugetul unui bivol mare şi balşoi. Şedeam noi în Lactobarul Korova zdrobindu-ne răzdoacele cum să ne umplem acea seară de iarnă, puiankă de lele sălbatică, rece şi neagră, deşi în acelaşi timp uscată. În jurul nostru erau celaveci de mult chitiţi pe lapte plus velocet şi synthemesc şi drencrom sau alte chekstii care te puteau duce departe, departe, departe de lumea asta reală şi blestemată, pe tărîmul unde îi puteai vidvedea pe Bog şi Sfînta Sa Ceată de Îngeri şi Sfinţi în luciul sapogului tău stîng cu lumini fulgerîndu-ţi şi ţîşnindu-ţi peste tot în mozg. Ce drinkăneam noi era bătrînul moloko cu tăişuri, cum ne plăcea nouă să spunem, care te ascuţeau şi te făceau gata pentru o partidă mică şi murdară de douăzeci-la-unu, dar v-am mai povestit despre asta şi înainte.

Eram îmbrăcaţi după ultimul răcnet, care în zilele alea însemna nişte pantaloni foarte largi şi nişte veste negre de piele, lălîi şi strălucitoare, cu cămăşi descheiate la gît şi nişte basmale vîrîte în ele. Şi tot în vremurile astea ultimul răcnet era să-ţi foloseşti bătrîna brişkă pe propriul golovan, aşa că cele mai multe dintre golovane erau chele, păr mai fiind doar pe de lături. Dar pentru bătrînele noghi rămăseseră aceleaşi cizme super horrorshow mari şi balşoaie, bune de ţintit liţofeţe în plin.

„Ei, şi care va fi să fie mişcarea?"

Dintre cei patru eram cel mai mare, şi toţi mă priveau ca pe conducătorul lor, dar uneori îmi trecea prin cap că Bivo îşi pusese în golovanul lui să preia conducerea, asta din cauza mărimii sale şi a golosului lui gromki care se auzea ca un muget cînd era pe picior de război. Dar toate ideile veneau de la Umilul Vostru, Fra, şi mai era şi chekstia că fusesem cîndva faimos şi îmi apăruse fotografia şi articole şi tot rahatul de rigoare la gazette. Şi tot eu aveam de departe cea mai bună slujbă dintre noi patru, căci lucram la Arhivele Naţionale Gramodisc, pe partea muzicală, iar teşkereaua mea era chiar super horrorshow plină cu super poli la sfîrşitul săptămînii, pe lîngă o grămadă de discuri pe de-a moaca numai pentru malenki sufleţelul meu.

În seara aia la Korova erau destul de mulţi celaveci şi puiance şi dievuşte şi malciki smehăind şi drinkănind, şi prin toată gavareala şi bolboroseala celor duşi deja pe tărîm cu a lor „Gargareală falscelebră şi şpreiuri cu viermi pentru coaie măcelărite" şi tot felul de rahaturi de genul ăsta, puteai sluşi un disc cu muzică pop pe stereo, care era nimeni altul decît Ned Achi-motacîntînd That day, yeah, that day. La tejghea stăteau trei dievuşte îmbrăcate după ultimul răcnet al modei pentru nadţati, adică păr lung şi nepieptănat, vopsit alb şi grude false împingînd aerul la mai mult de un metru distanţă şi fuste scurte şi foarte, foarte strîmte, cu ceva lenjerie albă şi vaporoasă pe dedesubt, iar Bivo tot dădea din gură:

— Ei, am putea să ne dăm la ele, trei dintre noi. Bătrînul Len şi-aşa nu este interesat, hai să-l lăsăm pe bătrînul Len singur cu al lui Dumnezeu.

Iar Len îi tot răspundea:

— O laie bucălaie! Şi mai vreţi să spuneţi că toţi pentru unul şi unul pentru toţi!

Dintr-o dată m-am simţit foarte, foarte obosit şi totodată plin de o energie dogorîtoare, aşa că le-am spus:

— Afară, afară, afară, afară, afară.

— Unde? întreabă Rick, care avea o liţofaţă precum a unei broaşte.

— O, doar să vidvedem ce se mai întîmplă în lumea largă, îi răspund. Dar într-un fel, Fra, mă simţeam foarte plictisit şi parcă un pic deznădăjduit, lucru care mi se întîmplă mai tot timpul în zilele acelea. Aşa că m-am întors către celavekul cel mai apropiat care stătea într-unui din scaunele mari şi pluşate înşirate de jur-împrejurul întregului mesto,

către un celavek deci, care bolborosea ceva dus departe, şi i-am tras vreo doi pumni poc, poc poc super skor-rapid drept în burtă. Dar n-a simţit nimic, Fra, ci tot îi dădea înainte cu bolborositul despre „Şi virtutea în căruţă, unde merg în vîrful cozii floflofloricelele de porumb?" Aşa că ne-am prelins afară în acea noce mare de iarnă.

Am coborît pe bulevardul Marghanita, şi nici un miliţoi nu patrula prin jur, aşa că atunci cînd ne-am întîlnit cu un vîrstnik celavek care venea dinspre kioşkul de ziare de unde kupeţise o gazettă, îi zic lui Bivo:

— Hai, Bivo, băiatule, al tău putea-va fi, atîta doar de-ţi vei dori.

Tot mai mult în zilele acelea, nu făceam decît să dau dispoziţii stînd deoparte pentru a vidvedea cum se îndeplinesc. Aşa că Bivo s-a dat la el, hîr, hîr şi ceilalţi doi i-au pus piedică şi-au început să-l lovească, sme-hăind în timp ce zăcea la pămînt, după care l-au lăsat să se tîrască spre casă, parcă plîngîndu-şi de milă. Şi Bivo zice:

— Şi ce zici de un pahar miam miam cu ceva care să alunge frigul, o, Alex?

Căci nu eram prea departe de Duke of New York. Ceilalţi doi dădură din cap, da, da, da, dar se uitau la mine pentru a vidvedea dacă sînt de acord. Aşa că am dat şi eu din cap şi într-acolo ne-am itkărat. Înăuntru la căldurică erau puiancele alea vîrstnice sau ascuţite sau babuşte pe care vi le amintiţi de pe la începuturi şi toate au început cu: „Bună seara, copii, Dumnezeu să vă binecuvînteze, băieţi, cei mai de treabă copii din lume", aşteptînd să le zicem: „Ce v-aţi dori, fetelor?" Bivo sună din colopoţel şi apăru un chelner ştergîndu-şi ale lui ruki pe şorţul unzuros.

— Tăieţeii pe masă, gaşkă, zice Bivo, scoţîndu-şi propria sa grămăjoară zăngănindă şi clincănindă de denghi. Scoţieni pentru noi şi la fel pentru bătrînele babuşte.

La care îi zic:

— Ah, la dracu. Lasă-le să-şi cumpere singure.

Nu ştiam de ce, dar în ultimele zile devenisem parcă răutăcios. Îmi intrase în golovan parcă o dorinţă de a păstra dragul de mălai numai pentru mine, dorind parcă să-l strîng pentru oareşce motive. Bivo îmi zice:

— Ce se întîmplă, brat? Ce-i veni bătrînului Alex?

— Ah, la dracu, zic, nu ştiu, nu ştiu. Tot ce ştiu e că nu-mi mai place să arunc dragul meu mălai greu cîştigat, asta e toată chestia.

— Cîştigat? zice Rick. Cîştigat? Aşa cum tu prea bine ştii, bătrîn găşkar, nu trebuie defel să fie cîştigat. Ci luat. Atîta doar, luat.

După care smehăi chiar gromko, încît am putut vidvedea cum unul sau doi dintre zubii lui nu erau chiar horrorshow.

— Ah, zic, trebuie să mă mai gîndesc la asta.

Dar cum mă viduitam la babuştele hămesite după ceva alcool pe gratis, am ridicat din pleciumeroi şi am scos propriii mei tăieţei din teşkereaua pantalonilor, hîrtii şi monede toate la grămadă, şi le-am zvîrlzornăit pe masă.

— Scoţieni la toată lumea, nu? zice chelnărul.

Dar pentru oarece motiv îi zic:

— Nu, băiete, doar o bere mică.

La care Len zice:

— Chestia asta nu ţine la mine, şi îşi întinde ruka spre golovanul meu ca şi cum ar vrea să-mi ia temperatura, dar am mîrîit ca un cîine ca să-l fac skor-rapid să o lase baltă.

— Bine, bine, gaşkare, îmi zice. Aşa cum vrerea ta va să fie.

Dar Bivo se smot-holba cu botul deschis la ceva ce scosesem din teşkerea o dată cu tăieţeii. Îmi zice:

— Măi, măi, măi. Şi noi care n-am ştiut niciodată.

— Dă-o încoa, am mîrîit şi am înhăţat-o skor-rapid. Nu puteam să-mi explic cum ajunsese acolo, Fra, dar era o fotografie pe care o decupasem dintr-o gazetta veche şi era fotografia unui bebeluş. Era un bebeluş gîngurind gu gu gu cu ceva ca molokoul

curgîndu-i din bot şi privind în sus şi parcă zîmbind la toată lumea, căci era nagoi goluţ cu carnea numai pliuri, pentru că era un bebeluş foarte gras. Au dat drumul la ceva ha, ha, ha-uri luptîndu-se să ţină departe bucăţica de hîrtie de mine, aşa că a trebuit să-i mîrîi din nou, după care am înşfăcat fotografia şi am făcut-o bucăţele mici, mici, mici pe care le-am lăsat să cadă ca nişte fulgi de zăpadă pe podea. După care a apărut whisky-ul, iar băbuţele babuşte au dat drumul la: „Sănătate, copii, Dumnezeu să vă binecuvînteze, băieţi, sînteţi cei mai buni copii din lume" şi tot rahatul de rigoare. Iar una din ele, toată numai linii şi zbîrcituri şi fără zubi în bătrînul ei bot veştejit, zice:

— Nu fă varză banii, fiule. Dacă n-ai nevoie de ei, dă-i altcuiva, ceea ce era foarte îndrăzneţ şi nepoliticos din partea ei. La care Rick îi zice:

— O, babuşka, nu erau bani. Nu era decît poza unui lugu, lugu, lugu bebelaş numai atîtica.

La care zic:

— Tot atît de atîtica m-am cam săturat. Bebelaşi sînteţi voi, cu toţii. Zeflemitori şi rînjiţi, tot ce ştiţi să faceţi este să rîdeţi şi să tolkaftiţi oamenii, ca nişte laşi balşoi, atunci cînd ei nu pot să riposteze.

Bivo zice:

— Stai puţin, noi întotdeauna am crezut că tu eşti expertul în asta şi chiar profesorul. Cred că nu eşti sănătos, acesta e al tău necaz, bătrîne găşkar.

Mă viduitam la paharul împuţit de bere care era pe masă în faţa mea şi mă simţeam de parcă înăuntrul meu era doar o borîtură, aşa că am dat drumul la un „Ahhh" şi am vărsat tot rahatul ăla împuţit, cu spumă cu tot pe podea. La care una dintre puiancele babuşte zice:

— Nu risipi dacă nu-l vrei.

Zic:

— Uite ce e, gaşkă. Ascultaţi. Astă-seară se pare că nu prea sînt cu chef. Nu ştiu de ce sau cum de se întîmplă, da' asta e. Aşa că voi trei luaţi-vă valea şi lăsaţi-mă pe mine aici. Mîine ne întîlnim tot aici, la aceeaşi oră şi sper să mă simt mai bine.

— O, zice Bivo, cumplit de rău îmi pare.

Dar puteai vidvedea ceva ca o sclipire în ocii lui, căci el avea să preia conducerea pentru această noce. Putere, putere, toată lumea iubeşte puterea.

— Putem să amînăm pînă mîine, zice Bivo, ceea ce aveam de gînd să facem. Adică un pic de magazino-crastealã în strada Gagarin. Chekstii super horrorshow de luat de acolo, doar de dragul de a le avea.

— Nu, zic. Nu amînaţi nimic .Vedeţi-vă de treaba voastră. Iar acum, zic, eu mă itkărăbănesc. Şi m-am ridicat de pe scaun.

— Adică unde? întreabă Rick.

— Aceasta chiar că nu o ştiu, îi zic. Vreau doar să fiu singur şi să-mi pun gîndurile în ordine.

Puteai vidvedea bătrînele babuşte complet zăpăcite că puteam fi atît de morocănos şi nu malcikul strălucitor şi zîmbăreţ pe care vi-l aduceţi bine aminte. Dar spun: „La dracu, la dracu", şi mă preling adin singurel în stradă.

Era întuneric şi un vînt tăios ca un şiş, şi erau doar cîţiva liudi prin jur. Mai erau maşinile de patrulă cu patroci sălbatici înăuntru care dădeau tîrcoale, şi doar ici-colo pe la colţuri puteai vidvedea vreo doi miliţoi foarte tineri, dînd din picioare ca să se încălzească, aburi ieşind din răsuflarea lor în aerul de iarnă, O, Fra. Şi cred că multe din clasicele ultraviolenţe şi tîlhăreli erau pe terminate, căci patrocii erau atît de duri cu cei pe care îi prindeau, încît totul se transformase într-o luptă între nadţatii cei răi şi patrocii care puteau fi mult mai skor-rapizi cu şişul şi brişka şi bastonul şi chiar cu pistolul. Dar ceea ce mi se întîmpla în zilele alea era că nu prea mai îmi păsa. Parcă ceva moale se infiltra în mine şi eu nu ponimai deloc. Habar nu aveam ce îmi doream în zilele alea. Pînă

şi muzica pe care îmi plăcea să o sluşesc în al meu propriu malenki den era una de care aş fi smehăit altădată, Fra. Sluşeam mai mult malenkie cîntece romantice, numite lieduri, doar un golos şi un pian, foarte liniştite şi parcă de alean, total diferite de orchestrele balşoaie de dinainte, cu mine pe pat între viori, tromboane şi alămuri. Se întâmpla ceva înăuntrul meu şi mă întrebam dacă era vreo boală sau era ceea ce îmi făcuseră atunci, tulburîndu-mi golovanul şi făcîndu-mă să devin bezmetik de-adevăratelea. Şi gîndindu-mă la asta cu golovanul aplecat şi cu ale mele ruki vîrîte în teşkerelele pantalonilor, hoinăream prin oraş, Fra, şi în cele din urmă am început să mă simt foarte obosit şi cu o mare nevoie de o ceaşkă bună şi balşoaie de ceaiok cu lapte. Şi gîndindu-mă la ceaiokul ăsta, parcă m-am văzut dintr-o dată în faţa unui foc balşoi într-un fotoliu, drinkănind din acest ceaiok, şi ceea ce era caraghios şi foarte, foarte ciudat era faptul că parcă mă transformasem într-un celavek foarte vîrstnik, cam de şaptezeci de ani, căci puteam vidvedea propriul meu vonos care era cărunt şi aveam şi favoriţi care şi ei erau cărunţi. M-am putut vidvedea pe mine însumi în chip de om bătrîn stînd lîngă un foc, după care imaginea parcă a dispărut. Dar era foarte ciudat.

Am ajuns la unul din mestourile alea cu ceaiok şi cafea, Fra, şi puteam vidvedea prin vitrina lungă, lungă că era plin de liudi foarte plicticoşi şi parcă obişnuiţi, cu liţofeţele alea foarte răbdătoare şi fără expresie care n-ar fi făcut rău nimănui, adunaţi toţi acolo şi gavarind în linişte, în timp ce drinkăneau ceaiokurile şi cafelele lor inofensive. Am itintrat înăuntru, m-am îndreptat spre tejghea şi mi-am cumpărat un ceaiok bun şi fierbinte cu o grămadă de moloko, după care m-am îndreptat spre una din mesele alea, la care m-am aşezat şi am început să drinkănesc. Tot la masa asta stătea şi un cuplu tînăr, drinkănind şi fumînd canceroase cu filtru şi gavarind şi smehăind în şoaptă între ei, dar nu îi băgăm în seamă şi continuam să drinkănesc mai departe, parcă visînd şi întrebîndu-mă ce e pe cale să se schimbe în mine şi ce se va întîmpla cu mine. Dar puteam vidvedea că dievuşka de la masa asta, care era cu celavekul acela, era chiar horrorshow, nu genul pe care ai fi vrut să o pui jos şi să-i aplici bătrînul viol, ci avea un hoit horrorshow şi o liţofaţă şi un bot zîmbitor şi un voios foarte, foarte blond şi tot rahatul de rigoare. Iar celavekul care era cu ea şi care avea o pălărie pe golovan şi liţofaţă parcă întoarsă de la mine, se răsuci ca să se viduite la ceasul mare şi bal-şoi pe care îl aveau în acel mesto pe perete, şi am vidvăzut cine era şi el a vidvăzut cine eram. Era Pete, unul din cei trei găşkari ai mei din zilele în care eram Georgie şi Moho şi el şi cu mine. Era Pete, care arăta acum mult mai în vîrstă, deşi nu putea avea mai mult de nouăsprezece ani şi ceva, şi avea un pic de mustaţă şi un costum de zi obişnuit şi pălăria aia pe cap. Îi zic:

— Măi, măi, măi, găşkare, ce se mai aude? De mult, mult timp nu te-am vidvăzut.

El îmi răspunde:

— Iată-l pe micul Alex, nu-i aşa?

— Nimeni altul, zic. A trecut mult, mult, mult timp de la zilele alea duse şi îngropate. Şi mi s-a spus că bietul Georgie e sub pămînt, iar bătrînul Moho este un miliţoi sălbatic şi iată-te pe tine şi iată-mă pe mine, şi care sînt ale tale noutăţi, bătrîn găşkar?

— Ce caraghios vorbeşte, nu-i aşa? zice dievuşka, parcă chicotind.

— Acesta, îi zice Pete acestei dievuşke, e un vechi prieten. Îl cheamă Alex. Îmi dai voie, zice, să te prezint soţiei mele?

La care botul meu se căscă.

— Soţie? am icnit. Soţie, soţie, soţie? O, nu, asta nu se poate. Prea tînăr tu eşti ca însurat să fii, bătrîne găşkar. Cu neputinţă, cu neputinţă.

La care această dievuşka, nevasta lui Pete se pare (cu neputinţă, cu neputinţă), a chicotit din nou şi îi spune lui Pete:

— Şi tu obişnuiai să vorbeşti tot aşa?

— Păi, răspunde Pete şi parcă zîmbeşte. Am aproape douăzeci. Destul de bătrîn ca să-mi pun pirostriile, ceea ce am şi făcut acum două luni. Tu erai cel foarte tînăr şi foarte

îndrăzneţ, dacă îţi aduci aminte.

— Păi, zic, tot cu botul căscat, bătrîne găşkar, asta parcă nu pot să o înghit. Pete însurat. Măi, măi, măi.

— Avem un mic apartament, îmi zice Pete. Cîştig destul de puţin la Asigurările Maritime de Stat, dar sînt sigur că lucrurile vor merge mai bine. Iar Georgina...

— Cum ai zis că o cheamă? îi zic, avînd încă botul căscat ca un bezmetik. Nevasta lui Pete (nevastă, Fra) începu din nou să chicotească.

— Georgina, zice Pete. Georgina lucrează şi ea. Bate la maşină. Ne descurcăm, ne descurcăm.

Şi nu puteam, Fra, să-mi iau ochii de pe el. Parcă se făcuse mare, şi avea un golos de om matur şi toate alea.

— Trebuie, zice Pete, să vii să ne faci o vizită. Încă arăţi, îmi zice, foarte tînăr, în ciuda tuturor experienţelor groaznice prin care ai trecut. Da, da, da, am citit totul despre ele. Dar, bineînţeles, tu eşti încă foarte tînăr.

— Am optsprezece, îi zic, abia i-am împlinit.

— Optsprezece, chiar? îmi zice Pete. Atît de bătrîn? Măi, măi, măi. Acum, zice, trebuie să ne ducem.

Şi îi aruncă acelei Georgina o privire parcă plină de dragoste, ţinîndu-i strîns una din ruki în a sa, iar ea se uită la el la fel, O, Fra.

— Da, zice, întorcîndu-se din nou spre mine, ne ducem la o mică petrecere la Greg.

— Greg? îi zic.

— O, sigur, zice, Pete, tu nu-l ştii pe Greg, nu-i aşa? Greg a venit după tine. Cît timp ai fost închis, a apărut în peisaj Greg. Dă tot felul de petreceri mici, ştii? Mai ales cu vin şi jocuri de cuvinte. Dar foarte drăguţe, foarte plăcute, înţelegi? Inofensive, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, îi zic. Inofensive. Da, da, vid văd asta chiar horrorshow.

La care dievuşka Georgina chicoti din nou la slovele mele. După care cei doi s-au itkărat la jocurile lor de cuvinte împuţite, la Greg al lor, oricine ar fi fost acela. M-au lăsat adin singurel cu ceaiokul meu cu lapte care se răcise de-acuma, gîndindu-mă şi minunîndu-mă.

Poate că asta era, mă tot gîndeam. Poate că sînt prea bătrîn pentru soiul de jîznie pe care o duceam, Fra. Împlinisem optsprezece, nu demult. Iar optsprezece nu era o vîrstă fragedă. La optsprezece ani bătrînul Wolfgang Amadeus scrisese concerte şi simfonii şi opere şi tot rahatul de rigoare, nu, nu rahat, ci muzică cerească. Şi mai era bătrînul Felix M. cu a sa Uvertură de la Visul unei nopţi de vară. Şi mai erau şi alţii. Şi mai era poetul ăla, francez parcă, descoperit de bătrînul Benjy Britt, care-şi scrisese cele mai frumoase poezii pînă la cincisprezece ani, Fra. Arthur era prenumele lui. Aşa că optsprezece ani nu era o vîrstă prea fragedă. Dar ce aveam să fac de acum încolo?

În timp ce mergeam pe străzile îngheţate şi întunecate ale acelei ierni vitrege, după ce mă itkărasem din acel mesto cu ceaiok şi cafea, tot continuam să vidvăd un fel de viziuni, precum benzile desenate din gazette. Şi era Umilul Vostru Povestitor Alex, venind acasă de la muncă, la o cină bună şi fierbinte, şi era o puiankă aşteptîndu-mă şi întîmpinîndu-mă cu dragoste parcă, dar n-o puteam vidvedea prea horrorshow, Fra, şi nu puteam să-mi imaginez cine ar fi putut să fie. Dar mi-a trăznit prin cap, dintr-o dată parcă, acea idee fixă că dacă aş fi intrat în camera de lîngă această cameră în care ardea focul, iar cina mea fierbinte era pe masă, aş fi putut găsi ceea ce îmi doream cu adevărat, şi toate se legau acum, fotografia decupată din gazettă şi întîlnirea cu bătrînul Pete, aşa cum se întîmplase. Căci în acea cameră de alături, într-un pătuţ stătea gîngurind gu, gu, gu fiul meu. Da, da, da, Fra, fiul meu. Şi simţeam acum golul acela mare şi balşoi dinăuntrul hoitului meu, lucru care mă surprindea foarte tare şi pe mine. Ştiam ce se întîmpla, Fra. Începusem să mă maturizez.

Da, da, da, asta era. Tinereţea se duce şi ea, bineînţeles. Dar cînd eşti tînăr, eşti precum un animal. Nu, nu e ca şi cum ai fi un animal, ci mai degrabă ca şi cum ai fi una dintre jucăriile acelea malenki pe care le vidvezi cum se vînd în stradă, ca nişte celaveci mici, făcuţi din tablă, cu un arc înăuntru şi cu o cheiţă în afară pe care o răsuceşti gîr gîr gîr şi iată-l cum se itkară, adică merge, Fra. Dar se itkară în linie dreaptă şi se loveşte de toate lucrurile din cale, poc poc şi nu are cum să le evite. Cînd eşti tînăr parcă eşti una dintre aceste malenki maşini.

Fiul meu, fiul meu. Cînd voi avea un fiu îi voi explica toate astea cînd va fi suficient de vîrstnik ca să înţeleagă. Dar mi-am dat seama că nu va înţelege sau nu va vrea să înţeleagă deloc şi că va face toate chekstiile pe care le-am făcut şi eu, poate chiar va omorî vreo bătrînă şi vîrstnikă prezidentă înconjurată de kotoşmani mieunători şi de mîţe, iar eu nu voi putea să-l opresc cu adevărat. Şi nici el nu va putea să-l oprească pe propriul lui fiu, Fra. Şi tot aşa, totul va itmerge pînă la sfîrşitul lumii, iar şi iar şi iar, ca şi cum un celavek parcă balşoi şi imens, precum bătrînul Bog însuşi (graţie Lactobarului Korova) ar răsuci şi-ar răsuci şi-ar răsuci o portocală groahznică şi împuţită în ale sale gigantice ruki.

Dar înainte de toate, Fra, mai era chekstia aia să-mi găsesc o dievuşkă sau alta care ar putea fi mama acestui fiu. Şi mă tot gîndeam că ar trebui să încep să caut de mîine. Deja era ceva nou. Era parcă un lucru pe care aş fi putut să-l apuc, ca şi cum aş fi început un nou capitol.

Şi asta a fost să fie chekstia, Fra, acum că m-am apropiat de sfîrşitul acestei poveşti. Aţi fost pretutindeni cu al vostru mic găşkar Alex, aţi suferit cu el şi aţi vidvăzut cîţiva dintre cei mai groahznici bratnici pe care bătrînul Bog i-a făcut vreodată, toţi întruchipaţi de al vostru bătrîn Alex. Şi toate astea s-au întîmplat pentru că eram tînăr. Dar acum, la sfîrşitul acestei poveşti, nu sînt tînăr, nu mai sînt tînăr, o, nu. Se pare că Alex s-a maturizat, o, da.

Dar unde mă itkar acum, Fra, o fac adin singurel şi voi nu puteţi veni. Mîine totul va fi numai flori gingaşe şi pămîntul împuţit care se învîrte şi stelele şi bătrîna lună acolo sus şi bătrînul găşkar Alex adin singurel căutîndu-şi parcă o pereche. Şi tot rahatul de rigoare. O lume împuţită şi înfiorător de groahznică, O, Fra. Aşa că rămas-bun de la micul vostru găşkar. Şi la toţi ceilalţi din această poveste plescăieli profunde din buze prrrrrr. Aşa că ei mă pot pupa undeva. Dar voi, Fra, aduce-vă-ţi cîteodat' aminte cum al vost micuţ Alex a fost să fie. Amin. Şi tot rahatul de rigoare.

Portocala mecanica
Table of Contents
Title page
PARTEA A DOUA